

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 74 / II Legislatura / Sisè període

Dimecres, 12 de novembre de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 62

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i onze minuts.

Necrologia de l'I. Sr. Joan Casanellas i Ibarz (Punt primer de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Obiols (S) intervé per fer la necrologia (p. 3263). La Cambra guarda un minut de silenci en memòria de l'I. Sr. Casanellas.

*El M. H. Sr. President fa avinent la commemoració del **quinzè aniversari** de la primera reunió de l'Assemblea de Catalunya i saluda els membres de la Comissió organitzadora de la commemoració (p. 3264).*

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Concessió d'un Crèdit Extraordinari per a finançar el Programa Foc Verd (Programa de Prevenció d'Incendis i Reconstrucció de les Forests de Catalunya) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3264).

Esmenes a la totalitat del Projecte

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 1 i 2, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC), que tot seguit retira l'esmena núm. 2 (p. 3266).

Torn en contra : I. Sr. Grau (CiU) (p. 3269).

Esmenes del G. Socialista (núm. 3, de retorn, i 4, amb text alternatiu)

Torn a favor : I. Sr. Ayguadé (S). Alhora, retira l'esmena núm. 3 (p. 3271).

Posició del Govern : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3272).

Posició del Grup esmenant : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 3274).

Posició dels grups : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 3275).

Votació de l'esmena núm. 1 : *rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions* (p. 3276).

Votació de l'esmena núm. 4 : *rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions* (p. 3276).

Articulat

Article 1

Esmena del G. p. del PSUC (núms. 5, de modificació, i 6, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)*, juntament amb les esmenes núms. 7, 9, 10, 11 i 12 (p. 3276).

Torn en contra : *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 3276).

L'I. Sr. Vives intervé per retirar l'esmena núm. 8 (p. 3277).

Votació de les esmenes núms. 5 i 6 : *rebutjades per 28 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions* (p. 3277).

Article 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 7, de modificació)

Decaiguda (esmena núm. 5).

Addició d'una Disposició Transitòria

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 8, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Disposicions Addicional i Finals

Text del Dictamen

Votació dels articles 1 i 2, Disposició Addicional i Disposicions Finals : *aprovats per 69 vots a favor, 5 en contra i 23 abstencions* (p. 3277).

Exposició de Motius

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 9, 10, 11 i 12, de supressió)

Debatudes abans (esmena núm. 5).

Votació : *rebutjades per 28 vots a favor, 63 en contra i 6 abstencions* (p. 3277).

Títol de la Llei

Text del Dictamen

Votació de l'Exposició de Motius i Títol de la Llei : *aprovats per 69 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions* (p. 3277).

Explicació de vot : *H. Sr. Folchi (M)* (p. 3277).

El M. H. Sr. President anuncia la visita de l'Excm. Sr. Jake Epp, Ministre de Sanitat i Benestar Social del Canadà, i de l'Excm. Sr. Daniel Molgat, Ambaixador del Canadà (p. 3278).

Explicació de vot (continuació) : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 3278), *I. Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 3278), i *Coma (CiU)* (p. 3278).

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Devolució de Patrimonis «Incautats» a conseqüència de la Guerra Civil (Punt tercer de l'ordre del dia.)

*El M. H. Sr. President anuncia que hi ha una **esmena transaccional** presentada a l'article 1* (p. 3279). *L'I. Sr. Secretari Primer en fa la lectura* (p. 3279).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 3279) i *l'I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 3280).

Torn a favor : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 3280).

Votació : *aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 3280).

Article 2

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 3280).

Article 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 2, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 3280).

Torn en contra : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 3280).

Votació : *rebutjada per 6 vots a favor, 104 en contra i cap abstenció* (p. 3281).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions* (p. 3281).

Article 4

Esmena del G. p. Popular (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 3281).

Votació : *aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions* (p. 3281).

Text del Dictamen

Votació (amb l'esmena incorporada) : *aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions* (p. 3281).

Disposició Final Primera

Text del Dictamen

Votació : *aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions* (p. 3282).

Disposició Final Segona

Esmena del G. p. Popular (núm. 4, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 3282).

Torn en contra : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 3282).

Votació : *rebutjada per 7 vots a favor, 95 en contra i cap abstenció* (p. 3283).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 82 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions* (p. 3283).

Disposició Addicional i Exposició de Motius

Text del Dictamen

El M. H. Sr. President fa avinent que hi ha unes esmenes tècniques, les quals són aprovades per assentiment (p. 3283).

Votació : *aprobat per 82 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions* (p. 3283).

Votació global : *aprobat per 77 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions* (p. 3284).

Explicació de vot : *I. Sr. Riera (S)* (p. 3284), *I. Sr. Torres (ER)* (p. 3284), *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 3285), i *I. Sr. Camps i Vallejo (CiU)* (p. 3285).

Se suspèn la sessió a dos quarts de dues del migdia i tretze minuts i és reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una modificació de l'ordre del dia, que afecta els punts novè i desè, la qual és acceptada per assentiment (p. 3286).

Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici del 1984 (Punt quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor (punt 1) : *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 3286).

Torn a favor (punt 2) : *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 3288).

Posició dels grups : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 3289), *I. Sr. Lucchetti (PSUC)* (p. 3290), *I. Sr. Curto (P)* (p. 3291), *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 3292) i *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 3294).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'H. Sr. Armet (S) (p. 3295), *el M. H. Sr. President* (p. 3295), *l'I. Sr. Lucchetti (PSUC)* (p. 3295) i *l'I. Sr. Clotas (S)* (p. 3295).

Se suspèn la sessió a tres quarts de sis de la tarda i deu minuts i es reprèn a les sis en punt.

Votació del punt 1 a) (pública per crida) : *aprobat per 76 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció* (p. 3297).

Votació del punt 1 b) : *aprobat per 68 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions* (p. 3297).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3297), *l'H. Sr. Armet (S)* (p. 3297), *l'I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 3297).

Votació del punt 2 : *aprobat per unanimitat* (p. 3298).

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre la Cessió Obligatòria i Temporal de la Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per proposar el nombre de diputats a designar (p. 3298).

Votació de la proposta : *aprobadada per 82 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions* (p. 3298).

Votació : *són designats l'I. Srs. Codina i Castillo (CiU)* (p. 3298), *la I. Sra. Busquets (CiU)* i *l'I. Sr. Torres (ER)* (p. 3298).

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 3298).

La I. Sra. Busquets (CiU) intervé per renunciar la nominació (p. 3298).

El M. H. Sr. President anuncia que els diputats designats són : l'I. Sr. Codina i Castillo (CiU), l'I. Sr. Torres (ER) i l'I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 3298).

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei relativa a la Determinació dels Paràmetres Tècnics de Funcionament de les Emissores Institucionals dependents de les Corporacions Locals (Punt sisè de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per proposar el nombre de diputats a designar (p. 3298).

La sessió se suspèn a dos quarts de set de la tarda i dotze minuts i es reprèn a tres quarts de set i dos minuts.

Votació de la proposta : *aprobadada per 76 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 3298).

Votació dels diputats : *són designats l'I. Sr. Borràs (CiU), l'I. Sr. Torres (ER) i l'I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 3299).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el pagament del deute de quotes patronals i obreres (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 3299).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 3300).

Rèplica : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 3300).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 3301).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament de la normativa relativa a les caixes d'estalvis (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *H. Sr. Armet (S)* (p. 3301).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 3303).

Rèplica : *H. Sr. Armet (S)* (p. 3305).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 3306).

Interpellació al Consell Executiu sobre endarreriments i irregularitats en la tramitació dels expedients d'ordenació laboral i de sancions (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Esteve i Oriol (P). Alhora, retira la interpellació que constituïa el punt dotzè de l'ordre del dia (p. 3307).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 3309).*

Interpellació al Consell Executiu sobre el pagament de subvencions atorgades pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 0000).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 0000).*

Rèplica : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 0000).*

Interpellació al Consell Executiu sobre l'Ordre del 7 d'agost de 1986 del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sobre Reconstrucció de Terrenys Afectats per Incendis Forestals (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 3310).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3311).*

Rèplica : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 3311).*

Se suspèn la sessió a tres quarts de nou del vespre i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 62

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

Ordre del dia

1. *Necrologia de l'Illustre senyor Joan Casanellas i Ibarz.*
2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Concessió d'un Crèdit Extraordinari per a finançar el Programa Foc Verd (Programa de Prevenció d'Incendis i Reconstrucció de les Forests de Catalunya).*
3. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Devolució de Patrimonis «Incautats» a conseqüència de la Guerra Civil.*
4. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici del 1984.*
5. *Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre la Cessió Obligatòria i Temporal de la Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques.*
6. *Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei relativa a la Determinació dels Paràmetres Tècnics de Funcionament de les Emissores Institucionals dependents de les Corporacions Locals.*
7. *Interpellació al Consell Executiu sobre el pagament del deute de quotes patronals i obreres.*
8. *Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de la normativa relativa a les caixes d'estalvis.*
9. *Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en el cas que siguin adjudicats a Barcelona els Jocs Olímpics del 1992.*
10. *Interpellació al Consell Executiu sobre les relacions amb*

les UVAMI, l'INSS i els Serveis Sanitaris de l'ICS.

11. *Interpellació al Consell Executiu sobre endarreriments i irregularitats en la tramitació dels expedients d'ordenació laboral i de sancions.*

12. *Interpellació al Consell Executiu sobre la substitució dels serveis privats de seguretat i de vigilància contractats per la Generalitat.*

13. *Interpellació al Consell Executiu sobre el pagament de subvencions atorgades pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.*

14. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'Ordre del 7 d'agost de 1986 del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sobre Reconstrucció de Terrenys Afectats per Incendis Forestals.*

15. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei 14/1983, del 14 de juliol, Reguladora del Procés d'Integració a la Xarxa de Centres Docents Públics de diverses Escoles Privades.*

16. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Servei de Vigilància en determinats Centres d'Assistència de l'ICS.*

17. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Reorganització del Govern.*

18. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Resolució 22/ I del Parlament de Catalunya.*

19. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Hospitals de l'Institut Català de la Salut Pendants d'Obertura.*

20. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Concerts Educatius.*

21. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Concerts Educatius Plens.*

22. *Preguntes.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Així mateix, fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Necrologia de l'Il·lustre senyor Joan Casanellas i Ibarz

El primer punt de l'ordre del dia és dedicat a la memòria necrològica de l'Il·lustre Diputat d'aquest Parlament senyor Joan Casanellas i Ibarz, recentment traspassat. Aquesta Presidència adreça una emocionada salutació a la família del nostre Il·lustre col·lega, que ens honora amb la seva presència, i li prega que vulgui acceptar l'expressió dels més sincers sentiments d'amistat i condolença que, per la seva veu, li manifesta tota la Cambra que té l'honor de presidir. I perquè aquesta expressió sigui més completa, aquesta Presidència dóna la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Raimon Obiols, a qui correspon d'evocar la figura de l'Il·lustre desaparegut, i a qui m'és grat de concedir la paraula.

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, m'escau de rememorar en aquesta tribuna, no sols la figura d'un amic, d'un diputat d'aquest Parlament, sinó també un tros de la història del nostre país; perquè, veritablement, si a l'hora d'evocar la trajectòria personal de Joan Casanellas i Ibarz hi ha quelcom que apareix nítidament, d'una manera rotunda, és l'estreta, l'íntima imbricació de la seva vida amb el que foren els anys turmentats de la nostra història contemporània. Amb la figura de Joan Casanellas i Ibarz ha desaparegut, efectivament, un dels darrers polítics en actiu, que comptava amb una llarga experiència de més de cinquanta anys de militància i de combat polític, iniciats en l'època de la dictadura de Primo de Rivera i prosseguits al llarg del període esperançat de la República, del període tràgic de la Guerra Civil i de l'exili i del nou retorn de l'esperança en la transició democràtica que hem viscut aquests darrers anys a casa nostra. Provenient d'una classe social benestant, Joan Casanellas haurà estat exemplar pel simple fet que ha construït, va construir la seva vida al voltant d'una opció apassionada, no dels condicionants o de les comoditats dictades per la seva provinença. Des de molt jove, sentí la necessitat de trencar els privilegis, de participar en les lluites socials i polítiques del seu temps per aconseguir dues fites essencials : el restabliment de la llibertat nacional per a Catalunya, de les seves institucions, i l'assoliment d'un sistema de govern democràtic i d'un sistema social més just i més igualitari. Sota la dictadura del general Primo de Rivera, el trobem a París impulsant un setmanari d'oposició, d'orientació republicana i nacionalista *El Fuet*, introduït clandestinament a Catalunya en l'època de la dictadura, i que constituïa, de fet, l'avantprojecte de l'assaig del que havia de ser una publicació essencial per comprendre la història contemporània de Catalunya en els seus aspectes polítics; una publicació que després fou un setmanari. Primer fou un setmanari, després un diari de gran influència política a Catalunya : *L'Opinió*, al voltant del qual es constituí un equip, el Grup de l'Opinió, que va participar activament en la fundació de l'Esquerra Republicana de Catalunya al Congrés de Sants.

Candidat per Esquerra Republicana en les eleccions municipals del 12 d'abril del 31, que van culminar amb la proclamació de la República i la restauració de la Generalitat de Catalunya, trobem Joan Casanellas, a vint-i-set anys, encetant, de fet, una trajectòria política pública dins de les institucions democràtiques recobrades, en el clima entusiasta i esperançat de la proclamació de la República, i en una trajectòria que prossegueix després, un any i mig, i més tard, el 22 de novembre del 32, en

les primeres eleccions autonòmiques de Catalunya, que el fan entrar per primera vegada a aquesta Cambra com a Diputat del poble català. És obvi, senyores diputades, senyors diputats, que estem parlant d'un període marcat per la virulència de les tensions socials i polítiques de tota mena. Casanellas visqué apassionadament aquest període, sempre en el primer rengle del combat. Fou elegit Diputat a les Corts republicanes en les eleccions del 16 de febrer del 36, guanyades pels representants dels partits d'esquerra arreu de l'Estat, eleccions que van provocar la immediata amnistia dels empresonats polítics i la recuperació del Govern de la Generalitat de Catalunya després del Bienni Negre. El mes de maig és nomenat subsecretari del Ministeri de Treball, del qual era Ministre en aquell moment Lluhí i Vallescà. El 18 de juliol del 36, portador d'un missatge personal del President Companys que havia de lliurar al Govern de Madrid, Joan Casanellas emprengué per ferrocarril viatge cap a la capital de l'Estat. El tren en què viatjava fou detingut i controlat a Calataiud per les forces revoltades i Casanellas fou detingut i empresonat, inicialment a Saragossa, després condemnat a mort, després d'haver estat traslladat a Pamplona, on passà vuit llargs mesos en les cel·les dels condemnats a mort, sofrint la situació que és comprensible. I, finalment, després de moltes gestions, el Govern de la Generalitat va reeixir a un intercanvi de detinguts que li va salvar la vida. Perduda la Guerra Civil per les forces republicanes i per Catalunya, Joan Casanellas conegué el camí amarg de l'exili. S'exilià a Mèxic, on visqué durant molts anys, i s'acostà després a Catalunya, els anys seixanta, i s'installà a Bougival, a les rodalies de París, on Casanellas continuà treballant i esmerçant esforços per la recuperació de les llibertats i de la Generalitat de Catalunya. De retorn a Catalunya, Casanellas fou sempre al costat del President Tarradellas en el procés de recuperació i de restabliment de la Generalitat de Catalunya, en una proximitat íntima d'afinitat política i de trajectòria personal duta sempre en paral·lel, que li feia dir que veia en el President Tarradellas «més que un amic, més que un germà, perquè hem lluitat sempre junts.» L'any 79 Joan Casanellas fou elegit senador per Barcelona en una candidatura presentada conjuntament per Esquerra Republicana de Catalunya i pel nostre partit, i, finalment, com per tancar el cercle públic d'una vida dedicada a la democràcia, a Catalunya i a la justícia social, Joan Casanellas va honorar el nostre partit, el Partit dels Socialistes de Catalunya, incorporant-se a la candidatura que presentàrem a Barcelona per a les eleccions autonòmiques de 1984, en les quals va ser elegit Diputat. Va recobrar, així, de nou, aquell escó parlamentari de la seva joventut, del novembre del 32, i va cloure la seva vida com l'havia pràcticament iniciat, en una actitud senzilla, constant, tenaç, de fidelitat al servei de la llibertat i de Catalunya.

Com poden veure, senyores diputades i senyors diputats, la vida de Joan Casanellas és indestruïble dels drames, les esperances, les conquestes, les desfetes del nostre poble en els darrers cinquanta anys. És un dels homes que haurà contribuït, d'una manera més essencial a la permanència nacional de Catalunya durant aquests anys turmentats. Perquè tots els qui el vam conèixer vam poder calibrar fins a quin punt aquest home havia bastit tota la seva vida al voltant d'una passió permanent per Catalunya i per la llibertat, passió no pas retòrica : Casanellas no era un home que usés i abusés del nom de Catalunya

d'una manera permanent. Passió continguda, interioritzada, però passió constant i intransigent, amb l'única intransigència que és legítima —almenys des del meu punt de vista— : la intransigència envers un mateix, no envers els altres. Com deia a l'inici de les meves paraules, el més «frapant» de la trajectòria vital i política de Joan Casanellas és aquesta lliure opció d'un home que hauria pogut dur perfectament una vida còmoda, una vida «acomodatícia» i que féu de la seva trajectòria vital una vida difícil, una vida tràgica en determinats instants, amarga, però, finalment també una vida més plena —vull creure que també una vida més feliç—, en la mesura que tots els seus actes, les seves orientacions, les seves relacions, la seva vida, en definitiva, fou íntimament lligada als fets, a les tensions, a l'esperança, als drames del seu poble.

Va compartir aquestes esperances i aquestes vicissituds, va compartir aquestes alegries i aquests dols del nostre poble de Catalunya; haurà contribuït, així, decisivament a fer del nostre país un país que, malgrat totes les adversitats, malgrat tots els drames del passat, haurà pogut recobrar un marc de vida democràtica, un instrument d'autogovern, i projectar-se, així, cap a un futur millor.

Voldria acabar les meves paraules, senyores diputades i senyors diputats, afirmant que en la figura de Joan Casanellas i Ibarz hi tenim tots nosaltres un exemple a imitar, un paradigma del que és una trajectòria de servei polític en uns moments en què l'acció política sovint és vista com una activitat orientada cap a l'assoliment d'objectius personals; l'exemple més palès, l'exemple més clar d'una trajectòria en què la política que no serveix aquests objectius personals, sinó que serveix la solidaritat envers el seu poble. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. I ara, per cloure aquest homenatge, invito els il·lustres membres de la Cambra a recollir-se un minut en silenci, evocant la seva memòria.

(Tota la Cambra guarda un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Abans de prosseguir amb el nostre ordre del dia per avui, aquesta Presidència creu escaient, i espera que també ho creurà així tota la Cambra, de recordar que ara fa cinc dies s'ha acomplert el quinze aniversari de la primera reunió de l'Assemblea de Catalunya, que durant sis anys va actuar tan eficaçment per desvetllar els sentiments patriòtics i cívics dels catalans, i els va impulsar a col·laborar, en forma sempre creixent, en la tasca de lluitar per la recuperació de la democràcia i de l'autonomia, fent que, entorn dels grups que havien treballat en aquest sentit des de la primera hora, es congreguessin masses de ciutadans, que, en constant augment, van anar expressant llur decidida voluntat a favor de la llibertat, l'amnistia i l'Estatut d'Autonomia fins a coronar aquesta expressió en la inoblidable i magna concentració de l'11 de setembre del 1976 —ara ha fet deu anys— a Sant Boi de Llobregat.

Aquesta Presidència es complau a saludar els membres de la Comissió organitzadora de la commemoració que ens honoren amb la seva presència i a suscitar la memòria d'aquells esdeveniments i dels qui els van fer possibles, i expressar l'agraïment que, sens dubte, mereix a aquesta Cambra una actuació tan meritòria i fructífera.

Proseguim ara amb el nostre ordre del dia.

**Projecte de Llei
de Concessió d'un Crèdit Extraordinari
per a finançar el Programa Foc Verd
(Programa de Prevenció d'Incendis i Reconstrucció
de les Forests de Catalunya)**

El segon punt d'aquest ordre del dia és : debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Concessió d'un Crèdit Extraordinari per a finançar el Programa Foc Verd (Programa de Prevenció d'Incendis i Reconstrucció de les Forests de Catalunya). Aquesta Presidència ha d'informar que la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen.

Aquesta Presidència pregunta si hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei. *(Pausa.)* Aquesta Presidència té el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, no puc iniciar la meua intervenció anunciant que aquesta seria la sisena Llei que el Departament d'Agricultura ha preparat primer, per a la consideració pel Consell Executiu, i després per arribar aquí al Parlament, perquè, des d'un punt de vista estrictament jurídic-formal el present Projecte de Llei correspon a la Comissió d'Economia i Finances del Parlament, donada la seva naturalesa. Perquè es tracta, com tots vostès saben, d'un Projecte de Llei de Concessió d'un Crèdit Extraordinari per a finançar el Programa Foc Verd, per un import de 1.518 milions de pessetes.

Però si bé aquest Projecte no és, quant a la seva naturalesa jurídic-formal, pròpiament de l'àmbit agrícola, sí que considero que és exacte afirmar que el seu contingut posseeix una extraordinària importància per a un dels sectors que incorporen aquest àmbit : el sector forestal.

El Projecte preveu el finançament, amb caràcter extraordinari i per a una aplicació, al llarg dels anys de durada, d'una xifra molt important de diners, els esmentats 1.500 milions de pessetes, xifra que, per considerar-la en tota la seva dimensió, hem de contextualitzar, de situar-la en el context que li correspon, tant en termes econòmics com d'acció de govern.

En efecte, als 1.500 milions que correspondrien al Programa Foc Verd per als anys 87 i 88, cal afegir els recursos que per a ambdós anys contemplarà el Departament d'Agricultura en el seu pressupost, el que podríem anomenar, no de forma massa correcta, en el seu pressupost ordinari, i que representaran, en la seva hipòtesi més moderada i en el seu conjunt, al voltant de 1.000 milions de pessetes més.

Un tercer factor, també a tenir en compte en el mateix període de temps, serien els possibles recursos procedents de Madrid, que el Departament d'Agricultura gestiona, i que poden significar un mínim de 500 milions de pessetes.

En definitiva, per tant, ens trobem a les portes d'una situació en la qual, en un període de temps relativament curt —dos anys—, es podran concentrar amb objectius diferents, però que afecten un mateix sector, el forestal, al voltant de 3.000 milions de pessetes, o més, dirigits a la prevenció en un cas, a la reforestació i la repoblació, però també en altres a la lluita contra l'erosió, a la planificació, a la recerca, a l'ordenació i mil·

lora del sector forestal. En definitiva es tractarà, en aquests dos anys, de l'esforç més gran que mai s'ha donat en aquest àmbit.

El Foc Verd, des d'un altre punt de vista, s'ha d'inscriure també en un marc més global. El Foc Verd és una acció extraordinària a curt termini, que s'inscriu en la dimensió més àmplia i ambiciosa emmarcada pel que ha de ser la futura Llei Forestal de Catalunya —que aquest Parlament ha de dur a terme— i l'Inventari i el Pla Nacional de Repoblació i Reforestació. El Foc Verd, per tant, és un programa, una resposta, de naturalesa extraordinària, d'aplicació a curt termini. És, essencialment, un programa de prevenció d'incendis i de reconstrucció de la forest de Catalunya, no és, per tant, un instrument que interfereixi ni en la concepció de la política forestal ni en el seu desplegament, perquè això serà objecte de la Llei Forestal de Catalunya. És la resposta immediata, rigorosa, a una necessitat per tots sentida, com són els incendis forestals i les seves conseqüències.

El Programa possibilita dur a terme dos tipus d'accions molt importants: d'una part, anar més de pressa, concentrar recursos sobre línies d'actuació que ja existeixen. Això forma part d'una majoria de punts del programa. En aquest sentit, podria assenyalar el Programa de Modernització d'Agents Forestals, iniciat lentament el 85, que ha continuat amb més força el 86, que el Foc Verd —ho repeteixo— podrà dinamitzar i que va concretar-se en la creació d'un servei que desenvolupava un nou model orgànic a principis d'enguany —el Decret 33/1986, del 13 de febrer— i que entre altres molts aspectes contempla la incorporació de la primera promoció d'agents rurals, d'acord amb el que és el nostre projecte formatiu, d'acord amb el que és el perfil que nosaltres volem i desitgem que sigui aquesta important figura al camp, l'agent forestal, l'agent rural, que implica un període de formació de mig any —fet inexistent fins ara, fet que continua essent una novetat en el conjunt de l'Estat espanyol— a l'Escola Forestal de Santa Coloma i a l'Escola de Policia de Catalunya.

Un segon punt d'aquesta possibilitat d'accelerar accions iniciades seria la posada a punt de la primera unitat de voluntaris rurals, com una manera concreta de canalitzar les vocacions de servei que es donen en aquests àmbits.

Un tercer punt són els tractaments preventius previstos, i que puc presentar en mor de la brevetat agrupats en tres grans apartats.

Un apartat que seria les actuacions directes de prevenció, és a dir, els tractaments silvícoles, els tallafocs, la infraestructura d'accessos, la creació de punts d'aigües, etcètera.

Un segon, una acció preventiva, que seria la potenciació dels aprofitaments forestals; bàsicament, continuar la generalització del programa de biomassa forestal per al seu aprofitament com a factor energètic; programa que no se'ls escaparà que té serioses dificultats, donades les importants disminucions de preus que ha experimentat el *fuel*, però que cal continuar recolzant i estenent.

També des d'aquesta línia de potenciació de possibles aprofitaments forestals existirien els projectes pilots, relacionats amb la possible reintroducció de la producció de carbó vegetal en la tecnologia, o la utilització de pastures controlades en la forest mediterrània, com a mesura de prevenció, o el pla per a l'expansió de l'alzina surera.

També formaria part d'aquestes línies d'acció, si bé no està

contemplat en el Programa Foc Verd, donat que té finançament suficient al marge, el programa de producció per al conreu de la tòfona, que està duent a terme l'IRTA i que ha assolit ja convenis importants amb el sector privat.

I també en aquesta línia hi hauria la possibilitat de potenciar els molt incipients treballs de recerca iniciats en matèria, per cert que forestal, i concretament sobre la regeneració del bosc mediterrani.

També en aquesta línia hi hauria, com és lògic, les actuacions de repoblació i reforestació, concretament el pla Foc Verd preveu repoblar de l'ordre de les 6.000 hectàrees, entre acció directa i subvencionada, xifra a la qual caldrà afegir el que puguem repoblar, les superfícies que puguem repoblar mitjançant el Pressupost del 1987 i 1988, i que, juntament amb els processos de reforestació —absolutament espontània o induïda— possibilitarà que en el transcurs dels propers dos anys absorbim la major part de l'impacte en termes de superfície arbrada ocasionat pels incendis d'aquest estiu. I, ho repeteixo, parlo de l'impacte en relació amb la superfície arbrada, i no m'estic referint, naturalment, en termes de clímax ecològic, donat que aquest, evidentment, no és recuperable fins d'aquí molts anys a llarg termini.

Un altre capítol que permetrà d'intensificar el Programa Foc Verd és el de la informació, el de la comunicació, que enguany ja va tenir una empena important, però que indiscutiblement ara podrà desplegar-se molt més amb una vessant addicional, que tots suposo que compartirem el criteri de considerar-la essencial, potser no tant perquè tingui un resultat immediat, però, segur, per la seva transcendència cara al futur, que serà intentar de portar aquesta pedagogia, aquesta comunicació, en col·laboració amb Ensenyament, a les escoles de Catalunya, per intentar que els nostres joves s'eduquin d'una forma més intensa respecte al bosc.

Finalment, i en aquest mateix capítol, és remarcable la creació d'una empresa de vivers, com un objectiu que ha de permetre de situar-nos en un nivell absolutament avançat en matèria de producció de material vegetal forestal d'òptimes condicions, tant en qualitat com en quantitat.

I, juntament amb aquest tipus de línies d'acció que he resumit tant com he sabut, que ja dúiem a terme o que ja entraven en les previsions, l'altre gran tipus d'actuació del Programa Foc Verd, que incorpora el Programa Foc Verd, són les de naturalesa nova, les que no neixen de la continuïtat, sinó les que resulten d'un salt en la concepció i el tractament de la prevenció. En definitiva, un nou model, en aquest sentit el de la prevenció, que gira entorn de les agrupacions de defensa forestal.

L'espinada dorsal del Programa Foc Verd arrenca de la creació de la promoció d'un tipus nou d'associacionisme en el marc forestal, que ha de ser expressió organitzada de la força de la societat civil en aquest àmbit, a través de les agrupacions de defensa forestal. Aquestes constitueixen, constituïran, un model inèdit, original de Catalunya, el qual s'inspira en els èxits, en els bons resultats aconseguits per les agrupacions de defensa sanitària en la lluita contra la pesta porquina, i les agrupacions de defensa vegetal en la lluita contra plagues.

Un model que es fonamenta en una teoria, la del focus i la de l'espai controlat, la qual s'ha revelat útil en molts altres camps. Les agrupacions, unides a un sistema de prevenció d'àrees estratègiques, poden, juntament amb tota la resta de conjunt

d'accions, donar la resposta a un estrall greu com és el foc forestal. Les agrupacions de defensa forestal són concebudes com a associacions de naturalesa civil de caràcter voluntari, integrades pels ajuntaments i pels propietaris forestals —com a condició necessària—, als quals es poden afegir les entitats vinculades a la protecció del bosc i les organitzacions professionals agràries.

Els objectius d'aquestes agrupacions de defensa forestal, com vostès saben prou bé, estan relacionats amb la vigilància, amb la prevenció, amb la primera intervenció, amb la reforestació del bosc, i per a aquestes finalitats les ADF rebran ajuts en forma de subvenció i de suport tècnic per part del Departament d'Agricultura.

Les agrupacions hauran de disposar de programes de prevenció, per a la realització dels quals podran sol·licitar uns ajuts específics del Departament —de fins a 100.000 pessetes—, i també programes de repoblació en aquells casos que sigui necessari, que també estarien subvencionats amb una xifra semblant.

Així mateix, i per a l'actuació, les agrupacions podrien rebre subvencions a la inversió en relació amb el nombre de municipis que integri cada agrupació fins a una quantia màxima, un sostre, de dos milions i mig de pessetes per municipi. La importància que en el futur tenen i donem a les agrupacions de defensa forestal ho explicita amb prou claredat el fet que una tercera part dels recursos del Programa Foc Verd van dirigits a aquesta finalitat.

I, de fet, res més, senyores i senyors diputats. Penso que els he presentat els aspectes més rellevants, sense abusar del seu temps. Tan sols dir-los que estic convençut que el Programa Foc Verd és una resposta ràpida, és una resposta vigorosa, que jo desitjaria que fos assumit per la generalitat, és a dir, per tots vostès. Que és un programa rigorós, que és un programa que no s'ha improvisat, com ho constata la Memòria posada a la seva disposició, en què es detallen les actuacions, de 133 pàgines.

I, en definitiva, que per totes aquestes raons, perquè el món forestal ho necessita, perquè la lluita contra els incendis forestals ho demana, perquè és bo en aquest àmbit la unitat d'acció entre tots els ciutadans i qui els representa, per tot això, senyores i senyors diputats, els demanaria el seu vot favorable per a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. **PRESIDENT** : Algun Il·lustre parlamentari ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? *(Pausa.)* No essent així, podem entrar ja en el debat del Projecte de Llei.

Començarem per les esmenes a la totalitat; n'hi ha quatre. La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya; la segona, també, i, aleshores, jo voldria preguntar si li sembla bé... *(Pausa.)* Molt bé, s'ajuntaran, eh? Molt bé.

Aleshores, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives perquè faci la seva introducció.

El Sr. **VIVES** : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, vostè acaba de dir que el món forestal necessita aquesta Llei, i això és cert. Vostè acaba de dir que el món forestal necessita la unitat de les forces polítiques d'aquesta Cambra, que això fóra bo, i això és cert. Nosaltres hi afegim que el món forestal necessitava dotacions de

recursos, superiors fins i tot a aquestes, des de l'any 1980, i ho hem reclamat any rera any en el debat pressupostari, i el seu Grup parlamentari no ens ha fet cas.

Nosaltres diem que cal també, que calia també aquesta unitat, aquest consens, durant els anys 1982, 83, 84 i 85, com a anys fonamentals —desgraciadament— per a aquest país en la superfície cremada de casa nostra.

Aquest Projecte de Llei no es discuteix en aquesta Cambra perquè sí. No es discuteix fruit, diguem-ne, del bon any de bolets que ha tingut aquest país, com si fos un bolet més. Es discuteix perquè aquest estiu un seguit de focs han assolat el nostre país. Es discuteix perquè hi ha més de 70.000 hectàrees cremades com a conseqüència d'aquests focs; es discuteix perquè hi ha hagut una protesta al carrer d'alcaldes, representants de tots i cadascun dels municipis afectats per aquests incendis, amb independència del seu color polític. Es discuteix perquè aquest fet i les conseqüències polítiques que ha tingut en el Consell Executiu ha provocat disfuncionalitats, ha provocat opinions contradictòries entre diversos membres d'aquest Consell Executiu, i podríem citar, a tall d'exemple, les declaracions de l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'altres conselleries vinculades o afectes a temes de seguretat ciutadana, de servei de prevenció i extinció d'incendis.

I es discuteix, a més a més, davant l'existència de responsabilitats per part d'aquell Consell Executiu en la política forestal dels darrers anys, i és evident que a aquesta responsabilitat s'hi vol respondre, d'una banda, per la via de la ponència conjunta, que pot ser útil, però que el que pretén —i ho dèiem l'altre dia— és, en tot cas, enfosquir aquest seguit de responsabilitats i, per altra banda, fent una fugida endavant de caràcter estrictament propagandista, com és la Llei que anem a discutir.

Segurament no tenim a la Cambra encara el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat perquè avui hi ha aquesta discussió; segurament entrarà demà, demà passat, abans d'una setmana, perquè, és clar, hauria estat fàcil dir : «Senyor Miró, per què ens porta vostè aquesta Llei aquí si ja tenim els pressupostos entrats a la Cambra, al Parlament? Podem discutir-ho conjuntament amb els pressupostos.» No, d'això, se n'ha volgut fer una eina de propaganda, una eina que aparegués aïllada del conjunt del debat pressupostari, per donar la impressió —i només la impressió— davant el poble de Catalunya que, realment, s'intenta pal·liar, en allò que sigui possible, les desfeites dels incendis forestals d'aquest estiu.

I és evident que les primeres responsabilitats poden ser de la climatologia o poden ser de la irresponsabilitat d'alguns ciutadans o ciutadanes d'aquest país a l'hora d'encendre focs a prop del bosc, però és també evident que hi ha responsabilitats de la política forestal que durant sis anys ha dut a terme el Govern de Convergència i Unió i ara també d'Esquerra Republicana, que hi ha responsabilitats en la política de prevenció d'incendis, que n'hi ha en la política d'extinció.

I això no són paraules; parlàvem abans del pressupost. Doncs, anem a repassar-lo. De l'any 1982 a l'any 1986 el pressupost del seu Departament, senyor Miró, ha crescut d'un 63%, en el global del pressupost. Sap vostè quant ha crescut la prevenció d'incendis en el seu Departament? -52%. Sap vostè quant han crescut les partides de repoblació forestal? -38%. Sap vostè quant han crescut les partides destinades a lluita contra l'erosió? -81% : mentre el conjunt del pressupost creix

un 63, la resta de partides baixen per sota del 50% del que estaven pressupostades l'any 1982.

Una revista comarcal de la comarca de l'Alt Camp titulava, a tall d'exemple davant els incendis que afectaven aquella comarca: «El foc calcina prop de 4.000 hectàrees perquè els mitjans d'extinció foren insuficients». Ràpidament, prohoms de Convergència i Unió de la comarca de l'Alt Camp van sortir a dir que això era mentida, que això era incert. Vol que repassem com ha anat aquest tema dels mitjans d'extinció d'incendis, de l'època —per exemple— del 83 al 86, que és al 83 quan comença realment una política en aquest camp? Contractats per a extinció d'incendis: s'incrementa d'un 52% el pressupost; material contra incendis: es redueix d'un 48%. És a dir, multipliquem per 0,5 el nombre d'efectius destinats a l'extinció d'incendis i els reduïm —dividim per 0,5— el material per a extinció. Naturalment, no hi ha mitjans, encara que hi pugui haver homes, per apagar aquests incendis.

Sap quant s'ha executat, a més a més, amb independència d'aquests increments i d'aquesta reducció, d'aquest pressupost? El de personal, en un 96%; el de material, en un 74%, amb la qual cosa les diferències encara són superiors. Hi ha o no hi ha responsabilitat, senyor Conseller? Hi ha o no hi ha falta de mitjans des de la Conselleria i, evidentment, hi ha falta de mitjans perquè vostès s'han negat a acceptar determinades esmenes que proposaven incrementar-los?

Vol que continuem? El Capítol I de la Direcció General del Medi Rural creix, 83-86, un 54%; el Capítol VI es redueix d'un 48. I podríem continuar donant xifres; podríem donar-ne, no de diners, sinó de superfície cremada. El senyor Miró declara, en un diari publicat en català a casa nostra el 4 d'octubre del 86: «Amb el Programa Foc Verd repoblarem el cremat dels anys 81, 82 i 83.» Ja està, titulars! Foc Verd! El senyor Miró repoblarà tot el que s'ha cremat en aquests anys. Miri, només en el 82 i el 83 es van cremar 44.000 hectàrees, a Catalunya. Del 82 al 86, amb un pressupost executat en un 68% en el terreny estricte de la repoblació, s'haurien pogut repoblar —que tampoc s'han repoblat— 5.242 hectàrees; és a dir, amb el pressupost que vostès han fet durant quatre anys, s'haurien pogut repoblar 5.000 hectàrees quan només en dos se'n van cremar 44.000.

En aquest programa que vostès ens aporten ara acompanyant el Projecte de Llei es diu que es pensen repoblar 5.925 hectàrees. Això és el que diu el programa. Ara, curiosament, a la pàgina del darrere d'aquest programa apareix un llistat en el qual es diu: «I això és el que es repoblarà», i aquest Diputat ha agafat un llapis i una goma —no va caldre esborrar res, val a dir-ho— i ha fet la suma del que donen aquestes coses que cal repoblar. I donen 12.459. És a dir, en què quedem? Repoblarem 5.925 o 12.459? Però, és que, a més a més, quan vostès parlen de quant costarà repoblar cadascuna de les hectàrees, aquest Diputat va continuar amb el mateix llapis i va fer la multiplicació, i resulta que, multiplicant pel que costa repoblar una hectàrea, només en podem repoblar 4.200. En què quedem? En repoblarem tot allò d'aquells anys, 44.000 hectàrees? Fica-rem fre al cremat enguany, 70.000? Repoblarem les que vostès diuen en el programa, 5.900? O bé les que realment els permeten de fer els diners que hi destinen, que són 4.255?

Per tant, hi insistim, aquest és un projecte de llei de caire exclusivament propagandista, de fer un joc per a la galeria, abso-

lutament perillós, o d'intentar fer callar algunes veus a Catalunya, perquè poden ser molestes per al Consell Executiu quan arriben des de determinats consistoris, però evidencia un cop més la poca voluntat del Consell Executiu per abordar aquest tema, l'intent d'amagar les seves pròpies responsabilitats.

Entrem en la memòria, i relacionem-la amb el que és el text del Projecte de Llei. Una memòria que vam qualificar en comissió d'inacceptable. Vam dir que, en definitiva, estava feta, aquesta memòria, en els descansos de determinats programes de televisió, i que segurament el Conseller, quan començaven els anuncis, escrivia un altre apartat d'aquesta memòria, i és la que ens ha enviat a aquesta Cambra. Per què? Perquè entenem que és una memòria absolutament contradictòria, amb llacunes greus i que, en definitiva, lamentem, a l'alçada que estem del debat, que el senyor Conseller no ens escolti per tal de poder-les corregir en successives ocasions.

Programa número 1, que el senyor Conseller ha presentat en un 50% de la seva intervenció davant del Ple: les agrupacions de defensa forestal. Podria contestar-me, senyor Bassols, com es lligaran aquestes agrupacions de defensa forestal amb el pla bàsic de lluita contra incendis en el terreny municipal? Perquè el seu Director General ha sortit manta vegada a televisió dient que la clau de volta de la lluita contra els incendis era el famós Pla Bàsic Municipal de lluita contra aquests. I és un pla al qual es van sumar determinades diputacions, i molts ajuntaments de Catalunya, i la major part de cossos de bombers de Catalunya! Com quedaran, ara, aquests plans, a la vista de les agrupacions de defensa forestal que s'ha inventat el senyor Miró?

Perquè, és clar, quan vam rebre el programa —que, per cert, el va portar el senyor Miró un mes i mig després d'entrar el Projecte de Llei—, vam llegir «objectius de les agrupacions de defensa forestal: localització de masses forestals» i, com que ens sonava, vam anar a veure el Pla Bàsic de lluita contra incendis —Conselleria de Governació—, i deia: «Objectius del Pla Bàsic», el primer és: «localització de les masses forestals». En el Pla Bàsic del senyor Bassols, diu: «localització de masses forestals».

En l'agrupació de defensa forestal diu: «localització dels punts d'aigua»; en el del senyor Bassols diu: «llocs disponibles per al proveïment d'aigua». En el del senyor Miró diu: «localització de torretes de vigilància»; en el del senyor Bassols diu: «llocs de vigilància». En el del senyor Miró diu: «xarxa de pistes forestals»; en el del senyor Bassols diu: «vies de comunicació i pistes forestals». Si ho volen, continuem. Si ho volen, continuem, però, en definitiva, Pla Bàsic de lluita contra incendis, agrupació de defensa forestal, idèntics objectius i, per tant, un diu: «Bé, llavors no hi ha contradicció». Home, doncs sí que n'hi ha! Sí que n'hi ha, perquè resulta que les agrupacions de defensa forestal es fan per zones: comarques, subcomarques, més d'una comarca, una comarca estricta..., i el Pla Bàsic es fa, a efectes d'àmbits territorials, estrictament municipal. Primera diferència.

Les agrupacions de defensa forestal, absolutament voluntàries; el Pla Bàsic, en principi quasi obligatori i amb facultats de col·laboració perquè es tiri endavant. L'agrupació de defensa forestal, amb ajuts; el Pla Bàsic, sense ajuts de l'Administració. L'agrupació de defensa forestal —i aquí és on es veu el tarannà de cadascú— la formaran els ajuntaments, els propietaris i les

entitats de protecció; el senyor Bassols diu : «No, els ajuntaments,» —l'ajuntament, en aquest cas, sol— «els serveis territorials d'Agricultura, el Servei d'Extinció d'Incendis, la Guàrdia Civil». L'agrupació de defensa forestal, la unitat de voluntaris rurals; el Pla Bàsic, els bombers voluntaris. Què és, que la unitat de voluntaris rurals serà una cosa i els bombers voluntaris una altra? Jo agrairia que ens ho poguessin aclarir, perquè, en definitiva, són dues carreteres que sembla que vulguin sortir i anar al mateix lloc però que, evidentment, es fumen trompades entre elles i que és possible, a més a més, que paguin dues vegades les expropiacions dels llocs pels quals han de passar —serveixi la comparació.

Continuem amb la memòria : «Ajuts als afectats pels incendis», punt número 2 de la memòria. No hi ha programa. No sabem en què consistirà això, no ho hem pogut esbrinar. Ens hem llegit tres vegades les cent trenta pàgines del programa d'actuacions; no hi és, això no hi surt.

«Programa especial de repoblació per a les comarques de Tarragona». Ens ho hem llegit, i aquest Diputat, naturalment, amb el màxim d'interès. No ho hem trobat, no hi és, no hi ha programa per fer això. Què vol dir, això? Què vol dir?

«Foment de les campanyes populars de repoblació, sensibilització ciutadana». Això, què vol dir? Que la Generalitat subvencionarà els cartells del Dia del Camí de Muntanya? Perquè, és clar, aquestes campanyes ja es fan. Què vol dir? No ho hem trobat en el programa, això, en el pla d'actuacions. Vol dir que els donarem planters, que els donarem cines, que els donarem direcció tècnica, que els donarem suport econòmic? Què farem? «Sensibilització ciutadana» Home, miri, doncs fóra interessant que se la comencés a aplicar el President de la Generalitat, perquè, és clar, jo porto aquí un diari, d'àmplia difusió en el nostre país, de data 25 d'agost —tres dies després, tot just, d'extingit l'incendi de Montserrat, si no m'equivoco—, en el qual surt el senyor President de la Generalitat amb una foguera al mig del bosc. Això ocupa un quart de pàgina, senyor Conseller. Per tant, si la sensibilització ciutadana ha de ser a l'abast del que diu la memòria presentada i el programa d'actuacions, comencin per aplicar-li al President de la Generalitat i evitin que aquest divulgui, des de les pàgines dels diaris de casa nostra, un escalfament de les seves mans a partir d'una foguera feta al mig del bosc, quan fa tot just tres dies que s'ha acabat un dels incendis més importants i més lamentables del nostre país, dels darrers temps.

Però, en fi, no ens posem tràgics. Continuem amb el tema del bosc nacional de Catalunya; s'aplicarà la Llei d'Espais Naturals —preguntem— en aquest tema concret? O es farà, en canvi, una llei especial per definir «Bosc Nacional de Catalunya a Montserrat». «Programa de reformes jurídiques», i no hi ha programa en les cent trenta pàgines que vostè ens ha enviat. «Potenciació del servei d'agents forestals». El senyor Conseller hi ha dedicat 50% a agrupació de defensa forestal, 30% a agents forestals, en la seva intervenció davant el Ple. I diu : «Potenciar el servei d'agents forestals». Val a dir que aquesta intervenció seva és plenament congruent amb el que diuen aquests programes : més del 10% d'aquests cent trenta fulls estan dedicats a parlar d'aquest tema; tema important, tema que algú podria pensar : «Bé, aquests només volen arreglar aquest tema sobre la base de més repressió, diguem-ne, sobre la base de més vigilància, sobre la base que hi hagi més gent

amb pistola pel bosc, per entendre'ns». Però, bé, això, segurament, fóra fer demagògia. El que no és fer demagògia és dir que aquest 10% de pàgines i aquest 25% de la seva exposició no té pressupost. Perquè, segurament, no se n'ha recordat, però jo no l'he trobat, aquest pressupost. Ni en els programes ni en el text de la Llei. Llavors, vostè vol col·locar en la memòria «Potenciar el servei d'agents rurals» i, després, no els destina ni una pesseta. Realment, és difícil d'entendre com es podrà potenciar aquest cos si es vol fer cas a la retòrica —que aquesta sí que hi és— que està continguda en les cent trenta pàgines del programa d'actuació.

En definitiva, acabarem : se'ns diu que aquest és un programa —que ha de durar dos anys— d'un programa més ampli, de cinc. I hauríem volgut que se'ns expliqués quin programa serà aquest de cinc, perquè tampoc se'ns diu. Els preguntàrem si pensen vostès invertir, si tenen capacitat d'invertir vostès, en dos anys, allò que no han estat capaços de fer en sis. I no, en algun cas, perquè no ho tinguessin pressupostat, sinó per manca de voluntat política de fer-ho.

Els preguntàrem per què tenen vostès encara al calaix l'informe Bolòs des de l'any 83, i des de llavors ençà no han dut a aquest Parlament ni una sola iniciativa en relació amb aquest tema, i és un informe prou important.

Ens preguntem per què no hi ha ni un sol objectiu localitzat territorialment en els programes que ens van enviar, i vostè ens dirà : «Sí que hi són; hi ha un llistat de llocs a repoblar», però és aquell llistat que suma 12.000 hectàrees, quan vostès diuen que només en repoblaran, aproximadament, 5.925. En definitiva, per què no hi ha un sol objectiu territorialitzat? Perquè jo crec que hi ha manca de voluntat per tirar endavant, no aquest programa, sinó el conjunt d'una política forestal, que no serveixi ara de prevenció, que no hi són a temps, en relació amb les zones cremades, sinó fins i tot de reparació del que l'incendi ha devastat.

En definitiva, perquè no hi ha cap relació entre la memòria i el pressupost, i perquè entenem que aquesta Llei és un pur exercici propagandístic del senyor Conseller d'Agricultura que intenta tapar, amb aquesta fugida endavant que ell sap que no podrà dur a la pràctica, les seves pròpies responsabilitats en matèria de política forestal.

Ho repeteixo : segurament això podrà aconseguir algun silenci, jo diria que, potser no còmplices, però, en qualsevol cas, d'assentiment a Catalunya, a canvi de determinades remuneracions del tipus que siguin, però el que és evident és que no podrà enganyar el conjunt de la gent que ha patit els incendis forestals i el conjunt de la gent que està vinculada amb el món de la repoblació forestal de casa nostra.

Senyor President, com sigui que la nostra segona esmena a la totalitat, de retorn, era una esmena a la totalitat fonamentada en un caràcter legal, que es referia a la manca de presentació de programes acompanyant aquest Projecte de Llei, i el que demàvem en aquella esmena era l'estricta compliment de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, i atès que el Consell Executiu ha presentat a la Cambra un plec de documents al qual diu «Programa», malgrat que nosaltres considerem que no ho és, però que compleix formalment l'esmena de legalitat que nosaltres havíem fet, anunciem que, en la mesura que tenien, les dues esmenes, el mateix objectiu, el nostre Grup parlamentari retira l'esmena número 2 i, en canvi, manté subsistent l'es-

mena número 1, de retorn al Consell Executiu pels arguments que hem exposat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, l'Illustre Diputat senyor Grau té la paraula. Ha de tenir en compte que la segona esmena ha estat retirada.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors diputats, si es pot qualificar una llei de maniobra propagandística també la crítica d'aquesta Llei pot ser qualificada de maniobra propagandística.

En la intervenció que ens ha precedit hi ha hagut una combinació de rebuigs globals i de detalls distorsionats o mal interpretats. No podem entrar en tots els detalls, però espero que al llarg de la intervenció podrem explicar una mica millor el contingut de la Llei.

S'han fet acusacions de manca de voluntat. Això és una cosa difícilment quantificable i és una intervenció subjectiva, em sembla, la seva valoració. De totes maneres, en parlar dels pressupostos s'ha de tenir en compte la distorsió que sobre el càlcul de percentatges provoca el problema dels traspassos, és a dir, de la incorporació nova de funcionaris i recursos, i també els problemes de finançament. És a dir, els traspassos impliquen sovint que hi ha recursos per als Capítols I i II, però no hi ha recursos per al Capítol VI i, a més a més, els Capítols IV i VII vénen fixats en els pressupostos de l'Estat, no els fixa la Generalitat.

De totes maneres, a través de l'endeutament s'ha finançat una sèrie d'inversions que han passat, en el camp forestal, de l'any 81-82, que eren uns 80 milions, a l'any 1985, que n'eren 500; per tant, sí que hi ha hagut un esforç de creixement en la inversió en matèria forestal.

Quant al Pla Bàsic de Lluita contra Incendis, hi ha idèntics objectius en la Direcció General d'Extinció d'Incendis, però funcions complementàries, i és evident que algunes de les coses que es preveuen que es facin en el Pla Bàsic de Lluita contra Incendis siguin assumides per algunes de les seccions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I, quant a l'aplicació de la Llei d'Espais Naturals, sí que la Llei d'Espais Naturals s'aplicarà en el cas de Montserrat.

Tot això són algunes de les referències puntuals que ha fet el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula. No puc entrar en totes; el que sí que voldria explicar és que Foc Verd és un pas més en un camí d'intensificació de les actuacions per preservar i regenerar els nostres boscos. El camí ja s'ha iniciat en els darrers anys, no és cert que no s'hagi fet fins ara. Per exemple, en el sector forestal, el 1984, les inversions eren de 524 milions, és a dir, el 25% de les inversions que feia el Departament; el 1985 aquestes inversions eren de 585 milions, és a dir, el 28% de les inversions que fa el Departament, quan el valor de la producció final del sector forestal respecte al total del sector agrari és un 1%, és a dir, hi ha una atenció preferent, hi ha una inversió molt més alta del valor econòmic que representa el sector forestal.

Al mateix temps, les transferències de capital eren —s'ha de recordar que no les fixa la Generalitat, sinó que vénen fixades pels pressupostos de l'Estat— de 92 milions, l'any 84, i de 137 milions, l'any 85. Per tant, quant a despeses de capital hi havia 616 milions, l'any 84; 722, l'any 85. I això donava lloc a unes realitzacions, en terme mig, anualment, per exemple, de

2.400 quilòmetres de pistes forestals i camins de muntanya; d'una repoblació de 3.600 hectàrees; el tractament de 6.700 hectàrees; el netejament de 3.300 hectàrees o 130 hectàrees de tallafocs construïts.

De fet, a més a més, les intervencions del Grup del PSUC en els debats de pressupostos no han estat tan diferents de les posicions inicials del Govern, com l'anterior intervenció ha pogut fer pensar. De fet, a les partides destinades a la política forestal i lluita contra incendis, el 1984 vam presentar esmenes, en la tramitació dels pressupostos, que contemplaven altes que suposaven en conjunt menys del 3% de les despeses de capital previstes; el 1985 es van proposar baixes d'un 1% i altes d'un 7,5%, és a dir que es tractava d'incrementar la despesa total en un 6,5%; de fet, ens movíem en ordres de magnituds semblants.

En els incendis forestals dels darrers deu anys s'ha cremat una mitjana de 10.700 hectàrees arbrades. Amb aquest ritme, si no hi hagués regeneració ni repoblament, caldrien uns cent deu anys perquè quedés destruïda tota la superfície arbrada de Catalunya. Prop d'un 60%, però, és a dir, una mitjana de 6.000 hectàrees anuals, s'han regenerat de manera natural i unes 2.500 hectàrees han estat repoblades artificialment cada any, restant una mitjana de 2.200 hectàrees encara no recuperades. Amb aquest ritme caldria ja uns cinc-cents trenta anys perquè fos destruïda la superfície arbrada de Catalunya. Al ritme de repoblació dels darrers tres anys, 3.600 hectàrees anuals, caldrien ja uns mil cent anys per esgotar la superfície arbrada de Catalunya. Incrementant els recursos i l'eficàcia amb què són emprats, la pervivència dels boscos de Catalunya podria aproximar-se, diguem-ne que matemàticament, cap a l'infinit. Això no vol dir res més que podríem transmetre a les següents generacions, almenys, tants boscos com vam rebre.

Considerem el Programa Foc Verd adequat per afrontar les necessitats de la vegetació forestal, perquè ens sembla que respon a les opinions expressades en diverses publicacions per científics vinculats a la institució catalana d'Història Natural, com Oriol De Bolòs i Ramon Folch. Es pot comprovar aquesta coincidència de criteris. Jo he recollit les seves recomanacions, fetes des de perspectives independents, i les he comparat amb el Programa Foc Verd. Qualsevol altra persona pot fer el mateix i crec que obtindrà resultats no gaire diferents als meus.

Podem, en primer lloc, prendre les mesures de prevenció; es recomana utilitzar la persuasió per reduir imprudències i augmentar el coneixement del bosc; el Programa Foc Verd preveu 20 milions per a campanyes d'informació i 25 per a campanyes populars de repoblació. *(Pausa.)*

Es recomana utilitzar la coerció per fer complir rigorosament la prohibició d'encendre foc a les àrees forestals, limitar l'accés als llocs perillosos i imposar sancions efectives. Per això, s'aconsella crear un cos eficient i prou nombrós de guardaboscos. En el Programa Foc Verd es destinen 83 milions per a la creació del Servei d'Agents Rurals, que comptarà amb uns 300 agents.

Dins de l'àmbit dels agents forestals, amb un programa de potenciació de les patrulles de vigilància, es dediquen 10 milions per equipar els voluntaris i 53,5 milions al foment d'àrees forestals recreatives; s'aconsella que puguin tenir cura del bosc homes de la terra i es destinen 35 milions per a assentaments rurals en zones poc poblades amb perill d'incendis; es recomana organitzar equips locals de defensa contra incendis, instruir-

los i dotar-los de mitjans; també s'aconsella tenir plans preparats per a les diverses eventualitats possibles. El Programa Foc Verd contempla la creació i el foment de les agrupacions de defensa forestal i la creació, per a cadascuna d'elles, d'un programa de prevenció : per a aquestes finalitats destina 550 milions. Es recomana ampliar el sistema de guaites; s'aconsella també comptar amb quadres de personal tècnic ben preparat i que coneguin bé el terreny; el Programa Foc Verd contempla la creació d'una xarxa automàtica i informatitzada d'informació meteorològica connectada a un programa expert a prevenir el grau de risc d'incendis en àrees territorials operatives, així com l'establiment d'una sala de recollida de dades, vigilància i control, amb una unitat tècnica d'estudis de prevenció.

La primera fase d'aquests serveis compta amb un pressupost de 35 milions. Amb un pressupost de 50 milions es marquen les àrees estratègiques de prevenció on s'empraran accions de prevenció extraordinàries per preservar masses forestals, particularment importants o amb especials valors culturals o espais naturals protegits. A més a més, a partir de 1987, les repoblacions públiques importants aniran precedides d'un informe de caràcter ecològic i edafològic, elaborat per una Comissió científica, amb participació de les universitats.

Es recomana l'establiment d'una xarxa de camins ben pensada i s'aconsella prudència en l'obertura de pistes. El Programa Foc Verd destina 185 milions per a treballs d'obertura de pistes, tallafocs, neteja i punts d'aigua.

Es recomana l'estassada del bosc, mal anomenada «neteja», que consisteix a eliminar els arbusts i les mates que constitueixen el sotabosc, cosa que sovint resulta contraproductiu; en eliminar els arbusts el bosc s'omple fàcilment d'herba seca inflamable. A més, el sotabosc arbustiu és necessari perquè contribueix a defensar el sòl contra l'erosió i crea un microclima favorable per als plançons dels arbres, mentre que la fullaraca seca és necessària per al manteniment dels cicles nutrients i la fertilitat del sòl. Atès tot això, el Programa Foc Verd destina 45 milions a estimular l'obtenció de biomassa i la producció de carbó, de vegetal i tòfones. Complementarà els 35 milions, per a aquests fins previstos, el Decret 75/1986.

Es recomana investigar, i el Programa Foc Verd destina 15 milions a l'Institut de Recerca i Terminologia Agroalimentàries per iniciar el programa d'investigació forestal de Catalunya, al qual se n'afegiran 25 més, via pressupost ordinari el 1987, així com 3 milions per ordenar l'alzina surera, i es continuen els treballs de recerca sobre el bosc mediterrani completant l'estudi sobre repoblacions forestals efectuades amb espècies que presenten dificultats a la propagació del foc.

Es recomana també utilitzar tècniques de govern, com l'ordenament i el planejament, i això es fa amb l'elaboració de la Llei Forestal i el Pla de Repoblació Forestal de Catalunya. Mentre s'elabora l'inventari forestal, es defineixen àrees urgents de repoblació en col·laboració amb els científics i tècnics.

Hem parlat fins ara de mesures de prevenció. Entrem ara en aquelles actuacions que tenen a veure amb el foc i amb la correcció de les seves conseqüències.

Es recomana perfeccionar els serveis d'extinció, tant en mitjans per als bombers com en avions. Els avions depenen del Govern central i no de la Generalitat. Aquest estiu hi havia dos hidroavions d'ICONA i cap helicòpter de la guàrdia civil que donés suport al control dels incendis forestals. En comparació

amb altres indrets de la mediterrània, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca considera que a Catalunya hi havien d'haver sis hidroavions.

El Pla de Coordinació per a la Lluita contra els Incendis, a què s'ha referit l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit, de 1983, assigna a la secció del medi natural, en la fase d'extinció, l'establiment d'esquadres de reserves i la col·laboració dels treballs d'extinció, facilitant mitjans propis. També es faran càrrec del treball de reconstrucció després de finalitzat el foc.

Aquestes tasques, a més de les actuacions de caràcter preventiu i del pla de prevenció, les realitzarà les agrupacions de defensa forestal. Aquestes agrupacions de defensa forestal suposen aplicar, en un model original, els principis que s'han revelat eficaços en la lluita contra la pesca porcina i les plagues, a través de les agrupacions de defensa sanitària i les agrupacions de defensa vegetal. Tindran un pla de mobilització i es posaran a les ordres del cap d'extinció, un cop arribin els bombers, després participaran activament en les tasques de repoblació.

Per al període posterior als incendis es recomana aplicar de manera racional i prudent els recursos de la tecnologia forestal en la repoblació, fent aquesta de forma pactada amb els propietaris privats i tendint a reconvertir repoblació forestal cap a un mosaic diversificat més resistent al foc que l'actual. El Programa Foc Verd destina 40 milions per subvencionar els afectats pels incendis forestals; 209 milions per reforestar les forests, gestionats pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; 140 milions en concepte d'ajuts a la repoblació en forest de gestió privada i 10 milions per crear una empresa pública de viviers.

Quant a la repoblació, els resultats d'aquest programa són clarament quantificables i, per tant, és clarament comprovable la seva eficàcia. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca repoblarà directament 2.400 hectàrees i subvencionarà el repoblament privat de 3.500; en total, 5.900 hectàrees, que se sumaran a les que es repoblen a través del pressupost ordinari, que l'any 1985 foren més de 2.800 hectàrees.

Cal tenir present, a més, que si en lloc de pins es vol incidir en la repoblació amb roures i, sobretot, amb alzines, el ritme de la repoblació ha de ser necessàriament limitat per la necessitat de generar l'estoc convenient de planters d'alzines.

El Programa Foc Verd respon al camí d'intensificació de les actuacions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per prevenir els incendis forestals i regenerar el bosc. És un programa que té d'excepcionalitat la necessitat d'afrontar les conseqüències d'un any insòlitàment sec, que ha convertit el bosc del Mediterrani en una teia. Però té també de normalitat el fet de constituir la primera fase del Pla de repoblació forestal de Catalunya. El Programa Foc Verd és adequat perquè respon als criteris expressats per científics que han estudiat els efectes sobre la vegetació de Catalunya dels incendis i altres alteracions causades per les accions humanes. El Programa Foc Verd és també eficaç, perquè posa els mitjans necessaris per assolir els fins perseguits.

El nostre Grup considera, per tant, que no seria procedent el retorn del projecte al Govern i, per això, votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : La tercera esmena a la totalitat és pre-

sentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya, i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, se'ns presenta a la Cambra, avui, un projecte de llei de gran importància, un projecte que, per una banda, contribueix a hipotecar les finances de la Generalitat i que, per una altra, té la pretensió de contribuir a assegurar el futur forestal del país. I dic «pretensió» perquè el Projecte, al nostre entendre, pateix d'algunes mancances, jo diria que en alguns casos, fins i tot, greus mancances.

Fa no massa dies, en un altre Ple d'aquesta Cambra vàrem iniciar un procés, pel que fa a la política forestal, que tenim el convenciment que pot continuar avui, un procés que comporta el treball en Ponència conjunta del debat i, si s'escau, l'aprovació de la Llei Forestal de Catalunya. S'inicià un camí de diàleg i consens que ens agradaria no tan sols continuar, sinó augmentar, i és per això que, sense renunciar al legítim i democràtic exercici de la crítica i com un acte de responsabilitat política, amb el convenciment que no cal obrir ferides tan inútils com estèrils, el Grup Socialista retira l'esmena de rebuig del Projecte. Això sí, mantenim l'esmena alternativa per considerar que, fruit del debat, es poden millorar avui les posicions polítiques del Consell Executiu, millora que anirà augmentant en l'exercici diari de l'acció de govern, pel que fa referència a la política forestal, si es continua pel camí iniciat dies enrere. Caldria, però, abans d'iniciar l'explicació del nostre text alternatiu, plantejar una sèrie de qüestions i preguntes.

Han hagut de passar sis anys per tal que el Consell Executiu es decidís a realitzar una inversió extraordinària en política forestal?, han hagut de cremar-se milers d'hectàrees de bosc i perdre superfícies tan grans de masses arbrades per despertar la consciència i la sensibilitat del Consell Executiu? Ens ha preocupat la resposta del senyor Grau al senyor Maties Vives, quan ens diu que amb algun resultat, o amb alguns comptes, ens podrien sortir cent anys per perdre la superfície forestal de Catalunya; en una altra situació serien cinc-cents anys, i en una altra situació serien mil anys. A nosaltres, senyores i senyors diputats, ens agradaria dir, d'aquí a cinc anys, que ni d'aquí a cent, ni d'aquí a cinc-cents, ni d'aquí a mil anys no es perdrà la superfície arbrada del nostre país, sinó que d'aquí a cent anys Catalunya serà un país verd, un país on es pugui viure amb dignitat i amb el que significa el bosc com a element de conservació de la natura, un element que assegura no tan sols l'economia, sinó que assegura també la vida.

Una altra pregunta que ens fariem és per què han hagut de passar sis anys per presentar un Projecte de Llei Forestal al Parlament de Catalunya. És que el Conseller d'Agricultura no el presentava —que a nosaltres ens consta que sí— o és que el Consell Executiu estava dedicat a altres tasques? Com és que avui se'ns presenta un projecte de llei per aprovar un crèdit extraordinari de 1.500 milions, per part del Conseller, del senyor Cullell, Conseller d'Economia i Finances, encara que la presentació de la Llei l'hagi fet el senyor Miró, quan aquesta Conselleria ha estat l'encarregada de retallar i passar el rasclet precisament a les inversions de política forestal i de medi ambient, com s'ha anat demostrant a bastament? A quin Conseller m'haig de dirigir per parlar de política forestal, avui? M'haig de dirigir, per exemple, al Conseller de Treball, que durant anys

ha tingut una tasca realitzada per la neteja de boscos? M'haig de dirigir al Conseller de Governació, que té les tasques d'extinció i prevenció d'incendis? M'haig de dirigir al Conseller senyor Bigatà, que té la responsabilitat dels parcs naturals i política del medi ambient? M'haig de dirigir al senyor Cullell, que és qui, d'alguna manera, retalla i ho col·loca en els pressupostos? M'haig de dirigir al senyor Miró, que és el que té la responsabilitat de política forestal? O m'haig de dirigir, senyores i senyors diputats, al senyor Pujol, que fins aquest estiu no s'assabenta que es crema Catalunya, i a córrer tots fent en un any el que calia haver fet en sis?

Aquestes i moltes preguntes ens portarien a una altra : és que el Consell Executiu no coneixia la situació o no coneixia el camí per millorar-la? L'any 1981, a petició de l'Il·lustre Diputat del Grup Socialista senyor Joan Ganyet al llavors Conseller d'Agricultura, senyor Carol, es realitzaren unes trobades de política forestal, i d'aquestes nasqueren unes propostes molt concretes : cap de les declaracions d'intencions o posicions polítiques plantejades per les diferents institucions, aquest estiu, arran dels greus successos patits, ha estat una innovació del que aquell document contenia. Per tant, es coneixia, cinc anys enrere, el que calia fer; teníem l'estrella guia. El mateix Conseller d'Agricultura, en sessió informativa, jo diria que dos anys massa tard, després, l'any 1983, exposava tot un pla de treball de política forestal, que, junt amb les conclusions aprovades en aquest Parlament arran dels incendis de 1982 —pels quals es va crear, fins i tot, una comissió d'investigació—, configuraven una carta d'intencions i propostes que no hem negat mai com a necessàries i com a positives.

Si coneixem i coneixíem el que calia fer i com fer-ho, què va passar? És que no s'ha volgut, no s'ha pogut o no se n'ha sabut? Deixarem la pregunta en l'aire, però podem afirmar que tan sols l'any 1983, per part de la Conselleria de Governació, i l'any 1986, per part de la Conselleria d'Agricultura, s'han realitzat accions —algunes desgraciades i unes altres molt encertades— encaminades a redreçar la situació.

El Projecte de Llei és una proposta d'aportació de capital a la política forestal, el resultat de la qual és una incògnita per a nosaltres, perquè apreciem en el Projecte precipitació motivada per una manca de previsió del Consell Executiu; estructura de crèdit deficient incloent partides extraordinàries junt amb partides de caràcter ordinari; traspàs de responsabilitat a altres institucions amb una aportació de capital minsa; plantejament de creació del Bosc Nacional de Catalunya en un lloc concret, com és la muntanya de Montserrat, quan tot el bosc de Catalunya és un bosc nacional; repartiment de subvencions sense establir una coordinació subjecta a pla; plantejament general més de caràcter propagandístic que de fons; absència de partides destinades a recerca forestal; plantejament pràcticament unilateral de la Conselleria d'Agricultura, sense tenir en compte que la política forestal hauria d'estar emmarcada dins d'una política molt més important, i en conjunt de política de conservació,...

Tot això, entre altres qüestions, ens porta a plantejar una proposta alternativa, que tenim la seguretat que el Grup majoritari de la Cambra, Convergència i Unió, no hi donarà el suport, però sí que ens agradaria sentir del Consell Executiu, almenys, una sèrie de qüestions que se'ns plantegessin des d'aquesta tribuna, per continuar allò que dèiem, una política de consens, una política de treball en comú : que les subvencions

a particulars per repoblació estaran subjectes a pla, com ja preveuen els projectes de llei forestal presentats en la Cambra; la creació d'una comissió que, amb la participació de la Federació de Municipis, l'Associació de Municipis i les organitzacions professionals agràries, supervisi i col·labori en les inversions destinades a plans de prevenció d'incendis i de les associacions de defensa forestal, ja que seran els municipis, principalment, els que, tenint la màxima proximitat al bosc, tindran també la transmissió de les responsabilitats en aquesta qüestió; la reconversió del que vostès anomenen «Bosc Nacional de Catalunya», a Montserrat, a perímetres reglamentats on els particulars o les institucions col·laboradores puguin veure el fruit de la seva col·laboració —considerem que la creació en un sol lloc del que s'anomena «Bosc Nacional de Catalunya», quan tot el bosc del nostre país és bosc nacional, ho considerem una discriminació, un fet que pot ser canviat i redreçat per la línia de creació de perímetres, com existeixen en altres països europeus i del món, per la qual les voluntats polítiques dels particulars o de les institucions puguin anar adreçades d'una forma reglamentada i puguin veure, al llarg dels anys, el resultat del seu esforç—; la transferència, per la via dels pressupostos ordinaris de l'any 1987, a l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, de —com a mínim— 50 milions en concepte d'investigació forestal; els esforços necessaris per part del Consell Executiu d'aconseguir la col·laboració de la resta d'institucions implicades en política forestal.

Tot això, però, i per acabar, no pot defugir el vertader problema : tots, en aquesta Cambra, senyores i senyors diputats, estem absolutament conscients i coneixem que la política de conservació és molt cara. Coneixem que aquesta política genera, fonamentalment, «externalitats» socials, que tota inversió en conservació no recull els beneficis fins molts anys després, que aquestes inversions no tenen rendibilitat política immediata, encara que sí una important rendibilitat social. Sabem que tota política de conservació requereix esforços sostinguts i no «estertors» cada vegada que es crema el país, que la política forestal només és una petita part —o una part important, però una part, en definitiva— de la política general de conservació. I tot això ens genera una pregunta : ¿està disposat el Consell Executiu a realitzar una política de conservació de la natura, rigorosa, continuada, amb recursos i amb voluntat política perquè l'any 1987, que serà l'Any Europeu del Medi Ambient, Catalunya sigui avançada pregonera d'una consciència europea de realitat i no de paraules? Que d'alguna manera, senyores i senyors diputats, el Consell Executiu tingui la grandesa política, sense pensar en el resultat dels vots, en el resultat propagandístic, de realitzar una política forestal que potser rebran els guanys d'aquí molts anys altres partits polítics, però el que segur que rebrà els guanys serà el nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Voldria preguntar la Presidència a l'Il·lustre Diputat que acaba de parlar si considera que ha defensat les dues esmenes o només la primera. *(Pausa.)* Les dues esmenes. Moltes gràcies.

Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula... L'Honorable Conseller senyor Miró té la paraula. *(Pausa.)* Sí, sí, no és torn en contra.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo

voldria intervenir bàsicament en relació amb la intervenció del Diputat Ayguadé, i, al fil d'aquesta, aprofitar per efectuar algunes precisions i també per assumir alguns compromisos.

En aquest sentit, voldria fer una primera observació. Jo entenc que des de l'oposició es critiqui el Govern —això és el mecanisme més elemental de funcionament democràtic—, i entenc que, a la vegada, aquesta crítica vagi acompanyada d'intentar assumir, acceptar o actuar conjuntament en allò que sembla positiu, perquè una crítica que ho critiqui per sistema tot acaba no essent una crítica, acaba essent una altra cosa, acaba caient en la demagògia o essent un element de destrucció. En aquest sentit, i al fil del discurs —que no és únicament la intervenció d'ara, que es remunta també a intervencions anteriors, com la de la presa en consideració del Projecte de Llei Forestal presentat pel Grup Socialista o en la mateixa Comissió d'Agricultura—, jo vull agrair al Grup Socialista, vull reconèixer l'esforç que fa perquè, criticant —per tant, fent mal políticament, en el bon sentit de l'expressió—, al mateix temps fa un esforç perquè conjuntament, junt amb els altres grups de la Cambra, puguem trobar vies d'actuació en un terreny que, des del meu punt de vista, no té diferències substancials o, almenys, aquestes diferències substancials no s'han produït fins ara. Si s'observa el debat dels pressupostos dels tres anys anteriors —84, 85 i 86—, es pot constatar com les esmenes que els diferents grups fan al projecte de pressupost, pel que fa referència al capítol forestal, de tots els altres grups, són diferències molt petites, de detall; contemplant que la política pressupostària és la concreció, l'explicitació de la política que es vol seguir en aquell any, he d'entendre que no hi ha hagut, fins ara, alternatives determinants, posicions substancialment diferents, en aquest terreny, encara que, arribat el moment de discutir, alguna posició política d'aquesta Cambra intenti fer veure el contrari.

Voldria destacar, perquè no és just no fer-ho, i no ser just vol dir no donar a cada u el que li correspon, i en aquest cas, ser just, donar el que li correspon, vol dir reconèixer que sí que hi ha hagut un esforç econòmic important, per part de la Generalitat i, en concret, del Departament d'Agricultura en l'aplicació pressupostària en l'àmbit forestal.

Els recursos d'inversió que s'apliquen en l'àmbit forestal l'any 84, l'any 85 —ho recordava abans el senyor Diputat de Convergència i Unió—, és el 25% de la inversió total del Departament, la quarta part de la inversió total. El Departament d'Agricultura té una política agrària, té una política ramadera, té, doncs, al voltant de més de cinc-cents places en escoles pròpies; ha de dur a terme una política en l'àmbit de la comercialització; ha de dur a terme una política en l'àmbit pesquer... Doncs, bé, tot això representa el 75% del pressupost d'inversió, i la política forestal el 25%. I ho recordava també el senyor Diputat : si expresés la importància de la relació entre el recurs que s'aplica —el recurs públic, el diner públic— amb l'importància econòmica que té, constataríem com el Departament d'Agricultura dedica el 25% dels seus recursos d'inversió —una pesseta de cada quatre— a un sector, el forestal, que dins de la producció final agrària de Catalunya, tan sols representa l'1% —una pesseta de cada cent—; és a dir, hi ha una valoració política extraordinària, que no neix de l'importància econòmica del sector forestal, sinó que neix de la seva importància en relació amb multitud d'aspectes que insideixen sobre la nostra

vida. Que siguin poc aquests 470 milions, aquests 500 milions que dediquem cada any? Bé, hi estem absolutament d'acord, però, en relació amb l'esforç global, és un esforç important. I és més important encara perquè, vostès saben tant o més bé que jo que des de 1980 a 1986 ha estat funcionant un sistema de finançament que és un sistema de finançament que bàsicament es fonamenta amb els costos dels serveis transferits i que, per tant, no contempla la inversió nova, i que la major part de la inversió nova que ha hagut de fer el Govern de Catalunya, la hagut de fer a expenses d'endeutament, perquè únicament han arribat diners per a les transferències, per al cost dels serveis que es transferien. Traduït : capítol I, personal, o capítol II, compra de béns i serveis, o per inversió de reposició per mantenir que no caigués res del que havíem traspasat, però no per a inversió nova, i, malgrat això, s'ha aconseguit arribar a aquest nivell del 25% dels recursos del Departament d'Agricultura, com a terme mitjà, al llarg d'aquest període. I això és important valorar-ho i assumir-ho, en aquesta dimensió.

Per altra part —i aquesta és una remarca que jo no em canso de fer, perquè sovint s'oblida—, el Departament d'Agricultura, el pressupost, té una singularitat que no es dona, amb el grau que es dona en aquest Departament, a molts d'altres, que és el volum important de diner que procedeix del Pressupost de l'Estat, del Govern central, i que gestiona el Departament. En aquest sentit, el Departament d'Agricultura ha passat, en recursos d'inversió —pessetes d'inversió—, de disposar de zero pessetes l'any 80, l'any 81, l'any 82, l'any 83, a disposar de prop de 380 milions de pessetes —gairebé 400— enguany, a través de conveni amb l'ICONA, a través d'un acord, per tant, amb el Ministeri d'Agricultura, i aquests diners cal afegir-los al pressupost ordinari, perquè són diners que s'apliquen en aquest terreny, en el de la repoblació forestal, en el de la lluita contra l'erosió. Per tant, l'import global és un import que ha estat important, en relació amb el que són els recursos de la Generalitat, en relació amb el que són els recursos del Departament d'Agricultura.

Ara bé, això no exclou que, en un moment determinat, a una circumstància extraordinària —com és extraordinari l'important nombre d'hectàrees que es cremen aquest estiu; són extraordinàries, estan fora de la tendència—, s'hi doni una resposta extraordinària; això vol dir preocupació i sensibilitat del Govern, i això em sembla a mi que no és criticable, és d'elogiar. Si el Govern de Catalunya no hagués pres aquesta decisió, segurament ara se'l podria criticar perquè, malgrat aquesta situació extraordinària, només afronta la situació amb el pressupost, doncs, de sempre. És evident que, donant-li aquest tractament que se surt del normal, s'intenta afrontar una situació que se surt del normal.

Jo, en la presentació de la Llei, els remarcava que el Programa Foc Verd tenia dos grans blocs : un bloc, que només era donar més recursos a línies d'actuació que ja funcionaven, que permetia accelerar en la consecució dels objectius, i un altre bloc, la que era, senzillament, un model nou : les agrupacions de defensa forestal.

El Programa Foc Verd, per tant, palesa, d'una manera concreta, que existeixen unes línies d'actuació positives, pel fet que les mantenim, i que, en tot cas, les completem, però palesa l'existència d'una dimensió vàlida, com és una dimensió vàlida, per exemple, la voluntat de disposar a Catalunya d'una

guarderia forestal, moderna i eficaç, com tenen la major part de països civilitzats d'aquest món, i crear-la, i fer que l'agent forestal sigui una persona perfectament integrada, preparada per a aquesta feina, un professional amb tota la dimensió del mot.

Per tant, és necessari assumir que el que estem fent són dues coses alhora : una, desenvolupar el model nou, les agrupacions de defensa forestal, però, al mateix temps, reforçar una sèrie de línies d'actuacions que ja es tenien, i que no es podien improvisar, com es tenia, doncs, l'actuació en matèria de biomassa, o com feia temps que es tenia, doncs, la revalorització del bosc a través d'una sèrie de projectes, com és el conreu de la tòfona —fa tres anys que està treballant amb micorizes el servei de recerca de la Generalitat avui en dia, l'IRTA—, com és l'intent de reintroduir nous procediments per a la producció, doncs, de carbó forestal, que doni nou valor a les activitats del bosc, en definitiva.

Voldria fer també una breu referència a un punt —que ha sortit, que ha tret el senyor Diputat— per situar-lo en la seva justa dimensió, que és el famós Bosc Nacional de Montserrat. Primera, vull recordar que el famós Bosc Nacional de Montserrat, estem parlant de cinc hectàrees, estem discutint de cinc hectàrees; jo crec que, bé, vostès poden discrepar, però en tot cas admetem que és una discrepància sobre un aspecte, que són cinc hectàrees.

No hi ha diferències substancials per al tema de noms entre el que vostès plantegen i nosaltres plantegem —jo crec que, parlant-ne, en un futur ens podem entendre perfectament— : allò dels perímetres reglamentats i el Bosc Nacional; li hem donat aquesta denominació; no és la voluntat de l'únic Bosc Nacional; no és —traduint-ho en la seva denominació— la voluntat de crear un únic perímetre reglamentat —de cinc hectàrees, no tindria sentit—; creem el primer, sí, a la muntanya de Montserrat —ens sembla que és lògic—, però la voluntat és anar creant, a diversos indrets de Catalunya, unes àrees perfectament acotades, on la mateixa Administració, en principi, pot predicar amb l'exemple, però després, els ciutadans, les entitats, aquells visitants il·lustres del nostre país que el vulguin honorar, puguin aportar uns determinats arbres, en un estat adult o semiadult —és a dir, no hi té res a veure, per tant, amb una acció de repoblació, en la seva dimensió tècnica; és una altra cosa, és una funció simbòlica—, i d'aquesta manera canalitzar esforços a través d'una acció pedagògica que posi en relleu, davant el país, que una forma d'honorar Catalunya és, també, contribuint que Catalunya tingui una massa forestal important, i amb això —com bé apuntava el Diputat senyor Ayguadé— no fem altra cosa que resseguir l'exemple d'altres països, de fora. No és que li donem, per tant..., no és un qualificatiu de bosc natural, és una acció que volem donar. Montserrat serà parc natural, és una altra història —en això, ja hi estem d'acord—, i no té res a veure amb el Bosc Nacional, perquè el Bosc Nacional serà això, una àrea perimetral on plantarem un conjunt d'arbres adults : començarem per Montserrat, quan aquestes cinc hectàrees estiguin plenes, anirem a un altre lloc de Catalunya, i a un altre, i a un altre..., continuant aquesta acció pedagògica.

Considero —i està en la línia de la pràctica del Departament—, i en conseqüència assumeixo el compromís, davant d'aquesta Cambra, de crear la comissió que vostè dema-

considerable, sinó fer esmenes de tipus simbòlic, perquè, evidentment, qui té la responsabilitat de governar, i l'exercici d'aquest govern i la pràctica de govern són els pressupostos, és la política de concrecions: la política és real; evidentment, no podríem canviar-la, allò, d'una manera general, perquè això seria baixar a un nivell que no crec que, també, en un Partament correspongui a l'oposició.

Però si en aquelles esmenes a la totalitat que s'han presentat als pressupostos d'Agricultura, el Grup Socialista sempre presentava, com un punt fonamental per presentar-la, la falta de política forestal o de concreció en política forestal per la via dels Pressupostos.

El que critiquem fonamentalment del Projecte de Llei de 1.500 milions de pessetes, que en aquests moments es planteja la Cambra, és fonamentalment el fet que es planteja una manera unilateral per la Conselleria d'Agricultura, encara que correspongui la seva presentació a la Conselleria d'Economia. La política forestal en el marc únic de la Conselleria d'Agricultura, o com a tal, és una política absolutament equivocada, una política que surt del conjunt de realitats que es podrien aconseguir si realment és tot el Consell Executiu qui pren la responsabilitat que hi hagi política, no solament forestal, sinó política de conservació.

Quan l'altre dia en la presa en consideració de la llei socialista sobre política forestal, una mica amb la meua intervenció el que intentava és que la Cambra prengués realment consciència, que jo no en dubto que la tingui, que el problema forestal no posa en perill una qüestió econòmica o només social, que posa en perill la conservació de la natura, que el problema forestal posa en perill la vida. I que, evidentment, els diners que resten posen en perill la vida. I que, evidentment, els diners que s'inverteixen no tenen una rendibilitat econòmica immediata o que es pugui tocar. En la intervenció del portaveu d'Aliança Popular a mi em va donar la sensació que s'havia entès una mica el que nosaltres havíem volgut dir, però no del tot. Ens interessava que tota la Cambra compregués que una part dels beneficis han d'anar destinats a compensar el medi ambient, perquè sense medi ambient amb qualitat, sense que hi hagi boscos en el nostre país no hi haurà ni guanys ni beneficis. I allò que diem dels cent anys o dels cinc-cents anys són xifres esgarrioses i no voldria fer dramatismes en aquesta sala. I són esgarrioses, senyores i senyors diputats, perquè qui vol donar un missatge d'optimisme no suma en les hectàrees perdudes, en les hectàrees herbades perdudes, les superfícies perdudes per tals incontrolades o, en alguns casos, desproporcionades. La pèrdua de massa forestal, simplement per una acció d'un medi ambient degradat, la pèrdua de massa forestal per la construcció d'obra pública que no es compensa, la pèrdua d'un gran conjunt de massa forestal al nostre país per la falta de sensibilitat, senyores i senyors diputats — i també ho voldria dir amb tota la claredat —, no solament del Consell Executiu sinó del conjunt de les institucions que governen el nostre país i fora del nostre país. Que evidentment el Consell Executiu té la màxima responsabilitat perquè és qui ha d'aconseguir, perquè és qui té les competències, que el conjunt d'institucions i forces polítiques del nostre país siguin capdavanteres per una política forestal. Les xifres són sempre relatives. Qui ha escoltat el portaveu del PSU, qui ha escoltat el Conseller d'Agricultura ha rebut dos missatges absolutament diferents, però la veritat és que si no s'actua d'una manera molt decidida, molt difer-

nava en relació amb la distribució dels ajuts, així ho farem; una comissió on estiguin representades la Federació, l'Agrupació de Municipis, etcètera, com en altres, diguem-ne, línies d'acció extraordinària del Departament que, quan s'han produït, hem creat. Creiem que és una bona política, i en conseqüència no tinc cap inconvenient, tot al contrari, a assumir la seva iniciativa; com també assumim la iniciativa a nivell de 15 milions ara, 25 més a nivell del pressupost ordinari, per aplicar a l'Institut de Recerca — a l'IRTA — en relació amb la recerca forestal. I aprofito l'ocasió per dir que aquesta xifra, a la qual s'ha d'afegir la que ja disposa — perquè en menor escala ja n'està fent —, aquesta xifra podria agafar una dimensió ja, realment, important si els altres membres dels consells d'administració de l'IRTA, les altres institucions que hi participen, fessin també una petita aportació proporcional en aquest sentit, i s'aconseguis — com suposo que és el desig de tots — acabar establint un conveni, bé amb l'INIA, bé amb l'ICONA, en la línia de la recerca en matèria de bosc mediterrani, que realment no existeix a nivell de l'Estat.

També, compromís per part nostra, d'endegar — hi havia unes esmenes precises en l'esmena a la totalitat, en aquest sentit —, a partir de 1987, d'aquest any que comença, l'inventari forestal de Catalunya, i de tirar endavant el pla de repoblació i reforçació de Catalunya, com a dos instruments de l'acció a llarg termini. Aquestes dues actuacions implicarien, necessàriament, per no paralitzar l'actuació del Departament, un estudi previ de definició d'àrees urgents de repoblació, perquè si no, si haguessim d'esperar la finalització de l'inventari i el pla de repoblació, voldria dir que podríem paralitzar l'acció per quatre, cinc, tres anys.

No voldria deixar passar l'ocasió, també, per apuntar que la velocitat amb què puguem finalitzar el pla de reforçació i repoblació i l'inventari forestal, està en funció que puguem aconseguir un bon acord o no, un acord, doncs, semblant, per exemple, al que s'ha dut a terme a Euskadi, amb l'ICONA, per realitzar aquesta tasca. Si podem reproduir aquí les mateixes condicions d'allà, jo confio que, en un espai que no seria superior a quatre anys — amb la qual cosa seria un element realment important, jo diria que d'extraordinària transcendència, no ja per al futur estricteament forestal, sinó perquè la seva dimensió depassa aquest àmbit i entra plenament en el que en podríem dir la preservació del medi natural a Catalunya —, podríem disposar d'aquests dos formidables instruments cara a l'acció de futur.

I res més. Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat vol tornar a inter-

venir? *(Pausa.)*

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors di-

putats, per fer una sèrie de puntuacions a la intervenció del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. En primer lloc, en tot el que fa referència als pressupostos. Bé, per un cantó, evidentment, l'oposició té l'obligació de realitzar una acció crítica, democràtica i legítima; el Govern ha d'explicar, amb tota la bonaça possible, doncs, com ho fa de bé, i, respecte als pressupostos — que hem de tenir en compte que les sempre, la concreció d'una política —, la veritat és que les xifres canten. I les esmenes als pressupostos — almenys les del Grup Socialista — sempre han anat encaminades que, en les es-

menes parcials o de tipus puntual, no entrar-hi d'una manera

rent de la que s'ha actuat en els últims sis anys, la situació forestal del nostre país és una situació esgarrifosa.

El Foc Verd, senyores i senyors diputats, o el projecte que significa els 1.500 milions de pessetes per al Foc Verd són propostes que no garanteixen la solució del problema. Qui garanteix la solució del problema és si hi ha voluntat política del Consell Executiu, grandesa política del Consell Executiu per fer un esforç d'entendre's amb les altres institucions, perquè una negociació entre dues parts sempre és una negociació entre dues parts, i, per tant, una sempre ha de decidir perquè l'altra pugui arribar al que és el punt d'equilibri que permet que el conjunt de les dues tiri endavant, doni passos cap endavant.

Respecte al conjunt de compromisos que vostè ens ha posat damunt la taula, són compromisos que nosaltres anirem seguint, que agraim perquè permeten mantenir la política d'acord i de consens iniciada en el Ple anterior i que permetran, al llarg dels dies i dels mesos, que la política del Foc Verd dels 1.500 milions, la política mitjançant els Pressupostos ordinaris de la Generalitat de Catalunya per al 1987 i els anys següents, el consens en la Llei de Política Forestal i el conjunt de decisions en la pràctica diària del Govern de la Generalitat portaran que no haguem de parlar mai més, que seria la nostra il·lusió, de política forestal en aquesta Cambra a no ser que fos per felicitar-lo a vostè i al Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula... No hi ha torn en contra, molt bé.

Ara, doncs, pertoca prendre la paraula als representants dels altres grups parlamentaris per fixar llur posició en les intervencions, que no han de passar de deu minuts.

Començo per l'ordre habitual i reglamentari d'oferir la paraula al Grup Mixt per si vol intervenir. (*Pausa.*) No vol intervenir. Esquerra Republicana de Catalunya. L'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Senyores i senyors diputats, tota l'opinió pública catalana ha estat particularment sensible a la dramàtica successió d'incendis d'aquest estiu passat, que ha destruït, pel cap baix, seixanta mil hectàrees de boscos i de conreus. Moltes coses s'han dit i s'han escrit sobre les causes i les conseqüències i, probablement, es diran moltes més coses encara i la sessió informativa de la Comissió d'Agricultura, celebrada fa unes setmanes, ens va donar l'ocasió de mesurar, en tota la seva amplitud, el desastre català d'aquest estiu passat i les seves conseqüències previsibles i els seus possibles remeis.

És evident que, davant d'aquesta situació, el Govern de Catalunya no podia romandre impassible, car s'ha tractat d'un deteriorament tan considerable de la nostra riquesa forestal que no es podia limitar a accelerar la presentació d'una llei forestal —cosa que ja ha estat feta— ni a incloure en el Pressupost ordinari del Departament d'Agricultura per al 87 algunes mesures suplementàries per tal de paliar els efectes d'aquesta duríssima erosió de la nostra naturalesa.

És per aquest motiu que ens ha estat presentat un Projecte de Llei de Concessió d'un Crèdit Extraordinari per finançar un Programa de Prevenció d'Incendis i Repoblació Forestal de Catalunya per un import de 1.500 milions de pessetes. És ben coneguda la tradicional posició d'Esquerra Republicana, posi-

ció d'una extrema reserva, quan es tracta d'incrementar el deute. Aquesta actitud l'hem manifestada en tots els debats pressupostaris, sense excepció, i va ser fortament subratllada en el darrer debat de política general. És per aquesta raó que l'ampliació de la quantia de l'endeutament que determina l'article 12 de la Llei de Pressupostos de la Generalitat no és una decisió que susciti el nostre entusiasme. Però aquesta preocupació constant del nostre Grup no ens ha d'impedir la consideració que determinades situacions d'emergència poden aconsellar la suavització de les nostres reserves.

Després d'analitzar detingudament la memòria elaborada pel Departament d'Agricultura, hem arribat a la conclusió que es tracta d'un programa oportú i que requereix una aplicació urgent. No diem que les diverses aplicacions pressupostàries amb els imports corresponents siguin les úniques que es puguin fer ni que hagin de ser forçosament les millors, però tenen el mèrit de formar un conjunt homogeni, d'anar precedides d'estudis tècnics i que tenen en compte, per altra part, les limitacions financeres, que són les nostres.

Els Grups socialista i comunista han cregut oportú presentar esmenes a la totalitat del Projecte i a l'articulat. Algunes d'elles es limiten a pronunciar una desqualificació global; es tracta d'una proposta propagandística, d'una proposta sense base tècnica, sense pressupost per programes. Altres, com la del Grup Socialista, ens proposa un text alternatiu, en el qual, tot i respectant l'import global del crèdit extraordinari, es procedeix a una reordenació de les aplicacions pressupostàries i dels imports corresponents. És evidentment una opció perfectament respectable, però al nostre judici i amb tota objectivitat no creiem que millori substancialment les proposades pel Departament d'Agricultura.

Si ens hem de fer ressò d'una veritable exigència en aquest problema és que les mesures a prendre són urgents, són altament urgents, car altrament ens tornarem a trobar amb els mesos secs sense que s'hagi fet res per afrontar els perills que amenacen els nostres camps i les nostres muntanyes. És per això que el nostre Grup prefereix donar un marge de confiança al Departament dins del marc de les mesures proposades, amb l'esperança que la rapidesa en l'actuació, en situacions com aquestes, és un element absolutament primordial. Però, tot i així, voldríem posar l'accent sobre dos punts que ja hem evocat en els debats en Comissió. El primer és que tot i acceptant l'alt simbolisme de Montserrat, i tot el que representa per a l'espiritualitat catalana no hem d'oblidar l'espectacle desolador i punyent d'altres muntanyes catalanes, on una riquesa enorme ha quedat destruïda per molts anys i en bona part els seus habitants han quedat arruïnats.

Jo puc dir-los a títol anecdòtic que hi ha una muntanya en el terme municipal de Vinaixa, que els qui coneixem aquella comarca, en diem el Puig, és una muntanya modesta i a la vegada altiva, que estava fins fa poc rodejada de boscos i de plantes perfumades i al cim d'aquella muntanya onejava, en permanència, una gran senyera catalana que col·locaven i vigilaven els joves nacionalistes d'aquelles comarques. I bé, senyores i senyors diputats, el Puig, aquella muntanya a la qual jo pujava quan tenia deu anys, està completament calcinada. El que era bosc frondós ara és terra i fusta cremada, i aquella senyera també es va cremar.

Això ens porta al segon punt de les nostres observacions,

que és la necessitat absoluta d'augmentar els nivells de vigilància i el rigor de les sancions. No es pot tenir pietat per als terroristes de la naturalesa i cal que el pes de la justícia faci caure tota la seva autoritat damunt dels imprudents i, sobretot, damunt els criminals. Ens hi juguem, ni més ni menys, que la supervivència de la nostra identitat física. En conclusió, el nostre Grup, tot i respectant els criteris dels Grups socialista i comunista, no pensa que les esmenes presentades siguin el millor camí i, sobretot, el més ràpid, per tal d'afrontar un curtíssim termini al gran repte que tenim plantejat en defensa de la forest catalana. I és per tot el que acabem d'exposar que anunciem el vot contrari a aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya vol prendre posició respecte de... Bé, el Grup Popular vol prendre posició? No. El Grup Socialista vol intervenir? No. El Grup de Convergència vol intervenir en allò que li pertoca? No.

Doncs, aleshores anirem a sotmetre a votació les esmenes. Les esmenes del Grup Socialista poden votar-se conjuntament... Una ha estat retirada, llavors només en queda una d'alternativa... Bé, anem a votar, doncs, ara la primera esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 30 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions.

Ara, posem a votació la segona esmena del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada pel mateix nombre de vots que abans s'ha esmentat per a l'altra esmena, o sigui 30 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions.

Anem a posar a votació ara l'esmena a l'article primer del text del Dictamen, l'esmena número 5... Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VIVES : Senyor President, defensariem conjuntament les esmenes 5, 6, 7, 9, 10, 11 i 12.

Totes conjuntament i molt ràpidament, perquè aquestes són esmenes que precisament van a concretar quelcom del qual el nostre Grup parlamentari —suposo que el nostre Grup parlamentari— ha estat acusat abans per l'Honorable Conseller d'Agricultura, molt hàbilment ell no ha citat el meu nom, d'aquesta manera no ha donat peu a la rèplica possible per part del nostre Grup, quan ha dit : «Bé, jo comprenc aquesta actitud diguem-ne crítica però extraordinàriament amorosa del PSC en aquest debat, però, en canvi, no comprenc actituds crítiques constantment com les d'altres Grups de l'oposició.» Evidentment, no ens ha esmentat però com que l'únic que havia parlat era el nostre grup, segurament es referia a nosaltres.

Aquesta esmena el que pretén és concretar una cosa que es diu en la Memòria del text. El text presentat en aquesta Memò-

ria, diu que «el conjunt de dotacions pressupostàries que anem a aprovar constitueix la primera fase del Pla Forestal de Catalunya de cinc anys», i, després, d'això, no se'n parla més; enlloc es diu que són aquests cinc anys, que farem a partir de l'any número 3, com es concretarà això... i, en definitiva, continua la volada de coloms de la qual parlàvem abans.

El que demanem nosaltres és que es concreti aquest programa de cinc anys. I és per això que diem, sense modificar les quantitats, no fem unes dotacions de 1.500 milions, sinó que anem a buscar dotacions de 5.000 milions de pessetes, però en lloc d'aplicar-se sobre un còmput de dos anys, fem-ho sobre un còmput de cinc anys, i d'aquesta manera concretem ja aquest Programa Forestal de la Generalitat a cinc anys vista.

D'aquesta manera, segurament aconseguiríem redreçar un xic, cosa que nosaltres entenem que no s'aconseguirà amb el text de la Llei tal com està, el que, jo torno a insistir-hi, ha estat manca de voluntat política. Jo no puc compartir que se'm digui que al tema del medi rural s'hi destina una de cada quatre pessetes de les que hi ha en el pressupost del Departament, perquè si el pressupost del Departament creix un 63% i les partides del medi rural baixen un 40%, senyor Conseller : quan s'hi destinava una de cada quatre pessetes? El primer any, o l'últim, d'aquesta escala de què estem parlant?

Si vostès destinen al medi rural 1.895 milions el 83, 1.219 el 84, 1.009 el 85, i, en canvi, destinen a repoblació 189 milions el 82, 180 el 83, 150 el 84, 111 el 85, és a dir, van baixant, quan hi destinaven vostès una de cada quatre pessetes? El primer any o l'últim? Perquè o el primer o l'últim el que vostè ha dit no és cert, i, per tant, convindria que ens ho aclarís perquè joestic en condicions d'afirmar-li que no és ni el primer any ni l'últim, el que van destinar una de cada quatre pessetes a aquest tema, entre altres coses perquè si tenim en compte que el conjunt d'execució del pressupost se'n va al 80%, i el del Capítol 6 se'n va al 60%, lògicament sobre el pressupostat que és sobre el que vostè ha parlat, no fóra una de cada quatre, sinó, com a molt, una de cada vuit, i això, d'entrada, i no en condicions d'igualtat per al conjunt dels anys.

Per tant, senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari el que planteja és que consignem les quantitats en el text del Projecte de Llei no només per a dos anys, sinó que donant compliment al que diu la Memòria, cosa que no fa el Consell Executiu, fem una dotació pressupostària, via endeutament, lògicament, pel conjunt d'aquests cinc anys amb un programa d'inversions de 5.000 milions de pessetes. Segurament 5.000 milions de pessetes en cinc anys pot ser insuficient; el que és segur, amb dades tècniques a la mà, és que 1.500 milions a invertir en el curt espai d'un any i mig, segurament serà excessiu i vindrà a confirmar de nou, i tant de bo que nosaltres no tinguem raó, que aquest Projecte de Llei és un pur document propagandístic del Consell Executiu.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors diputats, llegint la seva esmena i intentant esbrinar quin era el sentit, nosaltres vam veure que, efectivament, era una multiplicació per cinc d'un programa que era previst per a dos anys sobre el paper, però que la seva aplicació pràctica era d'un any i mig.

Hi ha una petita diferència, que és una incidència més gran del seu Grup en la repoblació més que en la prevenció, però és una diferència relativament petita. Vostès en la seva esmena el que plantegen és que el Departament destini 1.000 milions anuals a aquestes matèries i, de fet, nosaltres ho hem explicat abans, en el pressupost de l'any passat anava pels 700, si es tenen en compte els convenis que s'han esmentat amb el Ministeri d'Agricultura, la quantitat és superior, i tenint en compte que la presentació del Programa Foc Verd suposa una intensificació dels fons destinats al sector forestal, això vol dir que en realitat el Govern no està gaire lluny de les posicions que defensa el PSU en la seva crítica, és a dir, que ens aproximem als 1.000 milions.

Hi ha la diferència que vostè planteja, que és que no creu que el Programa Foc Verd hagi de ser la primera fase d'un Pla, sinó que hauria de ser el Pla sencer, hauria de tenir la durada dels cinc anys, però després, en la seva esmena número 8, diuen que com que s'aprovarà la Llei Forestal de Catalunya, s'hauria d'adaptar aquest Pla a cinc anys al text de la Llei que s'aprova. Per tant, per què no és més racional fer una primera fase i, una volta aprovada la Llei, llavors continuar amb l'aplicació del Pla, segons el que resulti de la Llei Forestal?

Per tant, en el seu text alternatiu, la impressió que nosaltres hem tret és que les diferències no són tan de fons com de la forma en què es pensa aplicar aquest Pla, és a dir, dividit en fases o no dividit en fases.

Nosaltres, per això que acabo d'explicar, votarem en contra de les seves esmenes, perquè pensem que és millor fer una primera fase i després continuar en l'aplicació del Pla quan ja tinguem la Llei Forestal, però, ho repeteixo, em sembla que les diferències no són tan substantives ni tan de fons com en principi podria semblar pel nombre d'esmenes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Sotmetrem a votació les esmenes...
(*Ll. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Per agilitar el debat, senyor President, aprofitem per anunciar ja la retirada de l'esmena número 8.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : L'esmena número 8. Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Sotmetrem, per tant, a la consideració dels senyors diputats, en primer lloc les esmenes cinquena i sisena, corresponents a l'article primer.

Els diputats que estiguin a favor de les esmenes cinquena i sisena, es posin drets, si us plau.

Els diputats que hi estiguin en contra?

Els diputats que desitgin abstenir-se?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions.

Text del Dictamen de l'article primer, que podríem, si no hi ha inconvenient, votar també l'article segon, ja que l'esmena número 7 aquesta Presidència entén que ha decaigut, i, així mateix, la Disposició Addicional i les Disposicions Finals. I, després, també la Disposició Addicional Segona; restaria només l'Exposició de motius.

Votaríem, per tant, tots aquests articles conjuntament.

Els diputats que estiguin a favor d'aquest conjunt d'articles, es posin drets, si us plau.

Els diputats que hi estiguin en contra?

Els diputats que desitgin abstenir-se?

Aquest conjunt d'articles i de Disposicions Finals han estat aprovats per 69 vots a favor, 5 en contra i 23 abstencions.

Sotmetem ja a votació dels senyors diputats les esmenes números 9, 10, 11, i 12, corresponents a l'Exposició de Motius.

Els diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, es posin drets, si us plau.

Els diputats que hi estiguin en contra?

Els diputats que desitgin abstenir-se?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 63 en contra i 6 abstencions.

Sotmetrem ara a votació l'Exposició de Motius i el títol de la Llei.

Els diputats que estiguin a favor, es posin drets, si us plau.

Els diputats que estiguin en contra?

Els diputats que s'abstinguin?

L'Exposició de Motius i el títol de la Llei han estat aprovats per 69 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Correspon ara el torn d'explicació de vot que aquesta Presidència ofereix als grups parlamentaris.

Per fer el torn d'explicació de vot en representació del Grup Mixt, té la paraula l'Honorable Diputat senyor Folchi. (*Remor de veus.*)

El Sr. FOLCHI : Senyor President, senyores i senyors Diputats, pujo a aquesta tribuna per primera vegada com a Portaveu del Grup Mixt, de recent constitució a la Cambra, per expressar el nostre suport, el nostre recolzament a un Projecte que intenta donar resposta a un problema sens dubte greu, el problema de l'amenaça del foc als nostres boscs.

Penso que es pot entendre que és una resposta parcial, que és una resposta que arriba amb un cert retard, però és també, per a nosaltres, una resposta positiva, una resposta que va en la direcció correcta i precisament per això mereix el nostre suport, ha merescut el nostre vot favorable.

És una resposta parcial. Crec que al llarg d'aquesta sessió ha quedat palès que les 120.000 hectàrees cremades entre 1980 i 1985 i les 70.000 cremades aquest any mereixien una resposta, una solució; sens dubte, també una resposta extraordinària, com ens explicava el senyor Conseller.

Bé, la resposta quantificada és que, amb el programa que acabem d'aprovar, es poden repoblar 5.925 hectàrees i se'n poden netejar 15.376. I això, en dos anys. Bé, però poc. Entenem que encara poc. És també una resposta que arriba amb retard, i m'agradaria destacar una dada que encara no ha estat objecte de reflexió en aquesta Cambra : nosaltres pensem que el problema dels focs, dels incendis forestals l'estiu del 1986, era un problema previsible el 2 de juny, la data en què aquesta Cambra va aprovar el Pressupost del 1986. Malgrat això, el pressupost del Departament d'Agricultura només creixia el 6% per comparació 85-86, passant el pes relatiu del 2,84% el 1985 al 2,62% en el pressupost de 1986, tot això pel que fa a les despeses de capital. I, en concret, la Direcció General del Medi Rural experimentava una disminució de pes relatiu. Doncs, bé, mirant la memòria queda clar que les nevades, la climatologia adversa, eren ja conegudes el 2 de juny, quan s'aprojava aquest Pressupost; per tant, entenem que és una resposta que arriba amb un cert retard.

Però és també —pensem— una resposta en la bona direcció.

Sembla clar que als problemes extraordinaris els escauen solucions també extraordinàries; sembla clar que no es tracta d'un programa improvisat. Sembla clar que la memòria recull una programa d'actuacions plantejades amb rigor, i precisament per tot això hem donat el nostre suport a aquest Projecte, ara ja llei.

Pensem, de tota manera, que la solució és lenta. Senyor Conseller, si m'ho permet, «Foc Verd», a més del nom del programa que hem aprovat, és també el títol d'una pel·lícula, una vella pel·lícula, protagonitzada per la Grace Kelly, plena de forma i de talent. Aquella pel·lícula dóna a tot aquest debat un cert to cinematogràfic i em permet de fer una reflexió: un altre cineasta, aquest francès, deia —en Jean Luc Godard— que «el cine és la vida a vint-i-cinc imatges per segon». El ritme que vostè ens marca, el ritme d'assignació de recursos financers que es marca en aquest Projecte, de la sèrie de pressupostos de l'any 82 a l'any 86, nosaltres no anem al ritme de vint-i-cinc imatges per segon; anem molt més per sota d'això.

Caldrà, per tant, esperar el debat pressupostari de l'any 1987; caldrà esperar el debat d'aquesta llei forestal que està anunciada i presentada ja, tant per algun grup de l'oposició com pel Govern, per veure si som capaços de tornar junts al ritme que marca la gravetat i la magnitud d'aquest problema.

Moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Permeti'm la Cambra una breu interrupció per anunciar-los que tenim l'honor de rebre la visita de l'Excel·lentíssim senyor Jake Epp, Ministre de Sanitat i Benestar Social del Canadà, i de l'Excel·lentíssim senyor Daniel Molgat, Ambaixador del Canadà, a qui jo saludo amb tot afecte i suposo que la Cambra voldrà afegir-se també a aquesta salutació. *(Aplaudiments.)*

Proseguim amb l'explicació de vot. Qui demana intervenir? *(Pausa.)* Ningú no demana intervenir? *(Pausa.)* Ah, perdó! El senyor Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ: Des de l'escó mateix, senyor President. Senyores i senyors diputats, per explicar molt breument la nostra abstenció en el text i en el títol del Projecte de Llei, i és perquè vol significar, després dels compromisos presos en aquesta Cambra pel mateix Conseller d'Agricultura, la confiança, durant aquest any 1987, que el Grup Socialista posarà en la gestió del Govern, de 1.500 milions de pessetes, i que vigilarem ben de prop. Si aquests compromisos es van realitzant en la línia emprada en l'anterior Ple, en la setmana anterior, i que avui s'han anat també explicitant, el Grup Socialista considerarà molt positiva l'aprovació d'aquest Projecte de Llei, encara que hagi estat també amb la seva abstenció, perquè haurem aconseguit quelcom per a la política forestal.

I, respecte al conjunt de les votacions favorables al Grup del PSU, és perquè realment pensem que, si no hi hagués hagut precipitació i descoordinació respecte a altres Conselleries i respecte a altres institucions, aquest Projecte de Llei hauria pogut ser molt més complert i molt millor.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció per a explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Simó Pujol i Folcrà.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, malgrat que creiem que s'ha de governar preveient l'adversitat i que aquest Projecte de Llei

s'ha presentat d'acord amb el que diu l'exposició de motius, perquè «les condicions adverses i extraordinàries que han afectat les forests de Catalunya durant els últims mesos han ocasionat que una superfície forestal important hagi resultat cremada», malgrat que creiem que la mesura preventiva més important és la neteja de boscos i no està suficientment pressupostada i projectada en aquest Projecte, malgrat que també creiem que tenir com a últim recurs la creació d'una empresa pública de vivers i repoblacions i no la incentivació de les empreses existents, i que creiem que era imprescindible la coordinació prèvia de la política forestal que ara està a mans de quatre conselleries, així com que, a causa d'aquesta Llei, hi ha una ampliació de l'endeutament, fixat a l'article 12 de la Llei de 2 de juny, de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, i que aquesta Llei suposa una fórmula, doncs, que no ens convenç; malgrat que creiem que no és suficient i que aquest Projecte de Llei està alineat en una direcció teòrica, ja que de l'examen de les partides veiem que, precisament, és un 10%, o sigui, 151 milions, que estan destinats a objectius que nosaltres creiem que poden ser o seran poc eficaços; malgrat que sembla que aquest crèdit no convergeix amb les actuacions actuals del Consell Executiu, que té en funcionament, i sembla més aviat un pedaç, una solució d'última hora, potser una mica poc mesurada i poc meditada; malgrat que tampoc entenem que la Comissió no va acceptar l'ampliació de la partida destinada a l'Associació de Propietaris Forestals, creiem que aquest és un greu problema, un problema que s'ha de començar a caminar, hi hem votat afirmativament perquè esperem o així donem la confiança que les solucions futures seran més adients.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció? *(Pausa.)* Per Convergència i Unió, per exemple? L'Illustre Diputat senyor Coma té la paraula.

El Sr. COMA: Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc permeteu-me que doni, davant aquesta Cambra, el meu testimoni personal. Com a Diputat que prové d'una comarca, que és el Berguedà, amb una superfície forestal del 70%, del qual el 40% és forest arbrada, haig de dir que la concessió d'aquest crèdit tindrà conseqüències positives per al nostre món forestal.

Als homes vinculats amb aquest món ens produeix una especial satisfacció la creació de les agrupacions de defensa forestal i altres mesures concretes com, per exemple, les de caràcter preventiu, com neteja de tallafocs, embassaments d'aigua i la dotació de material adequat per actuar com a grup d'intervenció immediata.

Aprofito aquesta circumstància per fer públic el just agraïment a la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvament per les dotacions de material que ha dut a terme, destinats a l'extinció, i que conjuntament amb els ajuts que rebran mitjançant subvencions a la inversió —compra de vehicles, materials, màquines, etcètera—, vindrà a completar les dotacions quant a la prevenció. Em refereixo, evidentment, a l'ajut a la gent que fa temps que està sensibilitzada —i jo diria que molt sensibilitzada— pel tema dels incendis forestals, i que en cap moment és gasiva en l'aportació d'esforços de tota mena.

És també una satisfacció per al Grup de Convergència i Unió l'aprovació d'un pressupost de més de 1.500 milions de pesse-

tes, que vénen a reforçar les mesures encaminades a prevenir els incendis forestals i també vénen a ampliar les actuacions en curs i a completar el programa de repoblació; repoblacions forestals en terrenys públics i en terrenys privats. El nostre Grup està especialment esperançat perquè el programa del Foc Verd és un primer pas que continuarà amb el Pla de Repoblació Forestal de Catalunya i amb l'aplicació de la llei forestal catalana, entrant de ple en el foment de totes les activitats forestals que seran incentivades dins una visió agrària que aprovi aquesta Cambra, per tant, doncs, de poder finançar les despeses que implica l'execució d'aquests programes s'ha habilitat aquest crèdit extraordinari en el Pressupost de la Generalitat —programa integral i extraordinari de defensa i foment de les forests de Catalunya.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha elaborat aquest programa amb els principals objectius de prevenció i recuperació, juntament amb els objectius lògics de repoblació. Cal destacar, com s'ha dit abans, aquest nou model de prevenció d'incendis a l'àrea mediterrània, inspirat en les agrupacions de defensa sanitària per a la lluita contra la PPA, és a dir, la pesta porcina africana i que aquest Diputat que us parla —per la seva activitat professional— és coneixedor dels bons resultats que donen, així com també de les agrupacions de la defensa vegetal contra les plagues.

Les agrupacions de defensa forestal fonamenten la seva eficàcia, entre altres principals estratègies, a crear el control del territori que impideixi la creació del focus; disposar de la informació i mobilitat suficients perquè qualsevol focus que es produeixi resulti localitzat, intervingut al més aviat possible. L'agrupació es fonamenta, també, en principis de corresponsabilitat, voluntarietat i de participació, però això exigirà quatre condicions que el ciutadà ha de conèixer: recursos econòmics importants, serioses limitacions dels boscos durant els mesos de perill, investigació dels incendis intencionats i la participació ciutadana.

I, finalment, haig de mostrar la meua complaença i la del meu Grup parlamentari pel treball que aquest Parlament, tots els grups, ha realitzat, per obtenir el major consens possible i gairebé —dic «gairebé»— una unanimitat de criteris i de vot. Testimoni davant aquesta Cambra el rigor i la seriositat amb què han estat tractats tots els temes d'aquesta, ara ja, Llei que ens ocupa, de l'esforç de comprensió i de la capacitat de cercar solucions definitives a aquests temes que podrien donar lloc a diferents punts de vista.

Per totes aquestes raons exposades, renovo l'agraïment a tots els Grups d'aquesta Cambra per les seves aportacions, i vull deixar constància, senyor President, de la posició del Grup que dona suport al Govern, i es congratula per l'aprovació d'aquesta Llei, en la creença que és una eina bàsica per a la prevenció d'incendis i la reconstrucció de les forests de Catalunya.

Moltes gràcies.

**Proposta de Resolució per la qual s'acorda
de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats
la Proposició de Llei de Devolució de Patrimonis
«Incautats» a conseqüència de la Guerra Civil**

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al punt següent de l'ordre

del dia, que és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de Resolució per tal que el Parlament presenti davant la Mesa del Congrés dels Diputats una Proposició de Llei de Devolució de Patrimonis «Incautats» a conseqüència de la Guerra Civil.

Aquesta Presidència ha d'informar que la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun Illustre Diputat ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? *(Pausa.)*

No essent així, comença el debat de la Proposta de Resolució.

La primera esmena és a l'article 1 i és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya; és una esmena d'addició. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat...

Perdó, hi ha una transaccional signada per quatre grups. *(Pausa.)* És a dir, jo pregaria, doncs, que es llegís aquesta esmena transaccional i, aleshores, veuríem si es vota o no es vota.

Per defensar aquesta esmena transaccional, tinc el gust de donar la paraula...

El Sr. SECRETARI PRIMER: Transaccional a l'article 1: «L'Estat ha de reintegrar, en ple domini, als partits i les organitzacions polítiques i socials inclosos en el Decret del 13 de setembre de 1936 i en la Llei de Responsabilitats Polítiques del 9 de febrer de 1939 tots els béns i els drets de llur propietat que els foren confiscats i que actualment són propietat de l'Estat o d'organismes que en depenen. La declaració de retorn és un títol suficient per a la inscripció registral.» *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: S'admet a tràmit? No hi ha cap inconvenient?

(Ll. Sr. Esteve i Oriol demana per parlar.)

El Sr. ESTEVE I ORIOL: Si em permet, per aclarir-ho d'una vegada per totes, m'agradaria saber si efectivament diu —com m'ha semblat sentir— «confiscats» o bé —com al final es va acordar en la corresponent Comissió— «incautats».

El Sr. PRESIDENT: «Confiscats».

El Sr. ESTEVE I ORIOL: Jo m'atreiria a demanar un recés d'un minut per parlar els diferents grups per veure si ens posem d'acord, d'una vegada per totes, en aquest tema *(pausa)*, perquè la resta del text —i la Presidència així ho ha llegit—, doncs, ha emprat sempre el mot «incautats»; efectivament, està signat possiblement amb aquest altre mot, que suggerien els serveis tècnics de la Cambra, però que vam arribar a la conclusió...

El Sr. PRESIDENT: Però tingui en compte, Illustre senyor Diputat, que aquesta esmena porta la signatura dels grups.

El Sr. ESTEVE I ORIOL: Evidentment. El que passa, repetixo, és que pot haver-hi hagut un error de transcripció i que hem signat, doncs, amb la confiança que anava amb aquest tarannà. *(Pausa.)*

(Ll. Sr. Esteve i Oriol s'aixeca per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, un moment, un moment. De totes maneres, a part d'aquesta qüestió que ha plantejat, caldria saber si hi ha algun grup que s'oposa a l'admissió d'aquesta esmena transaccional. *(Pausa.)* No hi és.

Ara, el senyor Maties Vives demanava la paraula per una qüestió...

El Sr. VIVES : Per una qüestió d'ordre, senyor President. Per suggerir, en tot cas, que sigui sotmesa a votació —si ningú s'hi oposa— tal i com està, i que en tot cas sigui la Mesa del Parlament qui aclareixi posteriorment les incongruències del text.

(Pausa llarga.)

El Sr. PRESIDENT : Bé, per a un torn a favor d'aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Un brevíssim torn a favor per presentar aquesta esmena transaccional, que ha estat el fruit d'una col·laboració, al nostre judici, molt positiva entre tots els grups parlamentaris.

En efecte, aquest article primer de la Proposta de Proposició de Llei és, sense cap mena de dubte, l'article clau, perquè centra la filosofia del retorn dels patrimonis «incautats». En aquest article, s'hi han afegit esmenes del Grup Socialista, esmenes del Grup Popular i esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Això vol dir que s'ha assolit una síntesi de presentació d'aquest article cabdal, creiem nosaltres, i és per aquest motiu que nosaltres demanem el vot de tota la Cambra per a aquesta esmena transaccional, que —ho repeteixo— recull un sentiment unànim i ha traslladat en un text a la vegada heterogeni, pels elements que el componen, però perfectament coherent en la seva intencionalitat i en el seu redactat, que al nostre judici millora considerablement el projecte inicial.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? No hi ha torn en contra? Aleshores, si voleu tornar a llegir el text d'aquesta esmena, que la sotmetrem a votació... No cal. Bé, doncs, anem a la votació, anem a la votació d'aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Vots en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta esmena transaccional, que substitueix el text del Dictamen, ha estat aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Podem passar, doncs, a la votació de l'article segon, que no té cap esmena.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Ara ve l'esmena número 2, que és a l'article tercer i que la presenta el Grup Popular; és d'addició, i tinc el gust de donar la paraula, per defensar-la, a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Senyor President, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, nosaltres mantenim amb aquesta esmena un principi de correlació i de coherència amb els supòsits que abans contempla la Llei. És a dir, a l'article tercer, en el primer paràgraf, es contempla el supòsit que aquells béns que van ser «incautats» arran de la Guerra Civil avui valguin menys i, llavors, es contempla, evidentment, la reposició, mitjançant diners, d'aquesta menys-vàlua.

D'altra banda, acabem d'aprovar l'article segon, on es diu que, en el supòsit que sigui jurídicament, i potser també

s'hauria d'entendre físicament, impossible retornar els béns expropiats, «incautats», doncs bé, es faci també mitjançant diners.

Nosaltres entenem que de la mateixa manera que la reintegració suposa retornar el mateix —ni menys, ni res, en els quals supòsits hi ha una reparació de tipus econòmic—, tampoc es tracta de retornar més, i amb això nosaltres pretenem que d'alguna manera es tingui en compte la plus-vàlua dels béns que es retornen.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Diguem que, en definitiva, quan parlem de l'Estat, que és el que ha d'indemnitzar, l'Estat, doncs, és integrat, en darrer terme, per un conjunt de ciutadans, i són aquests els que al final hauran de pagar això, i ens sembla que no tenir present aquest supòsit que nosaltres contemplem a través de l'esmena és una manca de coherència i, fins i tot, un absurd. I poso a tall d'exemple el següent : si en un poble hi ha hagut dues cases pertanyents al mateix partit polític, dues cases que quan varen ser «incautades» en acabar la nostra Guerra Civil eren dues cases velles i que avui una d'elles és impossible de retornar, perquè ha estat adquirida per justos títols per un tercer —supòsit de l'article segon : «s'ha d'indemnitzar»—, i, en canvi, a l'altra casa o casalot vell avui dia hi ha un edifici de quatre plantes, quan abans era només planta baixa, a mi, al nostre Grup ens sembla absurd que, per una banda, s'hagin de donar les pessetes substitutives d'aquell edifici que no es pot retornar i, en canvi, no es pugui eixugar d'alguna manera aquest crèdit amb l'augment de valor de l'altra finca.

Per això nosaltres mantenim l'esmena en la seva totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra? Té la paraula el senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. L'esmena del Grup Popular té aparentment una certa lògica, però només aparentment.

El seu raonament em sembla que és el següent : si el text de l'article tercer preveu un supòsit d'indemnització, en el cas que els béns confiscats haguessin estat gravats per l'Estat amb càrregues de caràcter real, de la mateixa manera caldria que els titulars dels béns confiscats que haguessin estat reintegrats en ple domini haguessin d'indemnitzar l'Estat per les millores i accessions produïdes en els dits béns.

Si examinem aquest problema amb realisme i amb esperit de síntesi convindrem que, al cap i a la fi, només poden presentar-se dos casos de caràcter general. Primer : els béns originaris no han sofert alteracions substancials, no han sofert alteracions substancials, i no han estat adquirits per tercers. En aquests casos, no hi ha cap mena de dubte, té plena aplicació l'article primer.

Segon : els béns originaris han sofert alteracions substancials i/o han estat adquirits per tercers de bona fe, els quals hauran pogut introduir-hi millores o accessions. En aquests casos, en virtut de l'article segon, ja no entra en joc el procediment de reintegració pur i simple, sinó que, vista la situació, s'obre el procés compensatori, que forçosament haurà de tenir compte de les modificacions efectuades en els béns confiscats.

Això és el que està fent l'Estat en relació amb els béns sindi-

cals en aplicació de la Disposició Addicional Quarta de la Llei de Cessió de Béns del Patrimoni Sindical Acumulat, que es correspon perfectament amb el darrer paràgraf del punt cinquè de l'Exposició de Motius d'aquesta Llei, que em permeto llegir, perquè, al meu judici, clarifica perfectament el tema. Diu així : «Objetivamente, la restitución alcanzaría a los propios bienes que en un momento se incautaron. De ahí que si esta restitución no fuera ya posible, bien por haber pasado los bienes a poder de terceros, bien por haber aquéllos desaparecido o sufrido alteraciones sustanciales que impidan su concordanza íntegra con los bienes originarios, el Estado compensaría su valor a los sindicatos en cuestión. » És a dir que, si es presentés el cas que planteja el Grup Popular, ja no es contemplaria la possibilitat de reintegrar els béns confiscats, perquè el fet d'haver-hi introduït millores o accessions, alterant la concordança íntegra amb els béns originaris, seria excloent del procediment de reintegració i caldria recórrer al procediment de compensació pecuniària, que, en qualsevol cas, hauria de tenir compte en concepte de deducció de les possibles millores i accessions.

Parlant en un llenguatge més planer, cal evitar, caldria evitar una situació comparable a la que es produiria si a un ciutadà li roben el seu automòbil, i al cap d'unes setmanes, d'uns mesos o d'uns anys se li restitueix aquell cotxe, aleshores se li reclama un abonament per prendre possessió del cotxe, perquè ha comprat una nova roda de recanvi, per exemple. Això, efectivament, seria una situació absolutament grotesca i que cal evitar a tota costa. És a dir, que si millores hi ha hagut en els béns, és evident que el que ha estat objecte del robatori no les ha sol·licitat, no les ha volgudes, han estat introduïdes malgrat ell, i, en definitiva, és introduir un concepte d'indemnització que, al nostre judici, no té res a veure amb el punt de l'article tercer, en el qual es diu que «els gravàmens i càrregues de caràcter real» —és a dir, hipoteques, servituds, per exemple— «que podrien disminuir el valor del bé confiscat, sense alternar-ne la concordança integral i originària, han de ser tinguts en compte en el moment de la indemnització. Al nostre judici, doncs, no crec —i sense que parlem de polèmica— que hi hagi ni la més mínima possibilitat de comparar el cas plantejat pel Grup Popular i el cas que contempla l'article tercer.

I ens permetem recordar, en relació amb aquest article tercer, que el Grup Socialista havia presentat una esmena de supressió, però aquesta esmena no ha estat reservada per ser defensada en el Ple, i ho lamentem sincerament, perquè ens hauria complagut poder examinar novament els arguments presentats per aquest Grup. De tota manera, queda molt clar que el text que avui debatem pot ser perfectament reformat pel Congrés dels Diputats, i si, com desitgem i esperem, la Proposició del Parlament de Catalunya pot salvar satisfactòriament els tràmits que li queden, haurem fet una bona cosa en defensa d'una reivindicació històrica i justa a la vegada.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Sotmetrem a votació, a la consideració dels il·lustres senyors diputats, aquesta esmena del Grup Popular.

Els diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 104 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de l'article tercer.

Vots a favor del text del Dictamen?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per a l'article tercer ha estat aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Passem ja a l'esmena número 3, de l'abans article cinquè i ara article quart.

Per defensar-la, té la paraula, en representació del Grup Popular, l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : De l'escó estant, si m'ho permet. Només voldria advertir que, per coherència amb el que s'ha aprovat en el text de l'article primer, entenc que la meua esmena, on diu : «a instància de part pels partits i agrupacions esmentats a l'article primer», ara hauria de dir : «a instància de part pels partits i organitzacions esmentats a l'article primer ». Dic això perquè, naturalment, aquesta esmena estava en relació amb el fet que el text del Dictamen de Ponència emprava aquesta...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, seria una esmena tècnica. Per tant, sí.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Bé, amb aquest aclariment previ, creiem nosaltres que el redactat de l'article quart actual, en definitiva confereix una legitimació..., perdó, una capacitat processal genèrica, de tal manera que identifica el que és legitimació activa i capacitat processal. Nosaltres pretenem que, evidentment, no es pugui, en exercici dels drets que neixen del Projecte, que no es puguin exercir de forma gairebé com una acció pública, sinó per part d'aquelles persones a favor de les quals se'ls reconeix la titularitat dominical en l'article primer. I per aquesta raó, de tècnica, a efectes d'excitar l'actuació dels òrgans competents per reclamar la devolució, que siguin els mateixos interessats i no pas tercers aliens.

Res més. Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra? No havent-hi torn en contra, sotmetrem a la consideració dels senyors diputats aquesta esmena número 3 del Grup Popular.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Sotmetrem ara a la consideració dels senyors diputats el text del Dictamen de l'article 4, amb la modificació que acaba d'aprovar-se i amb la incorporació de la modificació tècnica referida pel senyor Diputat.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquest article ha estat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Sotmetem ara a la consideració dels senyors diputats la Disposició Final Primera, que no té cap esmena.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta Disposició Final Primera, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta Disposició Final Primera ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Anem ara a la Disposició Final Segona, que hi ha esmena, la número 4, del Grup Popular. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta esmena que, per raons tècniques, més que una Disposició Final Segona, que ja hi és, hauria de ser, per raons tècniques, dic, un número 3 de la Disposició Final Primera, és, utilitzant les mateixes paraules de l'Il·lustre Diputat senyor Torres, el punt neuràlgic d'aquesta Proposició, a criteri del nostre Grup.

Nosaltres sostenim aquí que, de la mateixa manera que per assolir d'una vegada per totes el tancament de la nostra Guerra Civil, ara fa cinquanta anys, s'ha de retornar allò que va ser «incautat» injustament a determinades organitzacions polítiques i socials, també diem que paral·lelament s'ha de resoldre, d'una vegada per totes, el problema, si volen vostès, residual, si volen vostès, simbòlic, de l'or referit en el Decret de la Generalitat republicana, també de durant la guerra. Nosaltres mantenim aquesta esmena i la mantenim per dos tipus de raons : unes raons, diríem, jurídic-parlamentàries, d'una banda, i per raons, evidentment, també polítiques, de l'altra.

Jurídic-parlamentàries : el treball que avui estem endegant no és ni més ni menys que traduir en una acció parlamentària concreta del Ple dues actuacions que ja el Parlament de Catalunya, en el seu dia, va portar a terme, si bé a nivell de comissió, i m'estic referint al fet que aquest treball és el sistema de vehicular la Resolució 23/II, que va adoptar la Comissió primera, la Comissió institucional d'aquest Parlament, el 5 de febrer del 85, i que feia referència, fonamentalment, a les qüestions dels ens no contemplats avui en la Llei del Patrimoni Sindical i Històric.

D'altra banda, cal convenir que també aquesta Proposició de Llei és el vehicle per fer eficaç la Resolució 30/II, adoptada també per aquest Parlament de Catalunya en la seva Comissió de Política Social del 5 de març de l'any 85, en el qual fa referència a la devolució del patrimoni de les cooperatives expropiats o «incautats», també, aquests béns, per aquests Decrets del 36 i també del 39, de responsabilitats polítiques.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Però per ser justos, per ser coherents, per portar el nostre treball fins a les seves darreres conseqüències, no podem oblidar que també aquest Parlament de Catalunya va aprovar la Resolució 27/II, en la seva Comissió per a afers econòmics, i també l'any 85, dintre d'aquell primer trimestre, concretament el 20 de febrer del 85, arran d'una iniciativa parlamentària del nostre Grup, on es contemplaven les darreres conseqüències de l'or lliurat a la Generalitat republicana en compliment del que ordenava el seu Decret del 27 d'agost del 36. Permetin-me que llegeixi només tres ratlles d'aquesta Resolució, que, evidentment, és coneguda per totes les senyores i els senyors diputats. El segon paràgraf deia : «A aquests efectes», i fa referència a la derogació del Decret de 17 de maig del 40, de liquidació de caixes, i a l'aprovació de les mesures que possibi-

tin la recuperació de l'or o mètodes substitutius a aquells que no n'hagin estat rescabats, diu : «A aquests efectes, s'insta», el Parlament insta el Consell Executiu, «a emprendre totes les actuacions necessàries davant del Govern central que permetin l'assoliment d'aquest objectiu». I nosaltres entenem que, per la coherència que abans he esmentat, per, diria, la seriositat, per no adoptar postures que gairebé es podrien titllar d'hipòcrites —i permetin-me la llicència—, en el sentit de passar-li el problema al Consell Executiu, que diu : «insti el Consell a emprendre les actuacions», i en canvi, el Parlament, sobirà, que pot, ell, endegar aquestes accions, avui resti en una situació de reraguarda, passant-li, repeteixo, el problema al Consell Executiu —que, per cert, no n'ha retut compte, encara, malgrat que s'ha escolat ja el termini de l'any que se li atorgava—, dic que allò que podem fer nosaltres entenem que no tenim per què passar-ho ni exigir-ho al Consell Executiu. Un mínim de coherència, de sentit d'autoresponsabilitat i de portar a terme totes, totes les resolucions que adopta el Parlament, bé sigui en Ple, bé sigui en comissió, fa que nosaltres mantinguem encoratjadament aquesta esmena.

No serveix l'argument que es va esmerçar ja en un dels debats de la Comissió, de dir : «és que, en definitiva, aquí estem davant d'una llei específica, intitulada de patrimoni "incautats"», i sembla que aquesta esmena nostra, que té un tarannà i un caire reconciliador total i global, que se'ns digui que és estranya a aquest cos legislatiu, aquest text que avui dia estem dissenyant. Perquè, a això, els contestaria fent esment al que, amb molt bon criteri, l'Il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana ja ha esmentat abans, la Disposició Addicional Quarta de la Llei 4 d'enguany, aprovada per les Corts Generals, també sota el rètol del patrimoni sindical acumulat, va resoldre i solament mitjançant una disposició addicional quarta, el tema del patrimoni sindical històric.

He dit que, juntament amb raons d'autoresponsabilitat parlamentària i jurídica, hi ha raons de tipus polític. Nosaltres entenem que només així, donant la mà a un costat i a l'altre, i no només en una sola direcció, superarem la Guerra Civil, com es diu en l'Exposició de Motius, i s'adoptarà ja una postura de reconciliació global i total d'un cop per tots. Fent camí tots plegats, i no només, repeteixo, amb una visió unívoca dels problemes, és la forma de solucionar-ho.

El nostre Grup estima que tots els grups són sobirans per resoldre la votació en un sentit o un altre. Evidentment. En el mateix sentit, demanem que se'ns respecti la nostra sobirania, que, de no prosperar l'esmena, i atès que no resol totalment un problema, comportarà l'abstenció del nostre Grup, d'ara endavant, en aquest tema.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. En els debats en comissió es va aprovar un gran nombre d'esmenes presentades pels diversos grups. És així que, de les deu esmenes presentades pel Grup Socialista, vuit, i no de les menors, han quedat incorporades al text definitiu, i la resta no han tingut la possibilitat de ser debatudes en aquest Ple perquè no van ser reservades oportunament.

Quant al Grup Popular, dues solament de les setze esmenes

inicials han quedat vives, perquè les altres han estat o bé assumides o bé retirades pel mateix Grup. Això ens demostra que es pot considerar el text actual com el fruit d'una clara voluntat unitària, i aquí em plau donar les més expressives gràcies als diferents grups parlamentaris, i en particular al Grup Socialista, que amb les seves esmenes han contribuït a enriquir el text inicial.

I és precisament per aquesta raó, que ens desplaui haver de manifestar-nos en desacord amb l'esmena número 24 del Grup Popular. Desacord —diguem-ho tot seguit— que no obeeix a una disconformitat de fons, sinó que respon, més aviat, sobretot —i gairebé diria exclusivament— a la consideració que el problema que se suscita escapa manifestament al context de la proposta que estem debatent.

El problema a què es refereix l'esmena 24 —completada i explicada per les esmenes 27, 28, 29, 30 i 31, totes elles retirades— plantejava la situació d'aquells ciutadans que varen disposar els objectes d'or que posseïen l'any 36 a la Tresoreria de la Generalitat republicana en compliment del Decret del 27 d'agost del 36 de la institució catalana.

El Grup Popular afirma que, ja abans que acabés la Guerra Civil, foren indemnitzats després de la publicació del Decret franquista del 17 de maig del 1940, i d'altres, en fi, segons el Grup Popular, encara esperen ser indemnitzats pels seus lliuraments. Aleshores, uns interrogants ens vénen a l'espirit: si les indemnitzacions començaren, ja durant la Guerra Civil —és a dir abans del 39—, i podien continuar efectuant-se durant tota la dictadura, com és possible que els posseïdors de resguards signats pel Director General de Finances, hagin esperat quaranta anys per intentar recuperar llurs dipòsits? Com és possible que els béns confiscats pels franquistes a les persones físiques, hagin estat restituïts als seus legítims propietaris en virtut dels successius decrets d'amnistia, durant l'antic règim, i que, en canvi, encara estiguin pendents de devolució o d'indemnització els béns a què es refereix l'esmena número 24.

Estem disposats a creure que els fets anunciats pel Grup Popular poden ser una realitat en major o menor quantia, i per la nostra part, si realment fos així, estaríem disposats a examinar amb el màxim interès qualsevol proposta que tendís a donar compliment a allò que demana aquesta esmena; ara, el que, sentint-ho molt, no és possible acceptar, és l'inclusió d'aquesta reivindicació en la present Proposició de Llei, perquè es tracta de dos temes totalment diferents. Vegem-ho: primer, la Llei de Responsabilitats Polítiques, contra la qual va adreçada la nostra Proposta, és una Llei publicada el 1939, que ratifica, amplia i complementa el Decret de Jefatura del Estado del 13 de setembre del 36. El Decret de la Generalitat no constitueix legislació estatal, sinó autonòmica, es publica el mes d'agost del 1936, i queda, pràcticament sense efecte, el 1939.

Segon, les motivacions d'ambdues normatives —que l'esmena 24 sembla voler equiparar— obeeixen a criteris totalment diferents. La Llei de Responsabilitats Polítiques, el preàmbul de la qual m'abstindré de llegir, per no evocar fantasmes, que tots nosaltres volem que desapareguin definitivament de l'escena política d'aquest país, però la lectura del qual recomano a les senyores i senyors diputats quan tinguin un moment de lleure, perquè recorda els pitjors temps de Torquemada: «Una ley que sirva para liquidar las culpas de este

orden contraídas por quienes contribuyeron con actos...», etcètera. Comparar la disposició objecte de l'esmena del Grup Popular amb la substantivitat de la Llei de Responsabilitats Polítiques i el Decret del 36 és fer un exercici d'alta dialèctica, a la qual nosaltres ens veiem obligats a renunciar.

En un cas, es tracta d'una legislació freda, i vindicativa, establerta quan ja havia cessat la lluita armada; l'altra, com diu Josep Tarradellas en el seu documentadíssim informe sobre la política financera de la Generalitat, publicat el 1936: «No cal esforçar-se per comprendre les dificultats que hem de superar per assolir les divises mínimament indispensables per tal de no arribar a la paralització total de les nombroses activitats industrials catalanes.»

En fi, el Decret de la Generalitat s'adreçava a tots els ciutadans de Catalunya, fossin del color que fossin, sense cap discriminació política, social o religiosa. La Llei de Responsabilitats Polítiques, en canvi, tenia per objecte el càstig dels vençuts d'aquella guerra incivil, fossin persones físiques o fossin persones jurídiques.

Dit això, no neguem la possibilitat, Il·lustre senyor Diputat Esteve, que existeixi algun cas no resolt per les situacions creades pel Decret de la Generalitat, i si és així es pot examinar el problema més detingudament i àdhuc donar pas a una iniciativa parlamentària, però, en tot cas, d'una manera necessàriament diferenciada del text que estem debatent.

És per aquesta raó que, lamentant-ho molt sincerament, ens hem d'oposar a l'aprovació d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem ara, doncs, a la votació d'aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena número 24.4 a la Disposició Final Segona, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 7 vots a favor, 95 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a aquesta Disposició Final Segona.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta Disposició Final Segona ha estat aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Ara, procedeix votar la Disposició Addicional i l'Exposició de Motius. Voldria dir, aquesta Presidència, que s'han formulat unes esmenes tècniques, el text de les quals ha estat repartit als senyors diputats. Si no hi ha cap objecció, considerariem aprovats per assentiment aquests retocs que representen aquestes esmenes.

Bé, anem, doncs, a fer la votació d'aquests textos que acabem d'enumerar.

Els qui siguin favorables a aquests textos, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Exposició de Motius i la Disposició Addicional han

estat aprovats per 82 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Ara obrim el capítol d'explicació de vot. Aquesta Presidència ofereix... Perdó, cal tenir en compte que aquest text obliga a fer una votació global amb majoria absoluta.

Bé, anem doncs a fer la votació global.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta votació ha donat per resultat 77 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions. Per tant, ha estat assolit el quòrum exigít.

Anem, ara, a l'explicació de vot. Els qui tinguin la bondat de... El senyor Santi Riera.

El Sr. RIERA : Molt Honorable President, gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, certament que pujo a aquesta tribuna amb dos sentiments tanmateix contradictoris. L'un, un sentiment certament de tristor, però també un sentiment de satisfacció. De tristor, senyores i senyors diputats, perquè el nostre Grup no ha pogut realment aconseguir que, en un tema com aquest, continués la unanimitat dintre del Parlament, com històricament s'havia expressat al llarg d'aquesta i l'altra legislatura. És una cosa que no ens plau, i certament em deixa un regust de tristor en el meu pensament. Però també tinc un regust de satisfacció, perquè el motiu de la nostra abstenció en aquesta Resolució que avui es planteja ha estat l'acord que es va produir ahir en el Ministeri de Treball i el Ministeri d'Agricultura, amb la Confederació General de Cooperatives de Catalunya, pel qual s'obre el procés de retorn, de rescabament de tot el patrimoni cooperatiu i ateneu cooperatiu català.

Certament que, ahir mateix, quan això va ser firmat, i en arribar aquí, a Barcelona, vaig trucar a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, expressant-li el que això representava, demanant-li que retiressin aquesta Proposta de Resolució; que la retiressin perquè, aquest document, tan treballat, que tenen a disposició tots els grups parlamentaris —l'he passat aquest matí—, havia obert una nova via, nova via que nosaltres havíem anunciat ja en l'últim debat d'aquesta Resolució, que, al nostre entendre, donava constància que aquesta qüestió es podia resoldre per una via diferent de la de portar aquest tema al Congrés dels Diputats.

Tanmateix, aquest acord signat ahir entre el Ministeri de Treball, representat per Segismundo Crespo, Subdirector del Ministeri; pel Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, representat per Don Jesús Sánchez Cantalejo, Director General de l'IRA, i també per la Confederació de Cooperatives de Catalunya, estableix la constitució d'una Comissió Mixta Administració Central-Confederació de Cooperatives, que es reunirà el dia 28 a Barcelona, i es constituirà ja, amb l'objectiu de procedir al corresponent inventari de tots els béns que varen estar afectats per l'aplicació de la Llei que avui ens porta a parlar d'aquest tema, i a la confecció d'un conveni per tot el 30 de juny del 87 que doni justa satisfacció i que deixi definitivament solucionada aquesta qüestió.

Certament que per a nosaltres, doncs, aquest aspecte es modificava; hi havia un text signat ja, que donava obertura a un procés diferent del que estem plantejant. Per tant, nosaltres no hem aconseguit, no vam aconseguir ahir mantenir la unitat en

aquest tema quan ho vaig plantejar al senyor Víctor Torres, però estic convençut i espero —i n'estic realment convençut— que tots els grups d'aquesta Cambra coincidiran que hem de fer un esforç molt important perquè els treballs d'aquesta Comissió arribin a bon port.

No els diré cap mentida —i vostès m'entendran— de l'enorme esforç que hem hagut de fer perquè aquest tema se signés ja. Perquè també la proposta d'Esquerra Republicana ha ajudat de forma notòria que això hagi tirat endavant per aquest camí. Però jo els invito, a vostès, senyores i senyors diputats, als Grups parlamentaris, als partits que els donen suport, a col·laborar amb aquesta Comissió Mixta que a final de mes es formarà, per tal que el seu treball sigui al més ampli possible, no solament per poder solucionar aquelles qüestions que més li són pròpies, atesa la configuració de la Comissió, sinó també per obrir el camí, obrir el procés, perquè el màxim d'entitats possible que varen ser «incautades» l'any 39 trobin el camí adequat per resoldre aquesta qüestió. Nosaltres, amb aquesta esperança i amb aquest regust que els deia abans d'una certa tristor, però també de satisfacció per aquest acord arribat, penso que queda clara la nostra posició de vot arran de tota aquesta votació, i que vostès la comprenen perfectament.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció? El senyor Víctor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Uns comentaris molt breus a l'epíleg d'aquest debat i votació : evidentment, demostrar la nostra satisfacció i donar les gràcies ben sincerament, nosaltres, com a promotors d'aquesta iniciativa legislativa, a les senyores i els senyors diputats que han volgut votar favorablement el text.

Satisfacció, malgrat tot, mitigada, disminuïda, perquè hauríem preferit, i de molt, que el Parlament de Catalunya hagués pogut presentar aquest text al Congrés dels Diputats investit d'una confiança total de la nostra Cambra. Això no és possible, no ha estat possible, i el nostre Grup ho lamenta molt sincerament. Ho lamenta molt sincerament, i introdueix un element d'incertesa i de temença, perquè no podem deixar de comprendre que aquesta actitud parlamentària, avui i aquí, dificultarà d'una manera considerable la tasca dels ambaixadors catalans, que tindran la difícil però altament honorífica missió de defensar aquest text a les Corts Generals. Tant se val. S'anirà a Madrid, i els companys que els pertoqui acatar l'honor diran allí, a l'estatge de la sobirania espanyola, allí on rau la democràcia espanyola, quin és el problema, quines són les inquietuds que reflecteix aquest text que posarem a la seva consideració.

No s'hi val, senyor Riera, a venir-nos unes hores abans d'aquest debat capital a portar un document signat ahir a Madrid —del qual ens felicitem, perquè ja serà bo que, a les cooperatives, se les tracti de la manera que se les ha de tractar—, perquè, al nostre judici, no té pràcticament res a veure amb el tema que hem debatut aquest matí. Les cooperatives són una cosa; els partits i les organitzacions polítiques en són una altra de completament diferent. Nosaltres defensem el dret dels partits polítics a reivindicar el seu patrimoni que els fou robat a punta de baioneta durant la Guerra Civil, això és el que reivindicuem nosaltres. Si, a més a més, les cooperatives reivindiquen el seu patrimoni, *miel sobre hojuelas* —com diuen els castellans.

El senyor Riera ens ha invitat a participar en les tasques d'aquesta Comissió Mixta; jo li suggeriré a ell, que té molta influència en els mitjans estatals, puix que ha aconseguit aquest text que ell considera tan remarcable, que es creï una altra comissió mixta, paritària, entre l'Administració central i els representants dels partits polítics titulars de béns espoliats, i allí, pot estar segur el senyor Riera, que nosaltres hi farem acte de presència.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari ha votat «sí» al conjunt del text sotmès a la consideració de la Cambra, perquè hi estem d'acord, perquè el text és la síntesi de molts esforços de consens fets en Comissió, i si bé és cert que avui aquest consens aquí es pot haver trencat, en funció del vot final i definitiu del Grup Popular i del Grup Socialista, jo crec que el text que hem votat incorpora bona part de les aportacions que tant el Grup Socialista com el mateix Grup Popular van fer en el debat en Comissió, i, per tant, la meua visió del resultat final de la votació no fóra, ni molt menys, quasi-apocalíptica, sinó pensant que aquest esforç de consens, que hi ha en el text, és quelcom que s'haurà de traduir en votacions més enllà de Catalunya, en el Congrés dels Diputats.

Hem dit que sí perquè aquest era un text molt més treballat que l'original, que va entrar en aquesta Cambra, i hem dit que sí en aquest text, compartint les paraules que utilitzava el Diputat Víctor Torres recentment, perquè dóna un tractament global i unidireccional al tema dels partits i de les organitzacions polítiques i socials, el patrimoni de les quals va ser «incautat» els anys 36-39. És una solució que s'allunya de solucions particularitzades, de dir : «a aquest li resolc el tema del patrimoni, a aquest no; en aquest li resolc d'aquesta manera, en aquest altre no», i dóna un marc global de referència al conjunt d'organitzacions, sense fer distincions entre unes organitzacions i unes altres. Perquè si aquesta és una ferida oberta en molts partits i en moltes organitzacions d'aquestes, quan en cures una, però en deixes d'altres, aquestes encara es fa més evidents, encara es fan més sagnants.

Nosaltres estem, amb tota sinceritat, satisfets de l'acord dels Ministeris, que, efectivament, ens ha estat lliurada una còpia d'aquest acord aquest matí, i el valorem, però és evident que resol una part del problema només, que és la que fa referència a..., resol, assenta les bases per començar a resoldre —i no voldria aquí ara reproduir una cançó d'un conegut cantautor català. Jo espero que arribi a bon port, i espero que, efectivament, el juny del 87 estigui resolt el tema pel que fa referència a les cooperatives de casa nostra, però queda al marge d'aquestes organitzacions, els partits, les organitzacions polítiques, que, evidentment, cal resoldre.

En conseqüència, hem votat «sí» en la mesura que entenem que aquesta és una de les grans qüestions pendents de la transició política a casa nostra, i que el text que avui hem votat en aquesta Cambra afirmativament vindria a donar-hi remei, atorgant un marc a l'Administració central per resoldre de forma assenyada, global, unidireccional i sense exclusions un tema que jo diria que a força de repetir-lo pot acabar degradat, però que segueix, evidentment, afectant bona part de les

forces polítiques i socials de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Una altra intervenció per a explicació de vot. El senyor Ferran Camps, té la paraula.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha seguit aquest debat i ha participat, com va participar en comissió amb una tasca d'acceptació de totes aquelles esmenes que poguessin conduir a una millora del text d'aquesta. I de la mateixa manera que vam votar a favor de la tramitació d'aquest text, en un Ple ja fa molts mesos, ara hem votat globalment perquè vagi a tramitar-se al Congrés dels Diputats.

En aquest debat, com vostès hauran comprovat, hem tingut certes dificultats, fins i tot de tipus tècnic, per decidir el títol de la matèria en qüestió. Des de si es tractava d'una «incautació», d'una espoliació... Nosaltres creiem que es tracta d'una confiscació, que és una sanció de tipus penal, afortunadament en vies de desaparició, i que no existeix en els Estats democràtics, i que és una prova palesa de la situació que es va produir després del greu terrabastall de la Guerra Civil. Només la simple lectura dels decrets creadors d'aquestes confiscacions produeixen aquella mena de *totum revolutum* en que es confonen els partits polítics que van participar del Front Popular, d'aquells que no hi van participar, encara que van mantenir la seva fidelitat a la República i a la Generalitat de Catalunya, com és el cas d'Unió Democràtica.

Em fa l'efecte que aquí també —i aquest és el sentit del nostre vot, en el transcurs de les diferents esmenes— hem de separar els temes que no són pròpiament d'aquest text. És a dir, aquell d'una esmena presentada pel Grup Popular, que nosaltres no hem votat, que s'apartava del text inicial que discutíem i ara ens ha sorprès aquest plantejament —ens ha sorprès, tot i que el sabíem d'ençà de fa una estona d'aquest matí—, el tema de les cooperatives, que és un altre tema el que aquest Parlament hi ha tingut molt d'interès. Jo recorde unes iniciatives del Grup Socialista, precisament, i per via del seu President a l'anterior Legislatura, el senyor Reventós, sobre aquest tema i nosaltres vam donar-hi suport i que, malauradament, hem hagut de veure passar tota una llarga legislatura a Madrid sense que es resolgués i ho celebrem, ho celebrem molt sincerament, que ara s'hagi trobat un bon camí. I tampoc no ens disgustaria que es trobessin altres bons camins per resoldre el problema que avui tractem, però el procés que tenim endegat a mi em sembla que ja està en una fase molt avançada i, ara per ara, no tenim cap garantia jurídica que el mateix sistema, aplicat a les cooperatives, s'anés a aplicar al tema avui en discussió. Si fos així, seria excellent.

De totes maneres, nosaltres, a més, ens congratulem d'aquesta iniciativa com d'altres que hi ha en tràmit en aquest Parlament per aprofitar aquells articles de la Constitució —en concret el 87.2— i de l'Estatut d'Autonomia —el 34.2— que fan referència a la iniciativa legislativa enfront el Congrés dels Diputats i que permeten plantejar problemes que, per les raons que sigui, no es debaten i que creiem que, o bé perquè són d'interès general per a tot l'Estat espanyol o bé perquè és aquesta Cambra qui ha de vetllar per aquest tema, es duen a terme i n'estem francament contents i satisfets d'aquesta actuació que, precisament, posa en evidència una preocupació i un dinamisme d'aquesta Cambra en temes que podrien quedar abandonats.

Nosaltres hem estat absolutament conseqüents amb les votacions que vam fer en Comissió i avui, tot i que lamentem que no s'hagi produït la unanimitat com en altres vegades i per motius que almenys algun d'ells podem qualificar de sorprenents, amb tot, estem satisfets que s'hagi iniciat el camí per resoldre aquest vell problema.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Cap altra intervenció? *(Pausa.)* Bé, aleshores, donada l'hora que és em sembla que procedeix suspendre la sessió per reprendre-la a un quart de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de dues del migdia i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oidor de Comptes i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que ha de proposar, d'acord amb l'article 61.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia amb la supressió dels punts 9 i 10 de les interpellacions; tant en un cas com en l'altre hi ha acord entre l'Il·lustre Diputat interpellant i el Conseller que ha de contestar. En el cas concret de la 10, és a causa del fet que el doctor Laporte, l'Honorable Conseller de Sanitat, ha d'acompanyar, en virtut d'un compromís previ, l'Excel·lentíssim senyor Ministre de Sanitat del Canadà, que aquest matí ha estat entre nosaltres. En aquest sentit, doncs, prego que s'accepti aquesta modificació i, per tant, si no se suscita cap objecció o cap oposició, es considerarà aprovada aquesta proposta per assentiment. En tots dos casos es demana que vagi al proper Ple. *(Pausa.)* Bé, no havent-hi cap objecció, queda aprovada aquesta proposta.

Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici del 1984

El punt de l'ordre del dia que tenim ara davant és : debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici del 1984. Aquesta Presidència ha d'informar que la Comissió de la Sindicatura de Comptes ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. D'acord amb el que determina la norma supletòria del Reglament sobre la tramitació parlamentària de l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat, en virtut de les facultats que atorguen al President els articles 66.4 i 102 del Reglament i atès el tenor de les propostes de resolució que constitueixen el Dictamen, aquesta Presidència vol fer avinent que a l'esmentat debat hi haurà possibilitat de fer torn a favor i torn en

contra de cada punt del Dictamen, i un torn de posicionament dels grups sobre els punts del Dictamen. A conseqüència d'això, doncs, aquesta Presidència té el gust d'oferir un torn a favor del punt primer a l'Il·lustre Diputat senyor Sesmiolo, del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. SESMILO : Molt Honorable President, il·lustres col·legues, prenc la paraula per consumir un torn a favor del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes pel que fa a la Proposta de Resolució que presentà al seu moment el Grup parlamentari de Convergència i Unió. El text de la Proposta de Resolució que presentem a l'aprovació d'aquest Ple conté un text introductori i dos punts concrets, que passo tot seguit a comentar.

El text introductori diu : «El Parlament de Catalunya, vist l'Informe lliurat per la Sindicatura de Comptes el 30 de juliol propassat sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici del 1984, acorda...» Llavors vénen les propostes dels dos acords concrets. L'Informe que estem debatent, doncs, és l'informe que va retre la Sindicatura el 30 de juliol a la Cambra, informe que va ser qualificat per la Mesa del Parlament i tramès a la Comissió en sessió tinguda el 3 de setembre d'enguany i publicat en el *Butlletí* número 149. Grups de l'oposició, conegut aquest Informe, i ben legítimament, van creure que amb l'Informe tramès no en tenien prou per emetre judici i varen demanar, a l'empara de l'article 13 del Reglament, informació i documentació complementàries. I és a partir d'aquest moment que promouen una polèmica —principalment als mitjans de comunicació—, fent judicis d'intencions que em veig, com a coordinador del Grup parlamentari en aquest afer, en l'obligació d'aclarir.

S'ha dit que el Grup de Convergència i Unió havia pressionat —i subratllo això de «pressionat»—, havia impedit —també ho subratllo— que tot, tot l'Informe, que a algú constava —i també, de forma potser una mica sorprenent, subratllo això de «constava»— que havia elaborat la Sindicatura, tot això haviem impedit que arribés al Parlament.

He de dir de manera rotunda, com a responsable del Grup de Convergència i Unió a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, que aquest Diputat mai, mai, en cap moment, s'ha adreçat a la Mesa del Parlament, s'ha adreçat a la Sindicatura, s'ha adreçat a la Mesa de la Comissió per impedir ni accelerar ni fer res respecte a aquest Informe. Per tant, la nostra posició, la nostra actuació ha estat sempre de respecte al Reglament de la Cambra, a les decisions de la Mesa i a l'Informe de la Sindicatura. Per tant, he de dir que són totalment falses les imputacions fetes al nostre Grup, i això ho dic amb una especial contundència.

Com s'explica, doncs, en termes polítics aquest afany de polèmica? Com s'explica l'actitud de presentar davant les cambres de televisió folis, documents, etcètera, com una manera de litúrgia ja preconcebuda, deliberadament preparada? És que el fons de l'informe havia decebut l'afany de crítica indiscriminada a la gestió del Govern i s'havia de recórrer a la forma i no al fons?

Per centrar el debat, he de repetir el que ja hem dit en diverses vegades a la Comissió : quin és el nostre criteri sobre el que és i què ha de fer la Comissió de la Sindicatura de Comptes. El nostre criteri —i respectem que n'hi hagi un altre—, el nostre criteri concret és que la Comissió de la Sindicatura és

l'òrgan del qual es serveix la Cambra per establir el lligam orgànic que per llei ha de tenir la Sindicatura i el Parlament.

Entenem que no és l'àmbit concret de criticar la gestió del Govern. Pensem que quan el Tribunal Constitucional resolgui el contenciós que ha presentat el Govern de l'Estat sobre els afers de la Sindicatura i les competències, també la Sindicatura s'ocuparà de la fiscalització dels ajuntaments i ens semblaria improcedent que en la Comissió de la Sindicatura es presentessin mocions, resolucions sobre l'Ajuntament de Barcelona, sobre el de Vic, sobre el de Terrassa, sobre el d'Igualada, etcètera, ens sembla que la documentació, que tot el que entrega la Sindicatura a la Comissió, els grups polítics, ben legítimament, poden usar-lo en els respectius grups municipals o parlamentaris, etcètera, sense que la Comissió s'hagi de definir sobre la gestió concreta, per exemple, de cap ajuntament. Aquesta, almenys, és la nostra opinió.

D'altra banda, potser és possible que, si en algun cas concret es veiés que alguns dels extrems que conté algun informe de la Sindicatura sobre qualsevol gestió de l'Administració pública de Catalunya mereixés passar a la secció d'enjudiciament, és possible que, aleshores, el Parlament potser s'hauria de pronunciar.

Això no limita l'acció parlamentària ni política de cap grup de l'oposició ni del Grup majoritari. L'altre dia, el senyor Santiburio, per exemple, presentà a la Comissió de Control de Ràdio-televisió unes preguntes al Director General sobre la base de l'Informe. Ningú no impedeix ni pot impedir que el Grup que ho desitgi faci interpellacions, demani compareixences de Consellers, etcètera, per comentar, discutir l'Informe de la Sindicatura, no l'Informe concretament, és a dir, els aspectes que fruits de l'Informe creuen criticables de l'actuació del Govern.

És per això que, en funció d'aquest criteri, el nostre Grup en els dos punts següents fixa o fa una proposta que entenem que s'atén precisament, de forma precisa, al que nosaltres entenem que ha de ser a la Comissió de la Sindicatura.

En el primer punt proposem que el Ple del Parlament aprovi el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici pressupostari del 1984. Per què demanem l'aprovació del Compte General? Perquè, al nostre criteri, de l'Informe de la Sindicatura, se'n desprèn de forma clara, nítida i precisa que la gestió comptable i financera del Govern de la Generalitat, en definitiva, la gestió econòmica, ha estat bona, molt bona. I si tenim en compte les dificultats de tot ordre, alienes al Govern, que reconeix la mateixa Sindicatura, no tinc altra alternativa que reconèixer que ha estat excel·lent.

Destacaré, per sostenir la meua afirmació, algunes observacions textuais del mateix Informe de la Sindicatura. Per exemple, en el punt 1.0.0 diu: «el Compte General de la Generalitat de Catalunya de l'any 1984 coincideix numèricament amb les anotacions que figuren en els respectius comptes parcials retuts a aquesta Sindicatura». O bé, com més endavant diu, parlant sobre la necessitat del personal especialitzat en el camp financer: «la part dels serveis financers que desenvolupava en l'Administració central no ha estat inclosa en els traspassos, i pel que fa a l'àmbit territorial, només ho ha estat en una part dels funcionaris integrats en els nivells superiors dels serveis respectius. Tanmateix, cal assenyalar que, malgrat els plantejaments tan adversos, el dia 31 de juliol de 1985 el Departament

d'Economia i Finances va presentar el Compte General de la Generalitat corresponent a l'any 1984, amb la qual cosa dóna compliment a l'article 8.1 de la Llei de la Sindicatura de Comptes, etcètera.» O bé, més endavant, quan, per exemple, dóna un judici sobre l'avaluació del sistema comptable diu: «la comptabilitat de la Generalitat de Catalunya es basa en el sistema utilitzat tradicionalment per l'Administració pública espanyola; és a dir, es tracta d'una comptabilitat administrativo-pressupostària adreçada principalment al control d'ingressos i de despeses i a la concordança entre aquestes i el contingut pressupostari. Sota aquest punt de vista, la comptabilitat de la Generalitat de Catalunya es desenvolupa amb l'eficàcia suficient per conèixer i tenir enregistrades correctament totes les operacions que hagin originat un document comptable i, encara que poden existir, i de fet existeixen, criteris d'imputació discutibles, en cap cas alteren el significat pressupostari, per tant, considerem altament fiable el contingut comptable avui avaluat.» Més endavant, quan, per exemple, parla sobre l'avaluació del control intern, diu: «en aquests moments podem dir que totes les operacions econòmiques que han generat documents comptables són perfectament conegudes i estan degudament controlades per la intervenció.»

Podria seguir, però em sembla que amb aquests botons de mostra n'hi ha prou per justificar la pretensió nostra que s'aprovi aquest primer apartat de la Resolució.

El nostre Grup hauria pogut fer també una Proposta de Resolució en la qual s'hagués inclòs, sota la fórmula «el Parlament constata», tots aquests extrems, però nosaltres, com ja he dit, no anem a la Comissió a fer jocs florals ni a fer lectures parcials de l'Informe.

Hem expressat ja el nostre criteri sobre el caràcter que ha de tenir la Comissió de la Sindicatura de Comptes i és sobre la base d'aquest criteri que vam proposar el segon punt, que completava la nostra Proposta de Resolució. Diu el segon punt: «Instar la Sindicatura de Comptes perquè en l'elaboració de les seves recomanacions de procediment tingui en compte la necessària agilitat que han de tenir els processos econòmico-administratius.» I aquesta sí que entenem que és una missió de la Comissió de la Sindicatura: fer suggeriments, fer recomanacions a la mateixa Sindicatura.

En què basem nosaltres aquesta proposta? Podem analitzar algunes de les recomanacions de la Sindicatura. Per exemple, diu: «a) convé establir, respectant la data del fet, una separació documental i comptable dels diferents actes previstos a l'article 46 de la Llei de Finances Públiques, a fi i efecte...» Vostès comprendran que estem parlant de l'ADOP.

La pràctica que porta a terme en aquest aspecte el Govern de la Generalitat és exactament igual a la que porta el Govern central i qualsevol administració pública espanyola. Seria incomprendible que per comprar unes carpetes per a un departament es fessin cadascun dels papers aquests, a part que, per a nosaltres, una lectura correcta de l'article 46 de la Llei de Finances Públiques no obliga que cada acte administratiu tingui un document específic; marca els processos, però no obliga, en cap cas, que sigui tot mitjançant documents separats.

Per exemple, en un altre moment diu: «Així mateix, s'hauria de procedir a les oportunes periodificacions d'ingressos i despeses, d'acord amb el principi de meritació i acreditació.» Aquesta és una opinió de la Sindicatura que no compartim,

que el nostre Grup no comparteix i que em dóna la sensació que el Govern no està disposat a seguir, per una raó molt senzilla : com l'Interventor General de la Generalitat ha d'estar sota el mandat polític del responsable econòmic? Com pot ser que per unes converses tingudes, doncs, amb el senyor Guerra o amb el Ministre Solchaga, que han promès uns ingressos, el Conseller d'Economia i Finances truqui l'Interventor i digui «escolti, per meritació, posi aquests ingressos a la Generalitat i així quadrarem, així el dèficit baixarà». Ens sembla, precisament, una pràctica negativa, malgrat tot és lògic, i nosaltres respectem l'opinió de la Sindicatura, però no la compartim.

És sobre la base d'això que nosaltres hem proposat aquest segon punt de la Resolució.

No és cap crítica global a l'Informe de la Sindicatura. Nosaltres, no fa massa mesos, potser en fa un o un i mig, en la mateixa Comissió vam votar unànimement, tots els grups de la Cambra, la labor, l'Informe sobre la mateixa actuació de la Sindicatura i, per tant, nosaltres estem satisfets, de manera global, de la labor de la Sindicatura, el que no obsta perquè en alguns detalls concrets en discrepem. I com que precisament creiem que és la Comissió i, en aquest cas, aquest Ple el que ha d'opinar, la nostra opinió ve reflectida en aquesta Proposta de Resolució i demanem que sigui votada per tothom. Són suggeriments, evidentment, són discrepàncies puntuals sobre alguns aspectes concrets que entenem que és la missió d'aquest Parlament.

Per tant, senyores i senyors diputats, acabo la meua intervenció demanant-los una lectura acurada de la nostra proposta; veure que, sobretot en el punt primer, estem donant compliment a l'article 42 de l'Estatut, que diu que és el Ple del Parlament el que ha d'aprovar, si és el cas, el Compte General de la Generalitat. Crec que he donat els arguments suficients perquè sigui aprovat i, amb el prec que sigui votat favorablement per tots els Grups de la Cambra, deixo la paraula.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? Hi ha torn en contra? Sembla que no. Doncs, acte seguit, oferim el torn a favor del segon punt a l'Illustre Diputat senyor Santiburcio, del Grup Socialista.

El Sr. SANTIBURCIO : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument, perquè després el nostre Grup, quant al torn de posicionament, farà una intervenció més llarga parlant de tot el conjunt de l'Informe i parlant sobre totes les votacions, però ara voldria, fonamentalment, presentar la Proposta de Resolució que va presentar el nostre Grup a la Comissió, que va ser aprovada amb l'abstenció de la majoria del Parlament, és a dir, del Grup majoritari, i presentar-la dient el següent. La nostra Proposta de Resolució diu que : «s'ha d'aprovar l'Informe elaborat per la Sindicatura de Comptes», únic Grup parlamentari que ha presentat aquesta Proposta de Resolució.

Nosaltres voldríem dir que l'objectiu fonamental de l'Informe és fer una anàlisi superficial, evidentment, difícilment pot ser absolutament a fons, i jo recordaria que aquí, quan estem parlant del Compte General del 84, estem parlant de prop de mig milió de pessetes, mig milió de pessetes, per tant, és una quantitat important, és una quantitat important des del punt de vista de volum administratiu, de volum comptable i, per

tant, una Sindicatura de Comptes que no arriba a tenir ni trenta funcionaris és evident que no pot fer, com alguna vegada s'ha dit, una auditoria, perquè, evidentment, qualsevol que conegui com funciona una auditoria en volums molt més petits treballa molta més gent i evidentment durant molt més temps. Per tant, és una anàlisi superficial, no és una anàlisi a fons dels temes, sinó que apunten problemes, apunten deficiències, apunten defectes, apunten anomalies, que si estiguessin en el conjunt de l'Administració, en el conjunt no solament de l'Administració de la Generalitat, sinó també de les empreses públiques i entitats gestores de la Seguretat Social.

Per tant, per a nosaltres aquest tema és un tema important, perquè nosaltres sempre hem tingut molt clar que sobre el tema dels diners públics hi ha d'haver el major nivell d'informació, hi ha d'haver el major nivell de transparència, que el paper d'aquest Parlament ha de ser de control i fiscalització important de tots aquests diners públics i no solament per veure com es gasten, des del punt de vista de la direcció política del Govern, sinó també per veure si es gestionen bé o es gestionen malament, i per veure si es gasten bé o si es gasten malament, i aquest és el tema de debat de l'Informe de la Sindicatura, aquest és el tema de debat; no si s'han gastat en una línia ideològica determinada, sinó si l'han gastat bé, si l'han gestionat bé o l'han gestionat malament.

Per tant, per a nosaltres l'Informe és l'eina fonamental que té aquest Parlament, no solament fonamental, sinó pràcticament l'única, per controlar i fiscalitzar a fons tot el tema de com es gestionen els diners per part del Govern, perquè evidentment cap diputat, a diferència del que passa en l'Administració local, cap diputat d'aquest Parlament pot anar a una Conselleria i començar a veure papers i començar a fer investigacions. Això mai s'ha pogut fer.

Per tant, la Sindicatura és l'eina, l'Informe és l'eina amb la qual el Parlament treballa, amb la qual el Parlament controlar com es gestionen les finances de la Generalitat.

Per aquesta raó, nosaltres hem presentat aquesta proposta de resolució, perquè volem, primer, que es compleixi el Reglament en aquest sentit, que es diu que l'Informe de la Sindicatura s'ha d'aprovar o s'ha de rebutjar. Dos : perquè volem consolidar institucionalment la Sindicatura de Comptes. És evident que és el primer informe del Compte General que ha presentat la Sindicatura de Comptes, i ens semblava positiu que aquest Informe s'aprovés pel Parlament, perquè seria reforçar i consolidar institucionalment el paper de la Sindicatura de Comptes. I, per acabar, perquè nosaltres no fem interpretacions parcials de l'Informe, nosaltres no fem interpretacions parcials de l'Informe perquè nosaltres hem proposat l'aprovació de l'Informe i hem votat l'aprovació de l'Informe a la Comissió! I el Grup majoritari de la Cambra es va abstenir. Per tant, qui fa interpretacions parcials?, qui fa interpretacions parcials? Nosaltres ho subscriuim amb vots, i així, així és com es demostra : amb vots. Amb vots es demostra si es fan interpretacions parcials o es fan interpretacions assumint el contingut global de l'Informe. I nosaltres l'hem assumit.

Solament, per acabar, senyor President, dir que és evident que aquí hi ha hagut un procés que tothom concix, és evident que els òrgans de la Cambra, els òrgans de la Cambra no van demanar l'Informe, que va haver de ser el Vice-president Segon del Parlament, i evidentment, tots sabem quina és la co-

posició política, quina és la composició política dels òrgans de la Cambra, i, per tant, per què no es va demanar. Per tant, és un problema que vostè o el senyor X hagi actuat, sinó que els representants d'un grup parlamentari, en el si de cada òrgan de la Cambra, ha actuat en un sentit de no demanar aquest Informe, i han hagut de ser un vice-president i un diputat d'aquest Parlament qui ho han demanat.

I solament per acabar dir-li al senyor Sesmilo que aquest Diputat ni cap diputat dels que seuen per aquí, del Grup parlamentari Socialista, ha sortit a TV3 parlant d'aquest tema, perquè jo solament he vist el senyor Cullell ahir, parlant mitja hora. Nosaltres mai hem sortit per a aquest tema, per desgràcia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? No hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Aleshores, doncs, caldrà que els grups es posicionin, els grups que no hi han intervingut i, fins i tot, els grups que hi han intervingut, perquè, d'alguna forma, han deixat de fixar la seva posició.

Per tant, per l'ordre reglamentari, tinc el gust de donar la paraula a un representant del Grup parlamentari Mixt. No intervé? *(Pausa.)* Bé, aleshores, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Víctor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, per exposar la nostra opinió sobre l'Informe de la Sindicatura de Comptes per al 84, i la posició del nostre Grup en relació amb les propostes de resolució presentades.

Amb una visió de conjunt es podria formular el judici que el Compte General de la Generalitat no és totalment perfecte. No volem entrar en el detall especificat dels errors o de les insuficiències assenyalades a l'Informe, perquè es tracta, en la major part dels casos, de punts purament tècnics i molt fàcilment esmenables, però sí que voldríem recordar algunes anomalies que ens semblen més significatives. En els comptes generals de l'Administració, per exemple, es denuncia una manca de conciliació periòdica entre les comptabilitats de la Generalitat i les dels seus serveis territorials, cosa, al nostre judici, gens favorable si es vol obtenir una veritable harmonització dels comptes generals. Es destaca també una manca de conciliació periòdica dels comptes bancaris i de recàlcul dels interessos liquidats, i es dictamina, per altra part, la necessitat de posar en marxa el servei de comptabilitat patrimonial. De tota manera, la valoració de la Sindicatura establerta pel conjunt d'aquest important apartat dels comptes ens tranquil·litza i ens fa creure que en els exercicis successius aniran esmenant-se els errors o les insuficiències destacades.

Potser no podríem ser tan optimistes pel que fa a l'Informe sobre les entitats gestores de la Seguretat Social. Ací les anomalies assenyalades són més nombroses i segurament més greus. Citem-ne algunes : es denuncia, ací també, la no-confecció de l'inventari patrimonial de les entitats gestores; es cometen incorreccions en el tractament comptable de les bestretes atorgades al personal, així com en l'atorgament i devolució de bestretes donades per l'ICS als hospitals concertats; s'assenyala que en els comptes creditors i deutors de les entitats manquen sovint els saldos inicials de l'exercici, fet que comporta que no es puguin determinar correctament els saldos al final de l'exercici. En fi, el que ens sembla més important i in-

quietant és que, en les contractacions administratives efectuades per les entitats gestores s'observa una utilització habitual —subratllo «habitual»— del sistema de contractació directa, en lloc d'utilitzar com a norma general el sistema de concurs públic —i ens permetem destacar, entre parèntesi, que aquesta anomalia ja ha estat assenyalada diverses vegades en els debats parlamentaris.

Ara bé, per ser objectius, també ens cal fer esment d'aquells factors concurrents que han dificultat fins ara l'exercici normal d'aquesta difícil gestió. Tenim, per una part, el confusionisme suscitat per l'aplicació dels preceptes constitucionals i estatutaris relatius a la legislació bàsica i al règim econòmic de la Seguretat Social, conjuntament amb l'absència fins ara, fins ara, d'un sistema de finançament que permeti un grau acceptable d'automatisme en la fixació dels ingressos. Recordem, en efecte, recordem que fins el febrer del 1986 no hi ha hagut acord sobre els ingressos definitius corresponents a l'any 1984. Podríem citar també com a element de descàrrec la insuficiència dels mitjans posats a la disposició de la funció interventora. Tots aquests factors i d'altres que podríem evocar ens inciten a fer prova de benevolència, però sense dissimular-nos ni la importància d'algunes d'aquestes anomalies assenyalades ni la necessitat absoluta que es vagin corregint en els exercicis futurs.

Conclusions de tot el que acabem d'exposar : el nostre Grup donarà el seu vot afirmatiu a la Proposta de Resolució del Grup Socialista. Hem llegit i escoltat aquests darrers dies algunes declaracions crítiques sobre el contingut de l'Informe de la Sindicatura de Comptes, que hauria obeït, segons aquests comentaristes, a criteris de comptabilitat privada més que no pas a un examen d'una comptabilitat pública i institucional. No entrarem en aquesta discussió tècnica, però sí que direm que, al nostre Grup, no ens fa cap nosa l'excés de meticulositat en una cosa tan important com són els comptes de Catalunya. Creiem que val més pecar per excés que per defecte, ja que el Parlament de Catalunya té prou bon criteri i sentit de la responsabilitat per saber destriar el gra de la palla i avaluar correctament la respectiva importància de les imperfeccions assenyalades. També votarem afirmativament el primer punt de la proposta de resolució de Convergència i Unió, i ho farem senzillament basant-nos en el mateix Informe de la Sindicatura, quan declara textualment : «La comptabilitat de la Generalitat de Catalunya es desenvolupa amb l'eficàcia suficient per a conèixer i tenir enregistrades correctament totes les operacions que hagin originat un document comptable, i encara que poden existir, i de fet existeixen, criteris d'imputació discutibles, en cap cas alteren el significat pressupostari. Per tant», diu la Sindicatura de Comptes, «considerem altament fiable el contingut comptable avui avaluat.» En aquesta declaració, evidentment, es passa de comentaris i serà la inspiradora del nostre vot afirmatiu.

En canvi, sentint-ho molt, no podrem associar-nos al punt segon de la proposta de Convergència i Unió. La Sindicatura de Comptes és un organisme de primera magnitud, institucionalitzat per l'article 42 de l'Estatut i estructurat per la Llei del 5 de març de 1984. El rang i les altes funcions encomanades a la Sindicatura són d'aital naturalesa que cal assegurar-ne l'exercici amb una total independència. Recordem que l'article primer de la Llei creadora diu textualment que «la Sindicatura de Comptes és l'òrgan de fiscalització de la gestió econòmica, finan-

cera i comptable del sector públic de Catalunya». Aquesta definició, que revesteix un caràcter d'una certa solemnitat, fa que sigui aconsellable rebutjar qualsevol ingerència en l'exercici de les seves funcions. Creiem, doncs, que la seva actuació, que també és novella, que també és millorable, que també pot millorar, i si algunes imperfeccions s'han escatit en aquest primer informe això no vol dir que s'hagin de perpetuar eternament. Creiem, doncs, que la seva actuació és novella, i no oblidem que de cap manera, per millorar la seva actuació, aquest organisme no ha de ser mediatitzat. Crear el precedent de fer recomanacions, que avui són d'un signe i que demà podrien ser d'un altre signe, seria un mal servei que prestaríem a aquest organisme que s'integra en un lloc destacat en el conjunt de les institucions catalanes. I és per aquestes raons, molt senzillament, que el nostre Grup, sentint-ho molt, no podrà associar-se al segon punt de la proposta de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, ens trobem davant d'un tema que, per al nostre Grup, és d'extraordinària importància : per primera vegada, un instrument parlamentari tan transcendental com és la Sindicatura de Comptes, ha elaborat un informe sobre un Compte General de la Generalitat, el de l'any 1984. És evident que un tema com aquest reclama transparència, reclama debat, clarificació, reclama serenitat. I què ha passat? Senyores diputades i senyors diputats, el dia 30 de juliol entra al Parlament un document que diu textualment : «El Ple de la Sindicatura de Comptes de Catalunya, en la sessió que ha tingut lloc el dia d'avui, ha aprovat l'Informe corresponent al Compte General de la Generalitat de Catalunya de l'any 1984, que conté les següents conclusions, en les quals, de manera ordenada i sistemàtica, figura el resultat de la fiscalització que ens plau de transmetre al Parlament per a la seva consideració.» Això és textualment el que diu l'Informe que va entrar el dia 30 de juliol, el document que va entrar. Queda clar, en aquest document, que el Ple de la Sindicatura de Comptes va aprovar un informe, les conclusions del qual, només les conclusions, van ser trameses al Parlament, no l'Informe, ni complet ni parcial, no l'Informe. I que, quan aquest Informe complet, òbviament per sentit de responsabilitat, ja que s'havia d'analitzar l'Informe, fer propostes de resolució i votar el Dictamen, quan aquest Informe complet es va reclamar pels diferents grups parlamentaris de l'oposició, van existir pressions perquè no arribés.

Senyors de Convergència i Unió, aquest Diputat que parla, quan encara no disposava de l'Informe sencer, va comentar que la dona del Cèsar no només ha de ser honesta, eficaç, eficient, racional, etcètera, sinó que a més a més ho ha de semblar. Quan vaig acabar de llegir l'Informe vaig entendre per què no ho podia semblar. Apareixen en l'Informe molts, molts i greus errors i irregularitats. I parlo d'errors i irregularitats. És cert que ni els errors ni les irregularitats són punibles —això és veritat, i avui algú ens ho recordava per la televisió—; nosaltres ho acceptem, això, i no volem entrar en aquest terreny, però són errors i irregularitats no per no punibles menys greus des del punt de vista de l'eficiència i de la racionalitat en el moment de l'administració del diner públic.

El Diputat senyor Sesnilo ha llegit alguns punts d'aquest resum. Jo podria llegir pàgines senceres de l'Informe, no del resum, pàgines senceres, que evidenciarien el que jo estic dient.

En l'Informe apareixen : incentius pagats al personal incorrectament, dietes no justificades —jo recordaria que algun Grup parlamentari, entre ells el nostre, va parlar de les «bufandes» en aquest Parlament—, aquests incentius extres, irregulars —perquè això és una irregularitat que es paga a determinats funcionaris—, a determinades capes de funcionaris —especialment en el Departament d'Obres Públiques i d'Urbanisme—, i que aquí se'ns va negar, bé, ara surt a l'Informe, ara no es podrà negar, m'imagino, a partir d'aquest moment. Dietes no justificades, hores extres no declarades a la Seguretat Social, aplicacions comptables incorrectes, expedients de modificacions de crèdits no degudament formalitzats, anomalies en la contractació, quotes patronals pagades amb retard a la Seguretat Social, periodificacions errònies d'ingressos i de despeses, inexistència de dades fiables sobre el nombre total de persones que formen la plantilla de la Generalitat; no hi ha criteris unificats per fer les nòmines, hi ha moltes unitats de gestió de les nòmines; existeixen criteris dispars en el tractament de l'impost de tràfic general de les empreses; amortitzacions de préstecs fetes l'any 1985, però formalitzades l'any 1984; hi ha abusos —i això es diu amb molta claredat en l'Informe— en la contractació directa i en la tramitació urgent. Jo no vull recordar algun dels casos que ara recordava el senyor Torres : el de l'hospital de Viella podria ser un cas claríssim d'abús de contractació directa; podríem parlar també del cas de la campanya de divulgació sobre la integració dels disminuïts —curiosament, les dues contractacions irregulars, entre moltes altres, dintre del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Manca un compte correcte del patrimoni de la Generalitat, etcètera.

No entrarem nosaltres —perquè el temps no ens ho permet— en el detall de les xifres. L'Informe, de vuit-centes setze pàgines, el tenen tots vostès a la seva disposició per qui hi tingui interès o curiositat per llegir-lo, jo els diria que és molt interessant, i està a disposició de tothom, i és prou clar i concloent.

Ara sabem per què no es volia que l'Informe arribés sencer al Parlament. Ara coneixem, amb detall, els motius que abans només podíem intuir. Hi ha hagut mala gestió; hi ha hagut malbaratament de recursos; hi ha contractacions poc transparents, darrere les quals podem suposar clientelisme, si no, fins i tot, coses més greus. I aquest no és un problema tècnic, no és un problema que es pot imputar ni a la intervenció, que amb els pocs mitjans que ha tingut, s'ha oposat moltes vegades a aquests expedients, molt correctament, fent observacions i, políticament, s'ha passat per sobre d'això i s'ha tirat endavant amb un menyspreu del que són les normes més elementals de la gestió pública.

Dos Departaments, especialment —jo vull fer menció d'això—, tenen un tractament dur en l'Informe de la Sindicatura de Comptes : en primer lloc el de Sanitat i Seguretat Social, especialment les entitats gestores de la Seguretat Social; aquest s'emporta la palma; aquest, realment, és el volum que val la pena llegir, és un volum de les obres escollides de la Sindicatura de Comptes que jo els recomano.

Però qui, sobretot, per sobre de tot, té la màxima responsabilitat de la mala gestió econòmica i de les irregularitats que s'analitzen i es demostren en l'Informe és, òbviament, la Conselleria d'Economia i Finances.

És dur, per a un grup polític, reconèixer que el cap de llista anunciat per a unes properes eleccions té els peus de fang. Per això, possiblement, s'ha volgut amagar aquest Informe, obstaculitzar la seva arribada al Parlament, intentar desqualificar-lo tècnicament, dificultar, fins a límits ridículs, la seva anàlisi per la Comissió. Jo només vull recordar que es va invocar l'article 62 del Reglament, per reduir a dos dies el temps d'estudi de l'Informe de vuit-centes i escaig de pàgines, dos dies.

No volem extrapolar d'aquesta reflexió els problemes que a un grup parlamentari, amb majoria absoluta, en una cambra, pot portar l'exercici del treball d'aquesta Cambra. Però vostès, amb la seva actitud, demostren un menyspreu a aquest Parlament; en definitiva, a la màxima expressió del poble de Catalunya; menyspreu que, en aquest cas, és només un exemple greu, entre d'altres.

Quina autoritat ens quedarà davant el Govern central per reclamar el finançament que necessita la nostra autonomia per a Catalunya, quan : primer, es demostra en l'Informe que el que tenim és mal gestionat per vostès i, segon, que intenten ocultar-ho amb una actitud d'infantil prepotència?

Vostès han magnificat, amb aquesta actitud, un problema que, potser amb un tarannà més realista, menys prepotent, més modest, s'hagués abordat amb més serenitat per part de tots —començant per vostès—, acceptant els defectes evidenciats en l'Informe, prenent mesures per corregir, en el futur, les irregularitats comeses i els errors comesos; en definitiva, reconeixent l'autoritat de la Sindicatura de Comptes, i d'aquest Parlament, per fer una anàlisi i una crítica constructiva a la gestió del Govern. Però, potser demanar-los modèstia, demanar-los realisme, quan tenen la majoria absoluta al Parlament, vostès, senyors de Convergència i Unió, deuen pensar que és perdre el temps, que els demanem això.

Han perdut una oportunitat d'aprendre de les recomanacions serioses, fonamentades, crítiques però constructives que els feia l'Informe de la Sindicatura. Amb la seva actitud obstructivista, han evidenciat que no saben escoltar, i que els errors, les irregularitats que s'han detectat respecte a l'exercici de 1984, es tornaran a repetir en el futur. Per què, si no, quan el nostre Grup va presentar una Proposta de Resolució, en què s'instava la Sindicatura de Comptes —cito textualment— que els informes corresponents als anys successius sobre el compte general de la Generalitat, es lliuressin a aquest Parlament complets, des del primer moment, vostès van votar en contra; l'únic Grup que va votar en contra d'aquesta Resolució impedint que arribés al Ple d'aquest Parlament. Per què? Perquè, amb la seva prepotència i menyspreu per les institucions representatives del poble de Catalunya, vostès no han après res, no volen aprendre res, i això és dolent per a Catalunya; és perjudicial per a la nostra autonomia que actituds com les de vostès impedeixin aprovar, per unanimitat, res menys que una qüestió de tanta transcendència, com el compte general de la Generalitat de Catalunya. Això és molt trist, perquè amb això perjudiquem la imatge del nostre país, hipotequem la nostra autoritat i força moral per exigir un millor finançament, la millora del nostre sostre competencial, l'exercici més ampli del nostre

autogovern. La nostra posició serà clara : un aplaudiment a la Sindicatura de Comptes per aquest Informe, que hauríem volgut sencer des del començament, amb temps, en el moment adequat, per poder-ho analitzar i presentar-hi resolucions constructives. Una felicitació als homes i dones que hi han treballat amb falta de mitjans, però amb dedicació, amb rigor professional; i quan votem el valor i la utilitat d'aquest Informe, el nostre vot serà favorable; però avui, també, votarem —per culpa d'aquesta posició obstructivista, poc democràtica del Consell Executiu i del Grup que li dona suport— la gestió del Consell Executiu expressada en la rendició de comptes de 1984; i ja ho diu l'article 42 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, diu : «L'objectiu de la Sindicatura de Comptes és assegurar la rendició de comptes de la Generalitat, la qual serà sotmesa a l'aprovació del Parlament.» Per això, precisament per això, el nostre vot, aquí, al Ple —com va ser-ho en la Comissió—, serà desfavorable per als comptes generals de la Generalitat de l'exercici de 1984. I ho lamentem, ho lamentem molt sincerament; pensem que hauria estat molt bo que aquests comptes s'haguessin aprovat per unanimitat en aquesta Cambra, pel que això hauria significat.

Però vostès, senyors diputats de Convergència i Unió, no ens han deixat. El més trist de tot és que segurament, a vostès, això no els importa.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, en arribar al Ple les Propostes de Resolució —avui Dictamen, ja— que la Comissió de la Sindicatura de Comptes va aprovar, és evident que qualsevol Grup podia, o pot, canviar el sentit de la seua votació, o bé pot ampliar los seus propis arguments respecte dels exhibits a la Comissió lo passat dia 24 d'octubre, conseqüència potser d'una lectura més profunda de l'Informe de la Sindicatura en relació amb los comptes de la Generalitat de 1984.

No obstant això, lo Grup Popular volem expressar, de manera anticipada, la subsistència permanent de criteris, fent referència, només, a les mateixes consideracions que este Diputat va manifestar a l'interior de la Comissió, i deixant molt clar que no aportarem nous elements per no disposar, encara, d'informació complementària.

De la mateixa manera, deixem constància específica que, independentment de qualsevol futura iniciativa legislativa que poguéssim presentar, lo Grup Popular mai ha posat, ni posarà en entredit la professionalitat dels serveis administratius implicats i, en este cas, tampoc podem perjudicar ningú, sense conèixer uns documents que hem sol·licitat, i que ens ha de facilitar la Conselleria o el Departament d'Economia i Finances.

Per consegüent, ja anuncio que votarem en contra de l'aprovació dels comptes de la Generalitat de 1984 —apartat a) del punt primer; votarem negativament, també, la referència que es fa a la necessària agilitat per part de la Sindicatura —apartat b) d'est punt primer— i votarem afirmativament l'Informe lliurat per la Sindicatura de Comptes.

I, en est sentit, quatre són les consideracions fonamentals que determinen lo vot en contra dels comptes de la Generalitat de 1984 : lo desconeixement de l'inventari i la valoració del patrimoni és un fet evident; i si bé és cert, i se'ns pot dir, que el

coneixement del propi patrimoni té sentit i legalitat només a l'empresa privada, no és menys cert que l'ordre i la bona administració són del tot improbables sense una valoració patrimonial independentment que la imputació tingui caràcter públic o privat, això en primer lloc.

En segon terme, la falta d'atenció al principi d'anualitat pressupostària. En este cas, la Sindicatura assenyala que el mètode no és utilitzat i coincideix amb los nostres raonaments sistemàtics respecte que la liquidació ha de reordenar-se de manera que els ingressos i les despeses se comptabilitzen d'acord amb los principis de tancament anual —per utilitzar termes ordinaris. Esta conducta comptable, comporta un tracte de manera desigual dels ingressos i de les despeses indicades, que impossibilita, fins i tot al millor expert, conèixer amb lo necessari rigor i exactitud, l'import global de la liquidació d'un exercici. Des de la nostra opinió, desplaçar lo dèficit d'un any cap a l'altre, o desplaçar lo dèficit cap a un futur, és una pràctica pressupostària o comptable deficient i inadequada.

La tercera de les consideracions fa referència a l'imperatiu col·lectiu de complir les lleis. L'Administració pública que, obligatòriament, practica retencions per salaris pagats als seus funcionaris, no ha, ni pot deixar d'ingressar —oportunament i puntualment— estes retencions. I, a partir d'estes observacions, que cadascú jutgi el fet anunciat.

I, per últim, assenyalar que ja en la defensa de la Llei Reguladora de l'Empresa Pública de Catalunya, advertíem que la comptabilitat d'estes empreses s'ha d'ajustar a allò que preveu lo Pla General Comptable per poder conèixer, amb exactitud, l'estat de benefici o de pèrdua. La no-aplicació d'este Pla comporta que les transferències del Pressupost de la Generalitat estan, moltes vegades, sobrevalorades per pràctiques comptables, jo diria, viciades o consentides, que impedeixen conèixer fins a quin punt les empreses necessiten d'aquells diners consignats. I a partir d'estes consideracions que, en definitiva, són determinades pel Dictamen dels Síndics de Comptes, fixem lo vot negatiu —com ja he anunciat— al compte general de la Generalitat de 1984.

I quant al nostre vot favorable al punt segon, referit a l'Informe de la Sindicatura de Comptes, no és altra cosa que l'aprovació i el reconeixement a una feina ben feta. En este sentit, les anomalies comptables o les irregularitats comptables de la Generalitat apareixen amb més detall del que és habitual en una tasca fiscalitzadora, perquè tinc la impressió —i ho he pogut detectar— que hi ha hagut, també, auditoria, cosa que no ens sembla malament. La Sindicatura, doncs, detecta estes anomalies, i els Grups les han posades al descobert —de la manera que s'ha dit abans— i, probablement i entre d'altres coses, per la manera irregular com va tenir entrada este Informe en el Parlament.

Per una altra part, algú ha afirmat que la Llei preveu que l'Informe de la Sindicatura només es pot aprovar i, consegüentment, la Comissió i el Ple no tenen més sortida que aprovar este Dictamen, independentment dels termes en què sigui expressat. Esta és una consideració que nosaltres compartim; però només la compartim en virtut d'allò que preveuen los articles 7 i 8 de la Llei de la Sindicatura de Comptes, perquè al final se tracta d'una imposició moral de caràcter subjectiu. Per això, el nostre vot favorable, en este cas, no és condicionat pel que digui una determinada llei, sinó que el nostre vot favorable

és condicionat pel contingut d'un informe que, com este, dignifica i avala la credibilitat d'uns Síndics que van ser elegits o designats per a cuidar dels nostres interessos.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Grup Socialista vol intervenir, naturalment. L'Illustre Diputat senyor Santiburecio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO : Senyor President, senyores i senyors diputats, voldria fer unes consideracions del que en podríem dir contrar el debat per part del nostre Grup.

Aquestes dues consideracions serien : primer, aquest debat no és un debat purament tècnic, no és un debat purament comptable. El problema que surt, o els problemes, les irregularitats, les anomalies o els defectes que es posen damunt la taula a partir de l'informe no són problemes que es puguin resoldre des del punt de vista purament tècnic; són problemes que els ha de resoldre aquest Govern i, per tant, en la mesura que els ha de resoldre aquest Govern és un problema polític.

Aquí s'ha intentat fer una situació en la qual es diu que això són problemes administratius, són problemes dels funcionaris, no són problemes dels polítics. La responsabilitat política fonamental de si es gestiona bé, si l'Administració funciona bé, és d'aquest Govern, i, per tant, resoldre aquests problemes, resoldre aquestes irregularitats depenen d'aquest Govern. Per tant, estem davant un debat polític entre els grups parlamentaris i el Govern.

I jo vull dir això amb molta força perquè aquí s'ha fet un intent de dir «els funcionaris tenen la culpa», i això és un atac dels polítics contra els funcionaris, i, per tant, això és una manipulació de la realitat, i és una manipulació de la veritat. Per tant, és un problema de debat entre els polítics. Els funcionaris no poden fer res, els funcionaris han demostrat la seva professionalitat, i, per tant, de qui calen mesures, per part de qui calen mesures és per part del Govern.

Segon aspecte, o segona consideració. El tema que hi ha de debat no és si hi ha delictes o no hi ha delictes; només faltaria! El problema no és si hi ha delictes o no hi ha delictes; el problema és si es gestiona bé o es gestiona malament. I jo recordaria, sobretot en el procés de la darrera dècada a casa nostra —i a tot el món, evidentment— hi ha hagut moltes empreses que han tancat, moltes empreses que han fet fallida, i aquestes empreses, moltes, no vol dir que els gestors o els empresaris hagin comès delictes, sinó que han gestionat a vegades malament, i, per tant, una empresa es pot tancar a partir d'una mala gestió econòmica financera, sense que hi hagi cap tipus de delictes.

Per tant, el que aquí estem esbrinant no és un problema de si hi ha delictes o no, sinó quines són les responsabilitats polítiques d'aquesta gestió, i si aquesta gestió és positiva o és negativa, i en la mesura de la valoració que en fem, quines són les mesures que cal prendre per intentar resoldre aquest tipus de situació.

Per tant, per a nosaltres, aquesta posició maniquea de dir : «Miri vostè, si no hi ha delictes, no passa res». Escolti, no; no. Perquè el vaixell et pot anar malament; perquè pot anar malament. No solament cal que no hi hagi delictes, sinó que s'ha de gestionar bé.

El nostre Grup votarà en contra de dos apartats de la Proposta de Resolució presentada pel Grup majoritari, fonamentalment perquè en la primera es proposa que aprovem el compte

general de l'any 84. És evident que nosaltres no aprovarem el compte de l'any 84 per dues raons fonamentals.

Una, per una raó institucional, perquè en l'Informe de la Sindicatura no es conté una proposta, a diferència del que passa en el Tribunal de Cuentas del Reino, que surten propostes del mateix Tribunal, en què es proposa quins comptes s'han d'aprovar o no s'han d'aprovar. Jo recordaré, per exemple, l'any 80, el Tribunal de Cuentas, diu : «Aprovin vostès el compte general, més el que fa referència a la Seguretat Social.» Per tant, hi ha propostes en aquest nivell. En aquest nivell no hi ha aquest tipus de propostes; per tant, nosaltres no entrarem, des d'aquest punt de vista, que aquí no hi ha una proposta per part de la Sindicatura de Comptes.

Però, segon, evidentment per a nosaltres, no podem aprovar un compte general en la mesura que els comptes no quadren i no són clars; no quadren i no són clars perquè, evidentment, segurament en la mesura que avui s'aprovi el compte general, estarem aprovant situacions evidentment contradictòries, i posaré un exemple molt petit, i en podria posar molts, en podria posar molts. Per exemple, el Departament de Sanitat —i no hi és el senyor Laporte— diu la quantitat de diners que dóna a les entitats gestores, i després les entitats gestores diuen la quantitat que els dóna el Departament de Sanitat. Doncs ni l'una ni l'altra quantitats coincideixen. Per tant, no quadren els comptes. Per tant, si hi ha una situació en què uns diuen «a vostè li he donat tants diners», i l'altre diu «jo he rebut tants diners», i aquestes dues quantitats no coincideixen; evidentment, com es pot aprovar un compte general? Com es pot aprovar un compte general?

Per tant, evidentment, per a nosaltres en la mesura que no hi ha una situació clara i nítida que quadren tots els comptes, és evidentment que no podem aprovar el compte general de l'any 84.

No podem aprovar tampoc —i la rebutjarem— la segona proposta presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, fonamentalment perquè és un intent d'esmenar la plana a la Sindicatura de Comptes. Nosaltres creiem que la Sindicatura de Comptes s'ha caracteritzat per un treball seriós, responsable, professional, i que, evidentment, fer propostes en el sentit d'esmenar-li la plana, de dir-li : «Vostès no estan treballant bé, i s'ha de treballar en una altra direcció», resulta un greu error, un greu error polític del Grup majoritari de la Cambra. Perquè, evidentment, aquí es poden fer interpretacions que jo no faré, però aquí es podria fer una interpretació que això és un intent de desautorització política. I, a més, també diria que hi ha una greu contradicció, perquè aquí s'està dient moltes vegades, es diu : «La Sindicatura està aplicant criteris de comptabilitat privada», sempre recordaria, tothom sempre diu, i és evident, que en el camp privat són més àgils, són més ràpids els processos econòmics, els processos administratius, i, evidentment, per una altra banda, s'està dient : «vostè ha de respectar la necessària agilitat dels processos econòmics administratius». En què quedem? Si estan aplicant criteris de comptabilitat privada, vol dir que estan aplicant criteris de major agilitat, i vostès diuen que, per una banda, estan aplicant criteris de comptabilitat privada, i, per una altra, que s'ha d'agilitar més. Per tant, estan en una greu contradicció, des d'aquest punt de vista.

Nosaltres, no solament hem presentat la proposta d'aprovar

l'Informe, sinó també, evidentment, donarem suport i votarem la nostra proposta, perquè creiem que és positiu, aquest informe, en el sentit que posa de manifest un conjunt d'irregularitats i de defectes que, per la nostra banda, creiem que s'han de resoldre i que s'han d'intentar de superar. Per tant, per nosaltres, si aquest informe s'aprova, caldria, per part del Govern, adoptar un conjunt de mesures per intentar superar aquesta situació.

Jo diré quines mesures creu el nostre Grup que ha de prendre ja aquest Govern per intentar de resoldre aquesta situació. És evident que en l'Informe surten més de trenta conclusions, més de trenta recomanacions al Govern, però nosaltres voldríem destacar deu propostes, deu mesures, que farem al Govern, i que, per tant, creiem que haurien de ser mesures mínimes, mesures urgents, imprescindibles, per intentar de reconduir aquesta situació, per intentar redreçar aquesta situació, i serien les següents : en primer lloc, reforçament dels serveis d'intervenció; segon, que reconegui tota la despesa dins l'exercici pressupostari; tercer, impulsar el servei de comptabilitat patrimonial; quart, periodificar els ingressos i les despeses, d'acord amb el principi de meritació i acreditació; cinquè, establir una separació de comentari comptable dels diferents actes administratius; sisè, mecanitzar la comptabilitat d'ingressos i, en especial, la dels tributs cedits; setè, crear un servei de conciliació dels comptes bancaris i de càlcul dels interessos; vuitè, crear un centre de racionalització i organització i millora del sistema d'arxius; novè, utilitzar, com a norma general, el sistema de concursos públics, i, desè, la comptabilitat de les empreses públiques i les entitats, que s'ajustin al pla de comptabilitat pública.

Per tant, per a nosaltres aquestes deu mesures —que n'hi ha d'altres—, les considerem absolutament necessàries, imprescindibles, urgents per intentar reconduir aquesta situació. I, per tant, aquí el que cal és saber si el Govern prendrà o no mesures a partir de l'Informe; aquí el que convé és saber si aquest Govern farà seves aquestes recomanacions, les aplicarà, es convertiran aquestes recomanacions en decrets i ordres de la Conselleria d'Economia i Finances, o quedaran únicament i exclusivament en el calaix de les conselleries o en el Grup parlamentari de la majoria.

Per tant, nosaltres, el que volem saber és si des de la prepotència, si des de la desqualificació global, es rebutja i es menysprea aquest treball i aquestes conclusions, o bé si des de l'humilitat, des d'una posició de modèstia, el Grup majoritari i el Govern, en definitiva, adoptaran aquestes recomanacions, adoptaran aquestes mesures per intentar sortir d'una situació en la qual hi ha una difícil i greu situació, des del punt de vista de mala gestió econòmica, financera, comptable i administrativa.

Per tant, com se supera? I això és un problema d'estil polític. Això és un problema de voluntat política, i fins ara la seva posició, la seva línia d'actuació en tot aquest tema ha demostrat que no és la posició d'humilitat, no és la posició de modèstia, sinó que ha estat més aviat una posició de prepotència i de desqualificació, sense voler entrar en cap moment en el tema de fons, que era debatre l'Informe, que era debatre les conclusions de l'Informe, que era debatre quines mesures s'haurien de prendre, i, per tant, a partir d'ara, a partir d'aquest moment, el Govern té la paraula per resoldre aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Grup parlamentari de Convergència i Unió vol intervenir? L'Illustre Diputat senyor Sesmió té la paraula.

El Sr. SESMILO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per posicionar-nos respecte a la proposta de resolució aprovada en el Dictamen de la Comissió i que va presentar en el seu dia el Grup Socialista.

En primer lloc, i per centrar el debat, el que hem d'aclarir és que el nostre Grup votarà favorablement la proposta que va fer en el seu dia el Grup Socialista, tot dient que en el seu moment ens vam abstenir; és a dir, abstenció no és votar en contra. És simplement reconsiderar la nostra posició, donar-nos un temps per considerar-la, en el sentit —com ja vam explicar en Comissió— que nosaltres enteníem que el mandat de l'Estatut era aprovar el compte i, en ser Estatut una llei superior, evidentment, a qualsevol norma o reglament de la Cambra, ja incloïa l'aprovació de l'Informe que el sostenia.

Com que el Grup Socialista insisteix sobre aquest tema, i ens sembla que, amb una interpretació que es pot donar sobre el Reglament, també cal aprovar l'Informe, nosaltres aprovarem o donarem el vot favorable a aquest Informe.

Però malgrat pesi a qui pesi, l'Informe que aprovarem és aquest. És el que va qualificar com a tal la Mesa del Parlament; és l'Informe pel qual cap Grup parlamentari, en ús de les seves atribucions reglamentàries es va dirigir a la Mesa perquè requalifiqués el document. Això és exactament cert : no hi ha hagut cap Grup que hagi impugnat la decisió de la Mesa; per tant, l'Informe que nosaltres votarem favorablement és l'Informe que reglamentàriament es presenta aquí a debat.

No puc entrar en controvèrsia ni en debat amb altres il·lustres diputats que m'han precedit en la paraula per qüestions reglamentàries, i que consti que desitjo, o desitjaria fer-ho. No puc entrar en debat amb el PSUC, perquè, de manera reglamentària, m'he de posicionar sobre la Proposició socialista, i d'altra manera, no podem debatre una documentació complementària que vostè qualifica d'informe. (*Rialles i remor de veus.*) Per tant, nosaltres no podem entrar en el que vostè ha exposat perquè de cap de les maneres...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Diputat, li prego que no faci diàleg amb altres diputats, s'ha d'adreçar a l'assemblea o a la Mesa.

El Sr. SESMILO : Per tant, no entrarem en debat amb el que ha proposat el Grup del PSUC, ni en debat amb el que han expressat en aquesta tribuna altres diputats. Nosaltres hem votat favorablement l'informe, també votarem favorablement, com és lògic, el punt segon, l'apartat segon de la nostra proposta, que matisa aquest informe. Qui ha parlat aquí de funcionaris? En la meua intervenció no he parlat en cap moment de funcionaris, ni el nostre Grup, en la seva intervenció, ha intentat traspasar cap responsabilitat a cap funcionari. Com se sustenta el criteri que s'ha gestionat malament? Això és deducció de l'informe, on és? Jo esperava que el Grup parlamentari es basés en algun element concret de l'informe per sustentar aquesta informació. (*Remor de veus.*) Aquí el que s'ha parlat és que es dona suport a criteris que la Sindicatura ens presenta sobre la gestió...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. SESMILO : Gràcies, senyor President. Sobre els crite-

ris que té la Sindicatura per millorar la gestió, criteris que tan legítimament poden ser compartits com no compartits, i això no és esmenar la plana a la Sindicatura. Aquí sembla que en una alta institució de la Generalitat, com és la Sindicatura de Comptes, no pugui ser objecte, en algun aspecte concret, de tenir la més mínima crítica. I això es tradueix —o es presenta— com un atac a la institució, com una manca de respecte a la institució, que és que el legítim dret de crítica a una alta institució de Catalunya, com és el Govern de la Generalitat, és un atac a la institució? És que aquí hi ha institucions inatacables i altres que es poden atacar dia i nit, a tort i a dret? (*Remor de veus.*) Nosaltres no fem cap atac a la institució, nosaltres, el que fem, és puntualitzar, expressar uns criteris concrets sobre l'informe de la Sindicatura. Hi ha informació complementària, hi ha una compareixença dels Síndics a la Comissió. El Síndic senyor Termes quan ens explicava el sistema de control que ell en deia el «dos, tres», va dir, textualment : «La labor dels homes és perfectible, es poden cometre errors, els Síndics també.» Em sembla que queda clara quina és la pròpia opinió dels Síndics sobre com la seva labor també és perfeccionable i legítimament acotada o matisada pel Grup que creu que ho ha de fer. (*Remor de veus.*)

El que passa és que en el debat sobre els posicionaments aquí s'ha parlat d'una sèrie de recomanacions que van decaure en comissió, però el que m'ha sorprès, realment sorprès, és que ara passi a primer terme una que va presentar el Grup Socialista —llavors amb el número 9, que ara ha estat la primera— en què diu, textualment —i em permetran, a veure si ho trobo—, deia, això ara és en primer lloc, abans de l'1.b : «Reforçament dels serveis d'intervenció nomenant els interventors adjunts corresponents i, cas de no existir personal especialitzat en el mercat de treball, s'hauria d'arribar fins a la formació d'aquests.» Això ara sembla que és la principal preocupació del Grup Socialista. Doncs bé, el Grup Socialista que, cas d'haver prosperat aquesta proposta en la Comissió, ara ens imaginem que votarien a favor com ho van fer, d'aquí pocs dies els seus diputats a Madrid es veuran obligats a votar (*remor de veus*) un article de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per al 1987 que diu : «Artículo 95. 1 : No estarán sometidos a intervención previa los gastos de material no inventariable, así como los de carácter periódico y demás de trato sucesivo una vez intervenido el gasto correspondiente al período inicial del acto o contrato de que derive o sus modificaciones.

»2. Por vía reglamentaria podrán ser excluidas de intervención previa las subvenciones con asignación nominativa.

»3. La fiscalización previa de los derechos podrá ser substituida por la inherente a la toma de razón en contabilidad, estableciéndose las actuaciones comprobatorias posteriores que determine la Intervención General del Estado.»

Bé, si quan s'és a l'oposició es reclamen més interventors i, quan s'és al Govern —suposo que els diputats del PSC, a Madrid, votaran a favor d'això. Això no és doble llenguatge? (*Remor de veus.*) Això no és doble llenguatge? Per què no es mantenen les mateixes posicions quan s'és al Govern i quan s'és a l'oposició? (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, no continuaré per aquest camí... (*forta remor de veus*), perquè...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. SESMILO : ...perquè es podria demostrar a bastament

el que he afirmat i mantinc : que es fan interpretacions parcials sobre l'Informe de la Sindicatura. Moltes d'aquestes recomanacions que proposava el Grup Socialista formen part de l'Informe de la Sindicatura, però quan, per exemple, en aquestes recomanacions —permetin-me que ho busqui— es parla d'una sèrie de recomanacions que fa la Sindicatura a la gestió de la Generalitat, s'obliden tot el text introductori. Diu, punt c), pàgina 19 : «Tot i que la tècnica comptable emprada actualment és molt eficaç i fiable, volem fer aquí alguns suggeriments tendents a millorar el sistema.» Llavors fan uns suggeriments, el Grup Socialista només ens presenta els suggeriments, és a dir, tot el que és el text introductori, no el presenta. Per tant, quan jo dic que es fan interpretacions parcials, ho sostinc.

En definitiva, senyores i senyors diputats, nosaltres votarem a favor de totes les propostes de resolució presentades.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, anem a procedir...
(*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*)

El Sr. ARMET : Sí, senyor President, només un aclariment. Com que la proposta número 2 està presentada pel Grup Socialista i fa referència a l'Informe de la Sindicatura i l'Informe de la Sindicatura entenem que és l'Informe de la Sindicatura, no les conclusions de l'Informe de la Sindicatura, i el Grup de Convergència ha tret les conclusions de l'Informe de la Sindicatura i ha dit que votaria, diguem-ne, això, evidentment el nostre Grup el que planteja votar en el Ple —i per això tenim la iniciativa de votació— és l'Informe de la Sindicatura, no les conclusions de l'Informe de la Sindicatura. Ho dic per aclariment i perquè serveixi per a una reflexió de vot que a nosaltres ens entusiasmaria que se sumessin a l'Informe de la Sindicatura, no a les conclusions de l'Informe de la Sindicatura.

El Sr. PRESIDENT : Bé, evidentment aquestes manifestacions del senyor Armet crec que no tenen cap valor formal. Aquí hi ha uns textos, que són els que s'han tramitat i són sobre els que nosaltres hem de fixar la nostra posició. Per tant, anem a procedir a la votació.

El Sr. ARMET : No, no, escolti, senyor President. Nosaltres tenim la sensació que és més seriós del que sembla. Si nosaltres presentem una proposta de resolució en funció de l'Informe de la Sindicatura...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Armet, aquesta intervenció, si vol continuar-la, això ens obligaria a un debat que no és aquest el moment de fer-lo. Per tant, crec que aquí hi ha uns textos que són sotmesos a debat i a votació i ens hem d'atènyer a aquests textos i no a qualsevol comentari que es pugui fer. Hi ha un informe de la Mesa del dia 3, i ens hem d'atènyer a això.

El Sr. ARMET : Senyor President, jo el que demano és que sapiguem què votem. És elemental; això és un dret de qualsevol diputat...

El Sr. PRESIDENT : Bé, com a instrucció als seus diputats ho trobo molt bé...

El Sr. ARMET : No, no... (*Remor de veus i rialles.*)

Perdó, President, pel diàleg. Nosaltres hem presentat una proposta de resolució en relació amb l'Informe de la Sindicatura de Comptes i la seva aprovació. I, aleshores, nosaltres volem saber com la Mesa del Parlament de Catalunya interpreta l'Informe de la Sindicatura de Comptes. Ho dic perquè hi ha hagut

un equívoc per part d'un Grup parlamentari. Si no es fes aquest aclariment, tothom pensaria que vota coses diferents. Nosaltres ja el que volem —diguem-ne, en aquest cas— és un tipus de resposta institucional, no que ens digui el que a nosaltres ens agradaria o el que creiem que és de sentit comú i elemental, sinó una resposta de tipus institucional.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aquí, torno a insistir, tenim uns textos sobre els quals hem d'actuar i en aquests textos, la lletra i l'esperit és l'únic que nosaltres hem de tenir en compte. Si algú vol fer alguna reserva mental quan faci la votació, que la faci, però això no té cap mena de valor en el tràmit parlamentari.

(*Remor de veus.*)

(*L'I. Sr. Lucchetti s'aixeca per parlar.*)

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Un moment. El text que s'haurà de votar diu : «El Parlament aprova l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya de l'exercici de 1984, elaborat i aprovat per la Sindicatura de Comptes.» Ens hem d'atènyer a això, i a res més que això.

(*Remor de veus.*)

Bé, anem a passar a la votació.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Perdó.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : És alguna cosa que valgui la pena? (*Rialles.*) No, perdó, és que en aquest cas, jo els prego...

El Sr. LUCCHETTI : Això sempre depèn, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Quin article és?

El Sr. LUCCHETTI : L'article 78 i l'article 79. Demanem, senyor President, donada la transcendència de la votació que anem a fer, senyor President, i recordant el que es fa en altres tipus de Cambres d'una altra entitat diferent a aquesta i perquè anem a votar, en definitiva, el rendiment de comptes de la Generalitat de Catalunya de 1984, el nostre Grup demana que la votació sigui pública per crida, perquè quedi constància, senyor President, de cada un d'aquests diputats d'aquesta Cambra quina és la seva posició i la seva responsabilitat a l'hora de votar una rendició de comptes com la de 1984. I això ho demanem, únicament i exclusivament, senyor President, per a la primera part de la resolució que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, no per a les altres.

El Sr. PRESIDENT : Bé, la cosa és prou important perquè s'hagin de respectar totes les condicions, per tant necessitem un escrit avalat per dos Grups parlamentaris.

(*L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CLOTAS : Senyor President, el Grup Socialista sol·licita de la Mesa un minut de suspensió de la sessió del Ple perquè signarà la proposta que formula el portaveu del Grup comunista.

El Sr. PRESIDENT : Bé, un minut, però estrictament un minut.

(*Se suspèn la sessió a tres quarts de sis de la tarda i deu minuts i es reprèn a les sis en punt.*)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Anem a fer votació per crida del punt primer a), de Convergència i Unió, i els altres seran votació normal. Per saber l'ordre en què s'haurà de fer la crida alfabètica, si la Cambra considera que jo sóc prou innocent... (*Rialles. El M. H. Sr. Pre-*

sident treu una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació nominal.) Correspon al diputat número 121. Ja pot començar la votació.

(Es procedeix a la votació pública per crida.)

(La I. Sra. Secretària Tercera anomena per ordre alfabètic les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats i aquests responen.)

Els Secretaris els cridaran successivament i hauran de contestar «sí», «no» o «abstenció».

Comencem, doncs, pel senyor Antoni Subirà i Claus. (Rialles.)

Antoni Subirà i Claus : Sí.
 Josep-Oriol Sunyer i Carbó : Sí.
 Daniel Terradellas i Redon : No.
 Enric Ticó i Buxadós : Sí.
 Esteve Tomàs i Torrens : No.
 Víctor Torres i Perenya : Sí.
 Enric Vendrell i Duran : Sí.
 Jaume Veray i Batlle : No.
 Francesc Vernet i Mateu : Sí.
 Maria Rosa Viadiu i Bellavista : No.
 Marc Aureli Vila i Comaposada : Sí.
 Jaume Vila i Fontcuberta : Sí.
 Eulàlia Vintó i Castells : (absent).
 Carles Viñas i Serra : Sí.
 Maties Vives i Marc : No.
 Joan Maria Abelló i Alfonso : No.
 Albert Alay i Serret : Sí.
 Alfred Albiol i Paps : Sí.
 Ramon Aleu i Jornet : No.
 Jaume Aligué i Escudé : Sí.
 Ferran Ariño i Barberà : Sí.
 Lluís Armet i Coma : No.
 Pere Ayguadé i Ayguadé : No.
 Joan Aymerich i Aroca : Sí.
 Francesc Xavier Bada i Amatller : Sí.
 Rosa Barenys i Martorell : No.
 Heribert Barrera i Costa : Sí.
 Josep Borràs i Gené : Sí.
 Pilar Busquets i Medan : Sí.
 Magí Cadevall i Soler : No.
 Jaume Camps i Rovira : Sí.
 Ferran Camps i Vallejo : Sí.
 Enric Cardús i Llevat : Sí.
 Martí Carnicer i Vidal : No.
 Pere Casals i Lezcano : Sí.
 Emili Casals i Parral : Sí.
 Francesc Casares i Potau : No.
 Enric Castellnou i Alberch : Sí.
 Carlos Cigarrán Rodil : (absent).
 Higini Clotas i Cierco : No.
 Francesc Codina i Castillo : Sí.
 Joan Codina i Torres : No.
 Josep Maria Coll i Majó : Sí.
 Víctor Manuel Colomé i Farré : No.
 Joan Colomines i Puig : Sí.
 Ramon Coma i Casellas : Sí.
 Josep Curto i Casadó : No.
 Antoni Dalmau i Jover : Sí.
 Joan Descals i Esquiús : Sí.

Justo Domínguez de la Fuente : (absent).
 Raimon Escudé i Pladellourens : Sí.
 Joan Esteve i Oriol : No.
 Jordi Fernández i Díaz : No.
 Pilar Ferran i Hernández : No.
 Concepció Ferrer i Casals : Sí.
 Joan Josep Folchi i Bonafonte : Sí.
 Joan Ganyet i Solé : No.
 Dionisio García Guillamón : No.
 Lluís Andreu Garcia i Sácz : No.
 Cipriano García Sánchez : No.
 Xavier Garriga i Jové : Sí.
 Isidre Gavín i Valls : Sí.
 Florencio Gil Pachón : (absent).
 Pau González i Castells : Sí.
 José González Navas : No.
 Josep Maria Graells i Forcada : Sí.
 Josep Joan Grau i Folch : Sí.
 Francesc Guasch i Fernández : Sí.
 Xavier Guitart i Domènech : No.
 Antoni Gutiérrez i Díaz : No.
 Jaume Jané i Bel : Sí.
 Ignasi Joaniquet i Sirvent : Sí.
 Àfrica Lorente Castillo : No.
 Antoni Lucchetti i Farré : No.
 Rafael Madueño i Sedano : No.
 Miquel Àngel Marimon i Fort : Sí.
 Joan-Josep Martí i Ferré : Sí.
 Frederic Martínez i Ibáñez : Sí.
 Jordi Martínez i Planas : Sí.
 Ricard Masó i Llunes : Sí.
 Maria Mata i Garriga : No.
 Josep Moliner i Florensa : Sí.
 Josep Montalat i Cufí : Sí.
 Miquel Muntanya i Carrera : Sí.
 Josep Muntal i Julià : Sí.
 Joan Antoni Mur i Borràs : Sí.
 Joaquim Nadal i Farreras : (absent).
 Manuel Nadal i Farreras : No.
 Trinitat Neras i Plaja : (absent).
 Raimon Obiols i Germà : No.
 Joan Oliart i Pons : No.
 Jaume Manuel Oronich i Miravet : Sí.
 Esteve Orriols i Sendra : Sí.
 Emili Pallach i Carolà : No.
 Pere Parera i Cartró : Sí.
 Jordi Parpal i Marfà : No.
 Pompeu Pascual i Busquets : Sí.
 Laureà Pérez i Ciudad : No.
 Eugeni Jesús Pérez-Moreno i Pallarès : Sí.
 Pere Pi-Sunyer i Bayo : Sí.
 Ramon Pla i Nadal : Sí.
 Romà Planas i Miró : No.
 Ferran Pont i Puntigam : Sí.
 Josep Pous i Vallvé : Sí.
 Simón Pujol Folcrà : No.
 Robert Ramírez i Balcells : Sí.
 Enric Renau i Folch : Sí.
 Rafael Ribó i Massó : No.

Santiago Riera i Olivé : No.
 Gregorio Rísquez Caballero : No.
 Domènec Romera Alcázar : *(absent)*.
 Maria Rúbies i Garrofé : Sí.
 Josep Maria Sala i Griso : No.
 Juli Sancelimens i Genescà : Sí.
 Josep Maria Santacreu i Marginet : No.
 Antonio Santiburcio Moreno : No.
 Simeó Selga i Ubach : Sí.
 Josep Sendra i Navarro : Sí.
 Maria del Carme Servitje i Mauri : Sí.
 Domingo Sesmilo i Rius : Sí.
 Antoni Siurana i Zaragoza : *(absent)*.
 Xavier Soto Cortés : No.

(La I. Sra. Secretària Tercera anomena per ordre alfabètic els membres del Consell Executiu i aquests responen.)

Agustí Bassols i Parés : Sí.
 Xavier Bigatà i Ribé : Sí.
 Josep Maria Cullerell i Nadal : Sí.
 Joan Guitart i Agell : *(absent)*.
 Josep Laporte i Salas : *(absent)*.
 Jordi Pujol i Solel : *(absent)*.

(La I. Sra. Secretària Tercera anomena, un per un, els membres de la Mesa i aquests responen.)

Marçal Casanovas i Guerri : Sí.
 Flora Sanabra i Villarroya : Sí.
 Felip Lorda i Aláiz : No.
 Ramon Camp i Batalla : Sí.
 Isidre Molas i Batllori : No.
 Arcadi Calzada i Salavedra : Sí.
 Miquel Coll i Alentorn : Sí.

(Es procedeix al recompte dels vots emesos.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat de la votació és 76 «sí», 47 «no» i cap abstenció. Queda, doncs, aprovat aquest apartat a) de la primera part del Dictamen.

Ara anem a passar a l'apartat b) amb votació ordinària.

Els qui siguin favorables a aquest apartat b), que diu : «Instar la Sindicatura de Comptes a tenir en compte en l'elaboració de les seves recomanacions de procediment la necessària agilitat que han de tenir els processos econòmico-administratius.» Això és el que se sotmet ara a votació.

Els qui siguin favorables a aquest punt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El resultat de la votació és 68 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

I ara passem al punt 2, que diu : «El Parlament aprova l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya per a l'exercici del 1984, elaborat i aprovat per la Sindicatura de Comptes», i com a aclariment, sempre sol·licitat per alguns dels diputats presents, cal dir que aquest Informe que se sotmet a votació és el tramitat per la Mesa com a tal en la seva reunió del dia 3 de setembre de 1986, el qual va ser tramès per la Sindicatura de Comptes.

(L'I. Sr. Lucchetti demana per parlar.)

El Sr. LUCCHETTI *(de l'escó estant)* : Senyor President, nosaltres estem sorpresos. El punt de l'ordre del dia d'avui era : debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura

de Comptes relatiu a l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici de 1984. L'Informe, no les conclusions resum ni el document que va entrar el dia 30, sinó l'Informe. Nosaltres demanaríem a la Mesa —i creiem que val la pena— que es votés el que diu exactament el punt de l'ordre del dia, sense cap aclariment.

El Sr. PRESIDENT : La Mesa estava d'acord amb això, però hi ha hagut qui ha suscitat dubtes o aclariments sobre aquesta qüestió. S'han fet uns aclariments i la Mesa ha cregut que havia de fer uns altres aclariments.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, aleshores, si es fan aquests aclariments...

El Sr. PRESIDENT : Ara, la votació és estrictament sobre la part que ha estat publicada en el Butlletí. *(L'H. Sr. Armet demana per parlar.)* Senyor Armet.

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)* : Senyor President, si em permet, em sembla que hi ha un tema que pot aclarir bé la cosa. És a dir, l'Informe que tramet la Sindicatura de Comptes, el primer full diu : «Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya, any 84, volum I, volum II, tal...» Per tant, aquest Parlament ha rebut un Informe General, per tant, ha rebut com a tal l'Informe General, l'han rebut els grups parlamentaris, i jo demanaria a la Presidència que no fes cap tipus d'interpretació, que es votés estrictament el que deia la nostra Proposta, i la nostra Proposta diu el que diu la informació que se'ns ha tramès, i, per tant, per nosaltres l'informe és l'Informe, evidentment.

El Sr. PRESIDENT : Bé. *(L'I. Sr. Subirà demana per parlar.)* Senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Jo només voldria fer notar que en la votació que acabem de realitzar, tal com ha explicat el portaveu del nostre Grup parlamentari en aquest tema, s'ha votat afirmativament un text que té una introducció que diu : «El Parlament de Catalunya, vist l'Informe lliurat per la Sindicatura de Comptes el 30 de juliol proppassat, sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici 84, acorda :...»

És a dir, el nostre Grup parlamentari s'ha atès estrictament als documents a què la Mesa ha donat tràmit formalment en les seves sessions.

(L'H. Sr. Armet demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Armet. Però pleguem, si us plau, perquè hem de votar.

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)* : Senyor President, l'argument del senyor Subirà seria perfectament congruent si el Grup de Convergència i Unió hagués presentat el segon punt de l'ordre el dia i hagués estat conseqüent, lògicament, amb el seu primer punt. Però aquí hi ha un segon punt de l'ordre del dia, presentat pel Grup Socialista, que altres grups donaran, diguem-ne, el seu suport, i diu exactament el que diu, i per nosaltres té el sentit que té, però allò que explica el sentit no té cap sentit, valgui la redundància *(rialles)*; el que té sentit és que votem el que diu el nostre punt, sense cap tipus d'interpretació per part de ningú, ni del Grup majoritari —i jo li ho pregaria— ni tampoc per part d'aquesta Presidència; que es votés, i si ells consideren que pot donar lloc a equívocs, que facin el que creguin convenient, perquè el punt és suficientment clar, des del nostre punt de vista.

El Sr. PRESIDENT : La votació s'ha de fer sobre el text del Dictamen publicat, evidentment, però evidentment perquè era prou clar, a aquesta Presidència li semblava que no calia l'explicació que ha fet el senyor Armet, però ja està feta i aquesta Presidència ha cregut que havia de fer-ne també una.

Ara anem a la votació dels textos publicats, estrictament.

El punt 2, que és el que ara es va a sotmetre a votació...

Els qui siguin favorables a ell, que tinguin la bondat d'aixecar-se.

El punt 2 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Algun vot en contra?

Algun vot d'abstenció?

Ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

**Designació dels diputats que hauran
de defensar en el Congrés dels Diputats
la Proposició de Llei sobre la Cessió
Obligatòria i Temporal de la
Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques**

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és designació dels Diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre la Cessió Obligatòria i Temporal de la Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques, presentada pel Parlament de Catalunya.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que tot seguit es procedirà a la designació dels diputats que hauran de defensar aquesta Proposició de Llei davant el Congrés dels Diputats i que prèviament —prego atenció— el Ple haurà de pronunciar-se sobre el nombre de diputats que ha de designar.

La proposta feta pels grups parlamentaris a aquesta Presidència és, en aquest moment, encara inconcreta. (*Remor de veus. Pausa.*) Perdó, perdó, il·lustres senyors diputats. A aquesta Mesa no ha arribat encara una proposta d'una xifra determinada. Si és que són tres, com ho acostuma a ser... (*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*) El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President. El nostre Grup parlamentari fa la proposta que es designin tres diputats per a aquesta representació del Parlament de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Sí, d'acord. Els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquesta proposta de tres, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El resultat de la votació és 82 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions. Per tant, el quòrum necessari ha estat assolit.

Anem ara, doncs, a la votació dels diputats que cal designar. (*Pausa llarga.*)

Bé, comença la votació. Prego algun senyor Secretari que vagi llegint els noms dels nostres col·legues.

(*D'acord amb l'article 80 del Reglament, els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els II. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.*)

El Sr. PRESIDENT : Algun il·lustre membre de la Cambra no ha estat cridat en aquesta votació?

Anem, doncs, a procedir a l'escrutini.

(*Es procedeix a l'escrutini.*)

El Sr. PRESIDENT : El resultat de la votació és el següent : Codina, 66; en blanc, 21; Busquets, 11; Víctor Torres, 8; Esteve, 8; Concepció Ferrer, 3, i Borràs, 1.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, només per fer una consulta a la Mesa, en el sentit de si s'entén que un dels diputats designats pot renunciar la nominació.

El Sr. PRESIDENT : Jo creuria que sí, jo no veig per què no ha de poder renunciar. (*Rialles. La I. Sra. Busquets demana per parlar.*) La senyora Pilar Busquets té la paraula.

La Sra. BUSQUETS : Bé, jo renuncio. Gràcies, President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, donat que la senyora Busquets renuncia, llavors ens trobem que vénen a continuació Víctor Torres, amb 8, i Joan Esteve, amb 8. Com que tots dos hi han d'entrar, l'empat no és cap problema, i, per tant, queden proclamats Codina, Torres..., Francesc Codina i Castillo, Víctor Torres i Perenya i Joan Esteve i Oriol.

**Designació dels diputats que hauran
de defensar en el Congrés dels Diputats
la Proposició de Llei relativa a la
Determinació dels Paràmetres Tècnics
de Funcionament de les Emissores Institucionals
dependents de les Corporacions Locals**

Anem a entrar en el punt següent de l'ordre del dia, que és designació dels Diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei relativa a la Determinació dels Paràmetres Tècnics de Funcionament de les Emissores Institucionals dependents de les Corporacions Locals, presentada pel Parlament de Catalunya.

Aquesta Presidència ha de fer avinent, acte seguit, que es procedirà a la designació d'aquests diputats i que el Ple haurà de pronunciar-se sobre el nombre d'aquests diputats que s'han de designar. (*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*) Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, novament per fer, en nom del nostre Grup parlamentari, la proposta formal que siguin tres diputats, en primer lloc, i, en segon lloc, senyor President, demanar a la Mesa si es pogués fer una brevíssima suspensió d'un minut, per tal, només, de tocar els timbres de la Cambra, donada la naturalesa del punt que ha precedit, que fa que alguns diputats penso que poden estar dispersos pel passadís.

El Sr. PRESIDENT : Bé, em sembla molt bé. Se suspèn per dos minuts, per poder fer la crida dels diputats.

(*La sessió se suspèn a dos quarts de set de la tarda i dotze minuts i es reprèn a tres quarts de set i dos minuts.*)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Anem ara a sotmetre a votació la xifra de tres per al nombre de diputats que ara s'hauran d'elegir.

Els qui siguin favorables a aquesta xifra de tres, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La xifra de tres ha estat aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Anem a procedir, doncs, ara, a l'elecció d'aquests tres diputats. Prego al Secretari que comenci a llegir la llista.

(*D'acord amb l'article 80 del Reglament, els I. Srs. diputats són*

cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i disposin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT : Tots els membres de la Cambra han estat cridats a votar? (Pausa.)

Bé, doncs, procedim a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat és : Borràs, 60 vots; Torres, 13; Esteve, 7; Ferrer, 3; en blanc, 31. Per tant, queden proclamats els senyors Borràs, Torres i Esteve.

Interpellació al Consell Executiu sobre el pagament del deute de quotes patronals i obreres

Podem passar al punt següent de l'ordre del dia que és : interpellació al Consell Executiu sobre el pagament del deute de quotes patronals i obreres, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Esteve i Oriol, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, la interpellació que hem de substanciar arrenca de l'abril del 86 quan formulàrem una pregunta, sol·licitant resposta per escrit, en què les qüestions que esmentàvem eren dues molt concretes. D'una banda, si existien o no debits de Seguretat Social i, en segon lloc, en el supòsit que la resposta fos afirmativa, com suposàvem, que se'ns digués quins eren els documents administratius que donaven suport a aquest deute. Dit d'altra manera, quines eren les actes de liquidació o els requeriments de pagament formulats en el seu cas per la Tresoreria General de la Seguretat Social.

La Conselleria d'Economia el mes següent, el mes de maig del 86, ens contestà dient que no existien actes en l'arxiu del Departament —actes de descobert— ni cap altre document en la Tresoreria, no de la Direcció General de la Seguretat Social, sinó en la Tresoreria de la Conselleria, pendents de pagament corresponents a l'any 85 ni a exercicis anteriors.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Nosaltres vam entendre, d'aquesta contesta, que només se'ns contestava la segona part, és a dir, se'ns deia que no hi havia documents que fossin el suport d'eventuals debits, però que no se'ns contestava a la qüestió cabdal amb què començàvem la pregunta de si sí o si no hi havia debits de Seguretat Social. Això ens va portar a una doble actuació parlamentària : d'una banda, una nova pregunta per escrit, el 17 de juny del 86, demanant ampliació i dient, doncs, que se'ns contestés cabdalment si existia o no el deute i, d'altra banda, a posar en marxa el mecanisme que ara estem substanciant de la interpellació. Aquí, de llavors ençà, hi ha hagut dos fets cabdals : d'una banda, el senyor Conseller d'Economia ens contestà, el juny, per escrit aquella altra pregunta a què ja havíem demanat substanciació oral, però pel finiment de les sessions parlamentàries es va transformar en per escrit, dient-nos que, certament, no hi havia deute, es refermava en la contesta del mes anterior i, no solament no hi havia deute, sinó que, al revés, la Generalitat sempre estava i continuava estant com a creditora

de la Seguretat Social. I, a tall d'exemple, se'ns indicava que el 20 de febrer s'havia lliurat ja, o millor dit, s'havia reconegut una liquidació provisional a compte de les quantitats que s'endeutaven de la Seguretat Social a la Generalitat de 20.000 milions de pessetes, quantitat que s'anava lliurant, de tant en tant, per part de la Seguretat Social.

El segon fet —i és el suport també a la corroboració de la nostra temença— és l'informe, no sé si dir-ne o qualificar-lo així, jo diria si l'informe de la Sindicatura de Comptes on, dintre del capítol, lletra d), anomalies observades, a la pàgina 53, i passant per alt el tema de la declaració o no-declaració als efectes de Seguretat Social de les hores extraordinàries, hi ha un capítol que s'intitula «Assegurances socials», el qual, en el seu tercer paràgraf, diu : «En la mostra realitzada s'ha observat que determinats ingressos de les quotes de la Seguretat Social no es fan dintre del termini legal, i, així, l'any 84, apareixen pagaments d'assegurances corresponents al 1983 i quotes de l'exercici del 84 per un import, pel cap baix, de 723 milions i escaig de pessetes, que s'han recorregut i pagat l'any 85.»

Nosaltres entenem que si es produeix un desfasament, si es produeix un problema de periodificació a l'hora de pagar la Seguretat Social, si més no, existeix deute en tant que no està pagat. És a dir, que durant el temps en què no s'ha pagat puntualment existeix el deute, al marge que després s'hagi eixugat. Això, doncs, dic malauradament, ve corroborat per l'informe de la Sindicatura de Comptes i nosaltres li preguntem al senyor Conseller que ens digui quins són els propòsits de capteniment respecte al pagament puntual o no dels debits de Seguretat Social, que ens informi al mateix temps de quina és la situació creditora, deutora en aquestes relacions Seguretat Social- Generalitat de Catalunya perquè, evidentment, no volem pas que es vegi en la nostra actuació un atac personal a l'Honorable senyor Conseller ni, menys encara, un atac a la Conselleria que vostè està portant, sinó que, en definitiva, la nostra actuació va una mica o molt en la línia de la tercera de les propostes que el nostre Grup parlamentari va presentar en relació amb l'informe de la Sindicatura de Comptes, quan diem que : «El Parlament de Catalunya —i preteníem que s'aprovés això— insta el Consell Executiu a donar compliment estricte a les seves obligacions davant de les entitats gestores de la Seguretat Social, dintre dels terminis legalment establerts.»

Creiem que això no és cap posició ni molt menys arrauxada, no és ni més ni menys que aconseguir o intentar aconseguir tres finalitats : la primera, portar a cap el nostre dret, el nostre deure de control parlamentari; segona, exigir un zel a la Conselleria, en aquest cas d'Economia, i a la Generalitat en General, exigir un zel en el compliment de les seves obligacions legals a fi i efecte que sigui un espill per al ciutadà de peu, i es produeixi el fenomen —sempre exigible en l'Administració pública— d'exemplaritat, i la tercera i darrera finalitat és la d'igualtat del tractament de tots els ciutadans, siguin persones físiques, siguin persones morals, d'acord amb l'article 14 de la Constitució i entenen que les persones de dret públic no poden gaudir de situacions diferenciades de les empreses de dret privat.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre

senyor Diputat. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Culler.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, senyores i senyors diputats, en resposta a la seva interpellació, senyor Diputat, vull manifestar-li que, com vostè sap, la compensació de deutes és una institució reconeguda, no solament en l'àmbit privat, sinó també en el camp de l'Administració pública. D'altra banda, convé tenir present que la Generalitat, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i la Llei de Finances Públiques té les mateixes prerrogatives i beneficis fiscals que l'Estat. Doncs bé, en la Llei de Pressupostos de l'Estat per a l'any 1985, la Disposició Final Segona preveu, expressament, l'adaptació del principi de compensació als drets i crèdits recíprocs entre la Seguretat Social i l'Estat i, en general, els ens públics i, per tant, queda inclosa en aquest tractament la Generalitat de Catalunya.

El procediment ha estat desenvolupat pel Reial Decret 716/1986, de 7 de març, i també per l'Ordre de 23 d'octubre de 1986, la qual declara compensables tots els crèdits i deutes entre la Seguretat Social i els ens públics, entre els quals es declaren expressament inclosos els originats com a conseqüència de l'obligació de cotitzar a la Seguretat Social.

Fins i tot referint-se a d'altres entitats diferents de la Generalitat, que com és notori no pot ser objecte de constrenyiment, en les esmentades disposicions es dona preferència al procediment de compensació sobre el de constrenyiment. En conclusió, no és imprescindible que el pagament per la Generalitat de les quotes de la Seguretat Social es faci en efectiu, sinó que pot ser objecte de compensació. Evidentment, el que sí que és necessari és que les quotes «devengades» figura en els comptes de la Generalitat i aquesta obligació li puc assegurar que es compleix. Com vostè sap, la Seguretat Social ha estat, des del 1981, permanentment deutora de la Generalitat de Catalunya pels motius que tantes vegades han estat discutits en aquest Parlament. No insistiré ara en una història prou coneguda, però sí que n'he fet referència —vull recordar novament— que el 20 de febrer d'enguany, el Ministeri de Treball i Seguretat Social i jo mateix vàrem signar un acord del qual tots vostès tenen notícia. En aquest acord es reconeixia un deute de 6.827 milions de pessetes de la Seguretat Social a la Generalitat de Catalunya, que fa referència a l'exercici de 1984. En aquest mateix acord també es reconeix una quantitat a compte de l'exercici de 1985, de 13.173 milions de pessetes, pendents de la liquidació definitiva. En aquests moments s'està negociant encara la liquidació de l'any 85 i, d'acord amb la nostra informació, el tancament del 86 produirà uns ingressos addicionals xifrats en milers de milions a la Generalitat de Catalunya per a l'exercici corrent. Penso que queda clar que la Seguretat Social ha estat sempre deutora de la Generalitat de Catalunya. No obstant això, senyor Diputat, permeti'm que li manifesti que la Generalitat està al dia dels seus compromisos amb la Seguretat Social pel que fa al 1985, no així la Tresoreria de la Seguretat Social amb la Generalitat, i ha realitzat ingressos a compte de 1986, malgrat el dèficit de la Seguretat Social amb la Generalitat. Estic segur que en l'avenir la millora dels mecanismes de finançament entre la Generalitat i la mateixa Tresoreria de la Seguretat Social permetrà eliminar situacions com la que avui analitzem i a vostè i a mi mateix ens preocupen.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Desitja contestar o replicar? L'Illustre Diputat senyor Esteve té la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats. Bé, abans de res, Honorable Conseller, ens congratulem que ja estiguem al dia, crec que entre tots s'ha fet una tasca positiva, hi ha hagut aquests pagaments fins i tot a compte del 86. Evidentment vostès posen èmfasi en una cosa que, lògicament, es despenia de la seva ampliació de contestació : és el mecanisme de la compensació de deutes.

Bé, el mecanisme de la compensació de deutes, que arrenca, com tots sabem, del 1195 del Codi Civil, primer potser seria discutible si és o no és aplicable, tota vegada que s'exigeix, com tots sabem, que els deutes i els debits siguin recíprocament exigibles entre les mateixes entitats, i qui és el deutor, si és la Seguretat Social, si és l'INSALUD, si és l'Estat.

De tota manera, evidentment, no vull tirar pedres a la nostra teulada, entenent com a teulada Catalunya, i, en aquest cas, ben emprades siguin aquestes vies de compensació. Però permeti'm, si més no des d'un punt de vista tècnic, potser posar en entredit el que vostè donava tan clarament i tan palesament assentat com que ja estava pagat, perquè ens devien diners, perquè un mínim de rigor ens exigeix analitzar què passa en la compensació entre ens públics, com s'opera.

És a dir, per començar, no solament la Disposició Final Segona, que vostè ha esmentat, de la Llei de Pressupostos del 85, que, evidentment, coneixíem, i de la qual arrenca el Decret del 7 de març del 86, desplegat per una Ordre que va publicar el dia 31 d'octubre, l'Ordre del 23 d'octubre d'enguany, és que hi ha més entere, fins i tot, el primer Decret que estableix de manera expressa la compensació, que és el Decret del 19 de juny del 85. I en aquest Decret s'exigeix que l'Administració, en aquest cas la Generalitat de Catalunya, sigui la deutora en ferm i que no hagi pagat, i això suposa una contradicció interna amb el seu mateix posicionament, d'entrada dir : «Jo no dec, perquè em deuen»; però, hi ha d'haver un acte, diguem-ne formal, de reconeixement explícit del deute, que potser vostè —i aprofito l'aclariment—, el fet de l'assentament comptable implica ja el reconeixement del deute, al marge dels mecanismes d'extinció. És a dir, en el moment en què s'assenta es reconeix que és un deute que és ferm i que no està satisfet.

Però jo em permeto demanar al senyor Culler que sobretot tinguin cura del que plantegen el Decret i l'Ordre que ell mateix ha esmentat, des d'un punt de vista formal, perquè el dret administratiu és eminentment formal, i en aquest cas, de més a més que el deute sigui un deute, com dic, ferm i no satisfet, és necessari que el deute de la Seguretat Social no sigui una nebulosa de molts milers de milions —i tots tenim aquest convenciment—, sinó que l'article sisè d'aquest Decret del 85, i ho reproduïxen —crec— els articles 82 i següents del Decret d'enguany, exigeix també que el deute de la Seguretat Social sigui ferm i no satisfet, és a dir, sigui quantificat de manera líquida, si més no per part del creditor.

I, tercer i últim requisit —i aquest és molt important—, és que s'hagi seguit el procediment administratiu adient. A on? A iniciativa de la tresoreria, que diu : «A mi em deu aquelles pessetes la Generalitat, i les reconeix perquè les té en els seus comptes». Amb aquest expedient, previ trasllat a l'Admi-

nistració, en aquest cas a l'Administració catalana, es faci invocació formal perquè mitjançant aquest expedient hi hagi una resolució administrativa que estableixi formalment la compensació de deutes. Dit d'una altra manera : no hi cap la compensació automàtica, unilateral, encara que moralment, evidentment, pugui tenir raó. I dic això perquè, en definitiva, crec que a l'hora de negociar és necessari, és important que tinguem raons morals i raons ètiques, però, fins i tot que tinguem raons jurídiques, perquè no ens puguin agafar per aquí, en no haver-se reconegut el mecanisme de la compensació mitjançant els procediments administratius adients.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. L'Honorable Conseller té la paraula per contrareplicar.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Sí, senyor President, senyor Diputat, jo no voldria de cap manera que interpretés aquesta resposta com que jo no valoro els seus coneixements, tant jurídics com professionals, en matèria laboral i de Seguretat Social, ni de bon tros; però en allò que vull insistir és en el fet que creiem que la nostra argumentació té un fonament sòlid perquè mira els principis generals més que no pas la tramitació administrativa concreta. Perquè, de fet, si bé jo fins i tot li puc donar la raó, però és evident que nosaltres no coneixem, no podem conèixer..., vostè em diu : «No pot ser una nebulosa», és que no és una nebulosa per a nosaltres, és una nebulosa fins i tot a vegades per la mateixa Administració central, que no decideix fins molt tard quina és realment la despesa, és a dir, quina serà la liquidació que farà en els comptes dels pressupostos de la Seguretat Social, per tant, quina serà la desviació que acceptarà per a aquell any, i en funció d'aquella desviació que acceptarà per a aquell any —és que nosaltres tenim, com vostè sap, a través de les negociacions que es van portant a terme, una participació també en aquesta liquidació— fins que nosaltres no coneixem l'acceptació de la liquidació —aquest any es parla de si serà d'un 11, si serà d'un 7, etcètera—, doncs, fins que no sabem exactament quina és aquesta desviació, nosaltres —jo li ho admeto, senyor Diputat— ens movem amb xifres aproximatives, de dir : «Bé, diuen que pot ser el ventall entre un 11 i un 7; per tant, a nosaltres ens correspon un percentatge de més respecte a aquest 11 i 7.»

Per tant, és evident que si bé jo reconec que l'argumentació que nosaltres portem té un fonament sòlid, des del punt de vista que mira més els principis generals que no pas la tramitació administrativa i concreta, i pot comprendre vostè també, senyor Diputat, que en un procés de negociació global com el que des de fa temps estem portant a terme, això és el que en aquests moments és realment important. No entro en raonaments de tipus polític ni econòmic, que em sembla que compartiríem —abans ja he citat la quantitat a compte de 20.000 milions de pessetes, lliurada per la Tresoreria de la Seguretat Social al principi de l'any—, i tothom coneix l'esforç per arribar a dotar d'un finançament no discriminatori per a la Generalitat de Catalunya, però sense entrar en aquest tipus de raonaments, estic segur que vostè i jo desitgem, estic segur que desitgem que s'arribi al moment d'una clarificació de les relacions econòmiques entre l'Estat i la Generalitat que ens permetin, tant a l'un com a l'altre, tant a l'Administració central com a la Generalitat, un automatisme en les nostres transferències, superant

els temps passats, de quantitats a compte i discussions continuades. Però, per a això, és necessari conèixer amb antelació suficient quina és realment cada any la liquidació, o com s'aprovarà la liquidació també dels pressupostos de la Seguretat Social.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyor Diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de la normativa relativa a les caixes d'estalvis

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Passem ja al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt vuitè, que és la interpellació al Consell Executiu, que formulen els Il·lustres Diputats senyors Lluís Armet i Antoni Santiburcio, sobre el desplegament de la normativa relativa a les caixes d'estalvis. Per substanciar-la, té la paraula l'Honorable Diputat senyor Lluís Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, just en el moment que el Grup de Convergència està fent una roda de premsa sobre la Sindicatura de Comptes, que sembla que és un tema que ha quedat resolt...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Prego l'Il·lustre Diputat que s'ajusti a la qüestió objecte de la interpellació.

El Sr. ARMET : Sí, senyor President, jo diria que fer una creació literària a l'inici d'una intervenció és una cosa d'una llicència absolutament permesa en qualsevol Parlament del món, és a dir..., i em sembla que no he tingut cap tipus d'incorrecció... Em sembla... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Jo no he dit que hagi tingut una incorrecció; li he dit que s'ajusti a la qüestió objecte de la interpellació, senyor Diputat.

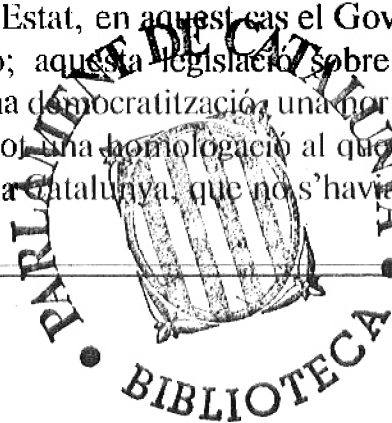
El Sr. ARMET : Senyor President, avui, en un dia calorós, amb l'absència dels mitjans de comunicació —no sé pas per què—, en un Ple que no està gaire ple, substancio la meua interpellació. (*Rialles i aplaudiments en un sector de la Cambra.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. ARMET : Aquesta interpellació té un objectiu, i té un objectiu de reflexió al Consell Executiu, al President i al Conseller d'Economia i Finances, i, per tant, tindria un propòsit, que és el propòsit de la rectificació; aquest és el propòsit. M'explicaré, i voldria fer una mica d'antecedents sobre el tema del reglament de les caixes en aquesta Cambra.

El tema de les caixes és un tema lògicament delicat, les caixes són importants a Catalunya, és el gran sector financer en què podríem d'una manera o una altra influir, tant en obres socials com en inversions, i, per tant, sempre se'l tracta amb una gran cura, amb un gran interès. Jo recordo que l'ex-Conseller Trias Fargas em deia : «Tot català quan s'afaita està pensant com controlar les caixes d'estalvis.» Una vegada m'ho deia. I, això, m'ho deia per no legislar sobre les caixes d'estalvis quan jo li deia que legisléssim sobre les caixes d'estalvis.

Aleshores, aquí, a Catalunya, es va produir la seqüència següent : l'Estat, el Govern de l'Estat, en aquest cas el Govern socialista, inicia una legislació; aquesta legislació sobre els òrgans de govern significava una democratització, una normalització, podríem dir-ne fins i tot una homologació al que fan altres països, i, aleshores, aquí a Catalunya, que no s'havia fet

res, a corre-cuita, es fa aleshores la Llei catalana. Llei catalana, lògicament, que tenia una intenció més restrictiva, menys democratització, menys presència de corporacions locals, etcètera.

Fins i tot es va constituir un fet que a vegades la política clarifica les situacions. De vegades, allò que dius, «on és la dreta, on és l'esquerra?», a vegades apareix nítidament en l'agulla de la balança. En la discussió de la Llei estatal hi havia esmenes en ciclostil que la Minoria Catalana i el Grup d'Aliança Popular portaven, no sé per què, algú els les havia entregat, i d'una manera o una altra es constituïen una mica en la minoria de sempre, eh? Ni catalana, ni gallega, sinó realment en les minories de sempre, que intenten participar en els llocs polítics, quan realment hi ha interessos corporatius en joc.

La cosa continua en aquest sentit; hi ha els recursos creuats. Vostès recordaran que van haver uns recursos creuats. Vostès recordaran, per tant, que aquest va ser un tema important aquí en el Parlament de Catalunya, i finalment arriba la possibilitat —o no— de desenvolupar, via reglament, per part del Consell Executiu, aquesta normativa.

Jo aquí els voldria donar algunes dades que em semblen significatives, o importants. La voluntat del Grup Socialista ha estat sempre consensuar aquest tema. Per una raó molt senzilla: perquè el reglament, el que calia és que respongués a un criteri de govern, que les corporacions locals s'hi sentissin còmodes o ben reflectides en el si, diguem-ne, del reglament, i, per tant, es van fer tots els esforços en aquesta línia. Personalment en vaig parlar amb el Conseller, i el mateix Conseller va tenir algun contacte amb algun alcalde de Catalunya, i amb algun alcalde d'una població molt important de Catalunya, fins i tot amb el compromís establert, de dir: «Bé, en parlarem, d'aquest tema.»

Fins i tot, el senyor Conseller, a la Federació de Caixes d'Estalvis de Catalunya, va anunciar —i això m'ho van comentar dos directors de les principals caixes—, que sembla que, d'això, en parlarem, que hi haurà un consens polític; per tant, que sortirà un reglament consensuat.

Quan el Grup Socialista entra en aquesta lògica, hi entra amb sinceritat, hi entra sense cap mena de restricció. Sabem molt bé amb qui està dialogant, sabem molt bé els marges de maniobra que té, i, lògicament, hi entra no com a grup d'oposició, sinó com un grup que representa un poder municipal molt important a nivell de Catalunya. Això, d'una manera o una altra, es trenca quan, d'una manera sospitosa, el 4 d'agost, en plenes vacances, surt el reglament de les caixes d'estalvis, aprovat pel Consell Executiu amb signatura del Conseller, senyor Culler, i del President de la Generalitat.

Aquest reglament no resisteix una anàlisi mínimament rigorosa. D'una banda —i acabo amb una de les seves parts—, es regula l'accés dels impositors en el si de les assemblees generals i es fa un sistema que permet la perpetuació, diguem-ne, de poders. Tots sabem que el sistema d'impositors és la part que s'ha denominat la democràcia futbolística, allò que s'ha denominat la perpetuació del propi poder, perquè hi ha uns mecanismes de transparència democràtica suficients. I fins i tot aquest reglament li diu a cada caixa: «Vostè faci uns estatuts que regulin com aquests impositors accediran als òrgans de govern», la qual cosa vol dir que és el manteniment d'un cert *statu quo*, que en podríem dir «autoreproducció de poders», i

estic parlant amb un llenguatge mil·limetrat, com vostès poden suposar, perquè el tema s'ho mereix i el tema és important.

Pensin vostès, per exemple, com quan va haver-hi el Decret de Fuentes Quintana, el 2290, l'any 1977, que es va dir que era un reglament molt innovador, molt important, i que significava un inici de democratització als òrgans de govern de les caixes, els anys 82-83, el 68% de persones que eren als consells d'administració abans del 77, continuaven estan a les caixes, després d'haver-se fet tot aquest procés. És a dir, hi ha uns mecanismes de perpetuació de poder, i d'autoreproducció corporativa, si em permeten l'expressió.

El tema més flagrant és quan analitzem nosaltres l'apartat de les corporacions locals, que tenen una representació significativa en el si dels òrgans de govern de les caixes. Per què la tenen? Perquè lògicament l'estalvi es distribueix territorialment; això és una concepció de tipus alemany, que els ajuntaments hi han de ser representats, bé directament o indirectament, per persones de confiança, i tutel·len, i estan presents en els òrgans de govern. Òbviament, els ajuntaments ho estan en funció de la població, que ve molt correlacionada amb els recursos de cada caixa; és a dir, hi ha uns indicadors que ens donen una orientació sobre quina és la capacitat d'estalvi. La capacitat d'estalvi ve mesurada pels creditors, cosa que no es coneix per municipis, però indirectament pot venir mesurada pel nombre d'oficines que hi ha, lògicament, en cadascun dels municipis, i això, a la vegada, ve molt lligat amb el tema de la població.

És clar, i quina és la sorpresa que nosaltres veiem en aquest reglament? Veiem que es fa una interpretació no ja esbiaixada, perquè el que es contempla en la Llei és que s'han d'inspirar en criteris de tipus municipal i criteris de tipus territorial. Es negligeixen els criteris de tipus municipal i es va a una territorialització, que només té una voluntat política, que és la politització estricta, interessada, en aquest cas esbiaixada a favor del partit del Govern, dels representants d'aquests territoris que accedeixen als òrgans de govern. I aquesta és, una mica en síntesi, la situació.

Jo, per il·lustrar-los, i perquè el tema és un tema d'aquests que has de fer una contenció, jo crec que significativa, important, perquè és un d'aquells temes que excita a qualsevol demòcrata. Jo els voldria donar algunes dades il·lustratives, però prèviament voldria fer una consideració. És a dir, quan vostès, per exemple, quan volen o quan pensen en els consells comarcals a nivell de Catalunya, poden fer una primera proposta: que el d'un municipi petit, un vot, valgui mil vegades més que el del municipi intermedi, és evident que és una cosa que ultrapassa qualsevol esquema de sentit comú, o qualsevol esquema de correcció de la proporcionalitat; llavors, és allò que dius: «Carai, és bastant gruixut el que aquests senyors estan fent!», perquè, realment, ultrapassa aquesta lògica de sentit comú, la qual cosa fa fins i tot inviable la possible governabilitat futura. Però, és clar, aplicar aquest tipus d'esquemes en el que és el funcionament de les caixes és estar en contradicció amb el mateix esperit de la Llei, amb la voluntat de la Llei, amb que, d'una manera o una altra, els municipis el que reflecteixen és una capacitat d'estalvi que es produeix en el territori i que, aleshores, indirectament, són presents, amb una proporció determinada, en els òrgans de govern de la caixa. Per tant, es vul-

nera l'esperit de la Llei i la lletra de la Llei, en molts aspectes.

No entraré a fer disquisicions jurídiques, però el que vull fer és una descripció del fenomen. Quan, per exemple, nosaltres veiem municipis —i aquí tinc estudis molt diversos, fets pel dret i pel revés—, pots agafar, posem per cas, la Caixa de Barcelona, i dir : «Miri, escolti, la ciutat de Barcelona té unes oficines d'aquesta Caixa que representen el 46% de les seves oficines», i resulta que els consellers que li tocarien seria un conseller, un 2,27% dels consellers. Si agafem l'Hospitalet de Llobregat, una proporció exactament igual, i si agaféssim tot el que seria, per exemple, Barcelona, l'Hospitalet, Terrassa, Sant Boi, Lleida i Tarragona, per fer, diguem-ne, una agrupació, tu tindries que això representa el 57% de les oficines; i resulta que tenen un 13% dels consellers. I per fer un paralelisme, tu agafaries unes ciutats capçaleres de comarca, com tenim Puigcerdà, Cervera, Gadesa, Solsona i Falset, que representen en total el 0,69% de les oficines d'aquesta Caixa, i passarien a tenir un 13,64%, exactament igual que allò que representa el 57%.

Senyores i senyors diputats, no em diran que no estem davant d'un tema —si em permeten l'expressió— d'un escàndol numèric de primeríssima magnitud. No es pot portar tan lluny l'interès partidista per capgirar unes lògiques que són elementals, però, és clar, és que hi ha coses que no poden estar tacades políticament, sinó que han de tenir un sentit de la proporció, i el sentit de la proporció no solament es vulnera sinó que, realment, s'intenta capgirar absolutament el que seria una lògica normalitzada.

Vostès no corregeixen territorialment, sinó que vostès, evidentment, fan un plantejament molt diferent : giren absolutament el mitjà i creen una realitat absolutament distorsionada, que no reflecteix la realitat d'oficines i de la capacitat d'estalvi a Catalunya.

Amb el seu sistema, per exemple, ciutats de la magnitud de Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Sabadell, el Prat de Llobregat, Cornellà i Rubí —que no són petites ciutats, són grans ciutats, que representen totes elles el 10% del que són les oficines, posem per cas, d'aquesta caixa—, resulta que tenen zero representants, eh? Ni un representant. Vull dir que s'ha fet un sistema de comarcalització, però el cap de comarca comença per un i, després, els altres, vénen després, i aleshores aquestes, quan no són cap de comarca, aleshores ja no hi entren, perquè s'ha agafat d'una forma molt curiosa la divisió comarcal, diguem-ne, del 36, per fer aquests jocs numèrics.

Evidentment, podria dir el mateix sobre la Caixa de Pensions, que en tinc tots els números aquí damunt de la taula, i surten exactament unes proporcions bastant similars : el pes de les oficines no és el 50% i escaig, sinó que és el 43 en la Caixa de Pensions, la primera Caixa de Catalunya, i també aquestes grans poblacions només tenen el 13% de representació i les mateixes poblacions tampoc estan representades.

Podríem anar més enllà i podria entrar a fer una anàlisi de totes les comarques de Catalunya, cosa que tinc a la seva disposició, perquè he volgut fer els càlculs per comarques i el resultat és espectacularment escandalós, exactament com dic. I, després, fins i tot m'he entretingut a fer una cosa que em sembla incorrecta, però com que vostès ho havien fet amb aquesta intencionalitat política —si no, no m'ho explico—, he volgut fer una cosa que era allò de dir, aplicant estrictament el que és el

desenvolupament del Reglament estatal, què sortiria, i aplicant el Decret del senyor Pujol/senyor Cullerell, què surt. Llavors, és clar, es produeix, per coloració dels alcaldes —que no vol dir que s'hagi de pensar en una politització de les caixes, cosa que només vostès han pensat, en la politització de les caixes—, surten coses, diguem-ne, tan curioses com que d'una aplicació a l'altra surt que la presència del que seria la coloració de Convergència i Unió serien 78 representants en totes les caixes, en aquest cas, de Catalunya, i això passaria a 178 representants, 100 representants més; 100 representants que traurien, evidentment, a uns altres. Això, parlant del que seria una idea elemental de proporcionalitat.

És evident, senyores i senyors diputats —i acabo, que veig que hi ha el llum roig—, que aquí ha passat alguna cosa important. Vostè no ha mantingut el seu acord verbal, que va expressar a la Federació de Caixes de Catalunya. Vull dir que, si vostè un dia parla amb mi al passadís, jo no li diré mai que vostè ha parlat amb mi al passadís, però si vostè parla a la Federació de Caixes de Catalunya, que té unes converses amb els socialistes per arribar a un equilibri del Decret, és evident que estic legitimat per dir-ho perquè m'ho han dit en funció que van assistir a una reunió que vostè presidia.

És evident que aquí han hagut de passar coses molt importants, molt importants, perquè aquí jo podria fer un conjunt de reflexions polítiques. És a dir, jo no crec que vostè, una persona que conec, no crec que vostè porti la irracionalitat de la proporcionalitat tan lluny, si no és que algú la hi fa portar. I aquí faig les següents preguntes : que és que el President de la Generalitat li ha dit que havia de fer-se una cosa d'aquestes característiques? És que vostès han rebut alguna indicació externa, de pressions corporatives importants, que l'han portat a vostè a fer i a promulgar aquest Decret?

I, a l'últim, acabar dient que aquest Decret ha provocat la insatisfacció de totes les administracions de Catalunya : hi ha recursos de reposició, hi ha recursos contenciosos administratius, de Federació de Municipis, de Diputació de Barcelona, d'Ajuntament de Barcelona... Realment, ha provocat el que es diu un senyal inequívoc d'insatisfacció, però no una insatisfacció elemental, lleu i natural en política, sinó d'indignació profunda d'on pot arribar el concepte d'aplicació d'una llei per la via d'un reglament.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Cullerell.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, senyores i senyors diputats, el que ara em sembla que ha de quedar clar —abans de parlar de pressions ni de fora, ni de dins, etcètera— és el següent : els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb el desplegament de la normativa sobre les caixes d'estalvi no són, doncs, durant l'estiu, o abans, o després, no. S'inicien i són i es deriven del desenvolupament de la Llei 15/1985, aprovada pel Parlament de Catalunya, és a dir : es tractava de desenvolupar per decret la Llei 15/1985. L'aprovada per aquest Parlament! No pressions externes : l'aprovada per aquest Parlament. Desenvolupar això.

En el moment en què se'm fa la interpellació, i com a conseqüència del recurs d'inconstitucionalitat plantejat pel Govern

central contra l'esmentada Llei 15/85, el desplegament normatiu en matèria de caixes d'estalvis s'havia efectuat mitjançant el Decret 99/86, del 3 d'abril, i bàsicament pel Decret 240/86, del 4 d'agost. A mi em fa la impressió que això contesta les seves primeres preguntes : pressions, no-pressions... No, no, miri, el capteniment és aquest.

De tota manera, jo sí que també vull fer memòria de com s'han anat produint els fets que han desembocat en aquest desplegament normatiu. Primer, sobre la base d'allò que estableix l'article 12, apartat 1, punt 6 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que diu : «D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes d'allò que disposen els articles 38, 131 i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, la competència exclusiva de les matèries següents» —i va citant-les— «6. Institucions de crèdit corporatiu públic i territorial i caixes d'estalvi.»

El Govern de la Generalitat va presentar i el Parlament de Catalunya va aprovar un projecte de llei sobre caixes d'estalvis que compta amb l'informe favorable del Consell Consultiu, demanat a instàncies del Grup Socialista i del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i la Llei 15/85 té data del 3 de juliol de 1985.

És amb data 3 d'octubre del 85 —el capteniment està fixat— que el Govern central interposà recurs davant el Tribunal Constitucional i demanà la suspensió dels articles amb més contingut de la Llei de Caixes d'Estalvis. El Tribunal Constitucional, en comunicació datada el 16 d'octubre del 85, va comunicar la interposició del recurs i la suspensió dels articles impugnats. El Tribunal Constitucional havia de ratificar o no aquesta suspensió en un termini no superior a cinc mesos i mitjançant escrit de data 10 d'abril de 1986 va notificar el manteniment de la suspensió dels articles impugnats.

A partir d'aquest moment, abril-maig, van iniciar-se pel Departament d'Economia i Finances els treballs necessaris per tal d'elaborar i presentar al Consell Executiu de la Generalitat un decret desenvolupant alguns dels articles no impugnats de la Llei 15/85, referits a òrgans rectors de les caixes, així com de la Llei del Govern central.

Fins a la data de comunicació de la ratificació de suspensió per part del Tribunal Constitucional, no es podia prejutjar quina seria la decisió per part d'aquest sobre el manteniment de la suspensió de la Llei catalana i, per tant, era prudent i lògic esperar.

En data 4 d'agost, el Consell Executiu aprova el Decret 240/86, sobre normes reguladores del procediment de designació dels membres dels òrgans de govern de les caixes d'estalvis i de la seva convocatòria i funcionament.

Prèviament s'havia escoltat la Federació Catalana de Caixes d'Estalvis, i s'havia demanat i obtingut el dictamen de la Comissió Jurídica Assessora. En aquests moments estan presents —com vostè diu— davant les sales del Contenciós administratiu de l'Audiència Territorial diferents recursos contra aquest Decret.

Voldria fer les següents consideracions, jo també : primer, és evident que la política sobre òrgans de govern de caixes d'estalvis, del Consell Executiu i del Grup interpellant no són coincidents, i això és perfectament normal i legítim.

Segon, jo destacaria el següent : primer, l'Estatut d'Autono-

mia confereix competència exclusiva en matèria de caixes d'estalvis. Això ha de quedar molt clar. Competència exclusiva en matèria de caixes d'estalvis. Segon, hi ha, de fet, un intent de retallar la competència exclusiva en matèria de caixes d'estalvis per part del Govern central. Una altra consideració.

Tercer, constata que s'està a l'espera d'una sentència del Tribunal Constitucional que donarà llum a l'exercici d'aquesta competència i que caldria i desitjo que es produís ben aviat.

Quart, tot i això, si el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat no poden legislar i reglamentar en matèria d'òrgans de govern de les caixes d'estalvis, entendriem que aquesta seria una competència atribuïda per l'Estatut d'Autonomia que hauria quedat buida de contingut. Tot esperant, li faig aquesta manifestació : segons com fos aquesta sentència, hauríem d'arribar a aquesta conclusió. Si no poguéssim legislar i no poguéssim reglamentar, hauríem de dir que aquell punt 6 de l'Estatut ha quedat, almenys al meu entendre, no entès com jo el vaig votar.

És lògic que es produeixin discrepàncies, Honorable senyor Armet, des dels diferents plantejaments polítics, però el que no és lògic és que aquestes discrepàncies puguin conduir —puguin conduir— al punt d'intentar promoure els recursos d'inconstitucionalitat per diferents administracions, ni que es promogui, fins i tot, tampoc, una certa política d'impugnació massiva davant l'Audiència Territorial. I això perquè amb aquestes actuacions, al meu entendre —al meu entendre—, d'aquesta forma, es malmet una normativa de contingut molt més profund, que és el de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. (*Remor de veus.*)

S'ha dit que el Consell Executiu —i consta en alguns dels recursos—, s'ha dit que el Consell Executiu no té competències per desenvolupar la Llei de l'Estat. S'ha dit això, i que només les tenia per al desenvolupament de la Llei catalana. Que les té per a aquesta última, és ben clar, però per constatar que la Generalitat sí que té competències per desenvolupar la Llei de l'Estat, només cal llegir la Disposició Final Quarta, punt 1, d'aquesta norma, de la Llei de l'Estat. I, en canvi, s'ha dit, des d'un d'aquests recursos, que la Generalitat no tenia competències per desenvolupar la Llei de l'Estat.

També és ben evident que el Parlament de Catalunya no ha de fer reglaments; també es diu —en una d'aquestes, presentades a l'Audiència Territorial, que vostè ha citat abans— que és el Parlament de Catalunya el que ha de fer el reglament. No és el Parlament de Catalunya que ha de fer el reglament; una altra cosa ben diferent seria que la Llei de l'Estat fos una llei-marc general que permetés de forma real un desplegament legislatiu.

Malgrat tot, el Consell Executiu ha respectat escrupolosament les normes contingudes en la Llei de l'Estat i aquells aspectes de la Llei catalana no suspesos.

I un altre tema d'això, un altre tema diferent, Honorable senyor Armet, és el tema de la controvèrsia en la representació dels ajuntaments. És una altra cosa, aquesta. Que hi ha diferents sistemes? (*Remor de veus.*) Jo també em permeto fer comentaris sobre el que a mi em sembla que és fonamental respecte al tema dels òrgans de les caixes d'estalvis. Els meus, poden ser tan legítims com ho poden ser els seus : tan legítims.

Pel que fa referència a la representació dels ajuntaments, jo diria que hi ha diferents sistemes —tots ells legítims— per desenvolupar el que queda establert en la Llei de l'Estat pel que fa

a les representacions dels impositors, dels fundadors, del personal i de les corporacions locals. Aquí tampoc coincideixen el criteri del Consell Executiu i el criteri del Grup interpellant. En relació amb el punt anterior, cal recordar que l'article 14.2, de la Llei catalana, no impugnada ni suspesa, aprovada per aquest Parlament, diu: «Els membres integrants d'aquests òrgans» —òrgans de govern de les caixes d'estalvis— «han d'exercir llurs funcions en benefici exclusiu dels interessos de les caixes d'estalvis.» Es tracta, doncs —i em penso que hi estem d'acord—, d'estructurar una representació dels interessos socials, per a una millor gestió de les caixes d'estalvis, i no una representació d'interessos concrets d'unes determinades corporacions locals. En això em penso que estem d'acord. I en cap cas es tractarà d'una representació dels accionistes, propietaris del capital d'una societat anònima.

Per tot això s'ha optat pel criteri que només hi hagi un representant per ajuntament, per tal de, en primer lloc, poder tenir en cada caixa el màxim nombre d'ajuntaments representats, per tal d'evitar, en qualsevol cas, a qui les pogués tenir, qui fos, temptacions de domini per part de qualsevol administració, per tal d'evitar al màxim, també —al màxim—, la politització de la gestió de les caixes d'estalvis.

A tall d'anècdota il·lustrativa, recordar que en el cas dels impositors sembla que a ningú se li ha ocorregut defensar un sistema pel qual la representació dels impositors fos proporcional al seu saldo mitjà. Evidentment, els ajuntaments i els impositors són diferents tipus de persones, però no deixa de ser curiós que no es defensi també per —amb els criteris que vostè ha aportat avui aquí, defensar una representació proporcional per als ajuntaments— una representació proporcional dels impositors.

Entenem que la solució donada pel Consell Executiu a les tres caixes de representació pública crec que és una solució equilibrada i, per tant, que d'alguna manera evita també l'excessiva politització, que respecta plenament la norma de l'Estat que la corporació fundadora ha de tenir el 51% de representació i que, tal com diu l'article 21 del Decret, es fa així per tal d'assegurar la representació en l'assemblea general dels interessos col·lectius sense exclusió de cap mena.

Finalment, es diu també en un d'aquests recursos que vostè ha citat abans que la norma de representació proporcional a la importància numèrica dels grups polítics integrants de l'entitat fundadora no respectava l'autonomia local.

Bé, en aquest sentit, cal dir que les disposicions del Decret no s'oposen ni al principi constitucional d'autonomia local ni a les disposicions de la Llei de Bases de Règim Local. L'article 317 de la Constitució estableix l'autonomia de les entitats locals per a la gestió dels seus respectius interessos i aquesta mateixa puntualització es conté en la Llei de Bases de Règim Local.

És clar que la regulació i el control administratiu de les caixes d'estalvi no és una competència local, no és una competència local ni pròpia ni delegada, i que amb la presència que la Llei atribueix a les corporacions locals a les caixes no es pretén defensar ni gestionar interessos propis de la corporació, sinó que, com queda establert en el punt 2 de l'article 14 de la Llei de Caixes d'Estalvis Catalanes, ja citat, els membres integrants d'aquests òrgans han d'exercir llurs funcions en benefici exclusiu dels interessos de les caixes d'estalvis.

En aquest mateix sentit es pronuncia la Llei estatal, quan en l'article primer diu: «los componentes de tales órganos ejercerán sus funciones en beneficio exclusivo de los intereses de la Caja a que pertenezcan y del cumplimiento de su función social.»

En funció de tots aquests criteris, no per motius de pressions exteriors, ni per motius de corporativisme, ni per motius de valoracions polítiques —perquè les valoracions polítiques canvien molt, molt, Honorable senyor Diputat—, no en funció de tot això, sinó amb una voluntat que aquest Decret té de permanència i de futur, és per això que el Consell Executiu va aprovar amb data 4 d'agost aquest Decret que avui està sotmès a la seva interpellació.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable senyor Conseller. Per replicar, té la paraula l'Honorable Diputat senyor Lluís Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors diputats, és curiós que comences una interpellació demanant una rectificació, interpretació absolutament civilitzada des del punt de vista de posar unes dades contundents damunt la taula, jo diria, espectaculars i escandaloses, alhora, i que això signifiqui un acte, en podríem dir un acte d'autoafirmació personal i, per tant, cal entendre que política, per part del Conseller.

I ens ha entretingut parlant del tema de la competència de les caixes. Any 80: Govern de Convergència i Unió no legisla; any 81, tampoc; any 82, tampoc; any 83, tampoc; any 84, tampoc. Durant aquests anys, el portaveu socialista que ara els parla insistint en la necessitat i oportunitat històrica d'una regulació dels òrgans de govern; no toquem pas, *statu quo*, va bé.

Hi ha llei estatal, iniciativa de llei estatal; resposta, Llei del Parlament de Catalunya; els gallecs, resposta equivalent; Parlament de Madrid, fotocòpies amb ciclostil, segurament fetes per algun despatx, diguem-ne, comú, o feta per alguna corporació potent, amb la qual feia que Aliança Popular i Minoria Catalana defensés la minoria de sempre dels interessos corporatius i econòmics.

Aquesta és la veritat. No em vingui vostè amb qüestions d'autonomia. Aquesta és la pura veritat del tema de les caixes.

Tema dels òrgans de govern. Vostè diu: «Hi ha diferències». Òbviament que hi ha diferències, ho vam veure aquí al Parlament de Catalunya; les diferències se centren en composició i el pes específic de la composició dels òrgans de Govern, i l'assemblea, quin pes ha de tenir de corporacions locals, d'impositors, de fundadors...?, que va ser un dels grans debats que hi va haver aquí. Vostè em pot admetre a mi dient: «per a mi, la Corporació local no hauria d'existir.» Ho admeto, perquè és una posició ideològica, i l'admeto com a posició ideològica —no és la meua, però l'admeto—, el que no pot ser és que un cop definits els percentatges per la via del Reglament es faci un absolut canvi de la voluntat expressada pels mateixos textos legislatius, i això sí que té una gravetat indubtable, perquè el seu Reglament significa no una discriminació, un atac en tota regla —jo utilitzo aquelles expressions, en aquest cas, que utilitza molt sovint el senyor Pujol, que jo no acostumo a utilitzar—, un atac en tota regla a la capital de Catalunya i a la immensa majoria, per no dir totes les ciutats intermèdies de Catalunya.

Això és el que significa aquest Reglament des del punt de vista d'entendre com les corporacions locals estan presents en el si de les entitats. Vostè diu que té discrepàncies en relació que hi hagi recursos contenciosos administratius. Com vol vostè, per exemple, que l'Ajuntament de Barcelona, al qual li donen un representant dels molts que hi poden haver de les corporacions, quan té el 40 i escaig per cent de les oficines de moltes de les caixes, no faci un recurs contenciós administratiu? És que vostè creu en la imbecilitat de l'Administració local de Catalunya? La resposta lògica i legítima davant d'una agressió d'aquesta naturalesa és un recurs contenciós administratiu, perquè és un atemptat a la mateixa dignitat institucional, un atemptat a la mateixa dignitat institucional. Una altra cosa és que entrem a valorar la lletra menuda del que diu el recurs, de si això és correcte o no és correcte, però si hi ha un recurs, és en legítima defensa, és el terreny que vostè ha permès quan nosaltres havíem obert un terreny de diàleg en aquest tema, perquè enteníem que el tema de les caixes no calia polititzar-lo, no era bo polititzar-lo i vostès el que han fet és una opció de politització profunda del tema de les caixes.

En relació amb les caixes públiques, per exemple, quina era la seva preocupació? Tots sabem que les caixes públiques depenen d'alguna diputació; però, és clar, la seva preocupació quina era? Com que segons la Llei estatal han de tenir el 51% entre els fundadors i representació, que no el tinguin i s'inventen una norma dient: «La representació d'aquestes institucions serà proporcional a les forces existents en cada institució.» És evident que això és un atemptat a l'autonomia local. Tema menor, eh?, escolti, tema menor dins del gruixut que és aquest Reglament, però és evident que vostès tenen una intencionalitat política, que és capgirar la lògica natural de les coses. En lloc més de l'Estat espanyol es fan aquest tipus d'operacions.

El tema més greu, més greu, és quan vostès a través d'un càlcul, que jo he de felicitar a qui l'hagi fet, o des de la Conselleria o des de fora de la Conselleria, qui l'hagi fet, que pensa teòricament amb el mapa comarcal de Catalunya, punt per comarca, fem la distribució i, aleshores, és clar, comencen a sortir unes irracionalitats numèriques que no pot suportar ningú que tingui una mica de sentit comú en aquest país. Jo puc admetre, lògicament, que criteris municipals estiguin compensats territorialment amb un 10, amb un 20, amb un 30%, però el que no es pot admetre és que hi hagi un capgirament de tota la lògica, que doni una resultant per la qual municipis que representen el 10% de la població de Catalunya, sis municipis, no tinguin ni un representant, o que, fins i tot, facin normatives addicionals que un municipi, si està en una caixa, el reglament de l'altra pot evitar que ho estigui; és a dir, fins i tot, l'absurd arribaria que l'Ajuntament de Barcelona podria tenir un únic representant en una de les tres caixes importants de Catalunya.

I podríem anar citant tot un conjunt d'irracionalitats contingudes en aquest mateix Reglament. Els números canten i els números són molt gruixuts, i quan poblacions que representen el 50% d'oficines i de recursos d'estalvi tenen una representació només en consellers del 13%, vostès prenen la gran opció, i vostè el que ha fet és una politització integral del tema dels òrgans de govern de les caixes al servei de la continuïtat corporativa de les caixes d'estalvis de Catalunya. Això és exactament

el que ha fet; vostè s'ha situat al servei d'una perpetuació, d'una lògica, que jo no estic aquí per discutir, jo el que estic dient és que les lleis són per aplicar-les i les lleis, les hagi fet qui les hagi fet, vostès o els altres, no poden entrar per via de reglament a un capgirament d'aquesta lògica, per importants que siguin les pressions i els interessos.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Jo no voldria acabar sense fer una crida a la sensatesa —que realment s'ha fet una cosa profundament insensata— i sense fer una crida a la responsabilitat en un tema que està extraordinàriament enverinat i complicat des del punt de vista jurídic, constitucional i de contenciós administratiu pel mig. Jo no puc acabar sense preguntar-li una cosa: per què vostè no va mantenir la seva paraula de diàleg polític amb els socialistes feta pública a la Federació de Caixes de Catalunya? Per què no van iniciar aquest contacte? Per què vostè a les vacances, el dia 4 d'agost, llançava aquest Decret? Qui li va fer treure aquest Decret?

I, per últim —torno a repetir el que he dit al principi en la meua intervenció—, demano rectificació d'aquest tema i tota la nostra voluntat per trobar unes solucions que puguin permetre l'equilibri institucional de Catalunya, perquè és evident que el que s'ha fet és un atemptat a la dignitat més elemental de la major part d'ajuntaments importants de Catalunya i, en aquest cas, estic parlant que representen el 80% de la població de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí, senyor President. Em penso, Honorable senyor Armet, que vostè comprendrà que jo no li contesti el perquè jo no vaig continuar les converses amb els socialistes. Vostè diu que vostè pot parlar, perquè és en una reunió pública de la Federació Catalana de Caixes d'Estalvis; per a mi aquesta reunió amb els socialistes no és pública i, per tant, jo no puc explicar-li el perquè no es van tirar endavant.

Segon punt. Primer, la voluntat del Govern de la Generalitat és justament de no intentar polititzar les caixes, de no intentar polititzar les caixes.

Tercer punt. Creiem que és bo que hi hagi el màxim nombre d'ajuntaments en els òrgans de gestió de les caixes, el màxim nombre. Vostè pensa que no, que ha d'estar més concentrat i només corregit en un 20%. Doncs, miri, jo penso que hi ha d'haver el màxim nombre d'ajuntaments dintre dels òrgans de gestió de les caixes. Jo penso al revés que vostè, al revés. Vostè pensa que no, que ha d'estar concentrat; jo no, jo no, ja està. *(Rialles.)*

Pel que fa referència al problema de la caixa pública. Senyor Diputat, hi ha tres caixes públiques, tres; per tant, és evident, no només n'hi ha una, és per a totes tres que es fa el mateix reglament, és per a totes tres que es vol evitar la politització, és per a totes tres que es vol que hi hagi representats tot el gran arc de la societat civil, en totes tres, la de Girona, la de Tarragona i la de Barcelona, en totes tres; un intent.

Pel que fa referència al que podríem dir la seva invitació, jo sóc conscient de les dificultats del problema, senyor Armet, i en vaig ser molt conscient —li ho puc assegurar—, i això vostè em penso que ho haurà d'admetre, que fins en vaig ser consci-

ent quan s'estava elaborant la Llei al Govern central, en la qual es va intentar arribar a acords, a pactes i d'alguna manera no es trobava o no es va saber trobar, doncs, la manera de poder arribar certament a l'entesa, en el moment que jo crec que era el moment de trobar l'entesa. Però, jo crec que, si vostè es llegeix també detingudament el Reglament, jo de números li'n puc presentar d'altres; l'exercici que vostè ha fet numèric, jo li'n puc presentar d'altres, també diferents, perquè el Reglament, si té una virtut, és que és molt obert, i, per tant permet —i aquí, en aquest sentit, és on jo accepto la seva invitació, en el sentit que el Departament d'Economia i Finances és qui ha d'aprovar els estatuts de les caixes—, la interpretació d'aquest reglament permet —i vostè ho sap, que ho permet— que les mateixes caixes arribin a una interpretació d'aquest reglament que permeti una distribució radicalment diferent o molt diferent, si més no, del que vostè aquí ha presentat.

I, per tant, és evident que el Reglament nostre en això és molt diferent al Reglament que ha fet el Govern de Madrid, perquè no és un reglament detallista, sinó que és un reglament que permet que els òrgans de govern de les caixes puguin realment fer una aplicació laxa d'aquesta normativa.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre endarreriments i irregularitats en la tramitació dels expedients d'ordenació laboral i de sancions

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpellació següent. Recordaran que s'han ajornat la 9 i 10 i, per tant, entrem a l'11, que és la interpellació al Consell Executiu sobre endarreriments i irregularitats en la tramitació dels expedients d'ordenació laboral i de sancions, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Esteve i Oriol, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Aprofito l'avinentsa per dir que retirem la interpellació següent, que crec que és la número 11, i mantenim només aquesta. (Pausa.)

Substancio l'11 i retiro la 12. Gràcies.

Aquesta interpellació arrenca en una pregunta que vàrem formular l'abril d'enguany, que l'Honorable Conseller de Treball va contestar-nos el mes següent amb un gran nombre...

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Resposta, dic, prolixa, amb una quantitat important de dades i amb uns annexos bastant..., no totalment complets, per la qual cosa li estem sincerament agraïts, senyor Conseller.

La contestació de vostè parlava que certament hi havia un endarreriment en la substanciació dels expedients, a la seva Conselleria, en les dues branques que jo esmentava, és a dir, ordenació laboral i sancions; donava l'anàlisi de les causes a les quals vostè atribuïa aquest endarreriment, i, per últim, doncs, hi havia una voluntat de millorar-ho. Hem d'agrair aquesta contesta, diem, però no ens convenç, i això és el que porta a aquesta interpellació que va ser presentada fa quasi cinc mesos, i en la qual nosaltres denunciem que, a part que estiguin incompletes algunes dades, i eren abundoses, a part que

siguin incomplets els annexos, i també eren nombrosos, no estem d'acord amb les causes de l'endarreriment, no estem d'acord amb les causes de la recuperació, i, és més, posem en qüestió si existeix o no aquesta recuperació, i al mateix temps denunciem una sèrie de deficiències i d'irregularitats. I aquí vull dir públicament, senyor Conseller, que, quan hem entrat el mot «irregularitat», volíem dir irregularitat de tipus administratiu, perquè res més lluny de l'esperit del nostre Grup i del de la persona que té l'ús de la paraula en aquest moment que intentar enfosquir l'honestetat i la professionalitat del Conseller. I, per si aquesta intenció nostra no hagués estat entesa així, jo no tinc cap inconvenient a demanar-li públicament disculpes perquè en parlar d'irregularitats, i afegíem l'adjectiu «administratives», repeteixo, no era en absolut amb cap ànim de crítica destructiva ni d'insinuació de res dolent, llevat que no es portin regularment alguns afers de tipus administratiu com intentaré palesar.

Feta, doncs, aquesta explicació prèvia, perquè crec que era obligat per cortesia parlamentària, entrem ja en el motiu de la interpellació. Vostè diu que certament es tarda molt de temps o bastant de temps a resoldre els assumptes. De l'amable documentació que vostè ens ha facilitat —fotocòpia dels llibres de registre del Servei Territorial, de la Direcció General, de la Conselleria i, fins i tot, del mateix Consell Executiu, pel que fa a les competències en l'aspecte sobretot de sancions laborals—, es desprèn que a hores d'ara encara hi ha assumptes de l'any 82 en instància pendents de resolució, i creiem que, certament, quatre anys per resoldre un expedient potser és massa.

Recordem que el traspàs de competències de treball comença amb el Decret del 7-9-79, on, vostè diu, ens van passar els assumptes de primera instància que estaven pendents de resolució, la qual cosa és certa, i d'alçada, que també ens van passar. Doncs, miri, jo li haig de dir, senyor Conseller, que si vostès van admetre resoldre recursos d'alçada contra actes que havien estat de l'Administració perifèrica de l'Administració central de l'Estat, crec que amb això estava vulnerant les normes sobre les disposicions transitòries de l'esmentat Decret, i que potser li van —entre cometes— «colar» una sèrie d'expedients, per passar-li, com es diu vulgarment, el mort a vostè, que el resolgués, quan jo crec que, competencialment, per raons de temporalitat, no li pertocava pas. Però, en qualsevol cas, a mi em semblen molt bé les reivindicacions de traspàs, però crec que han d'anar connectades amb el traspàs de funcionaris, i si vostè resulta que no té els funcionaris suficients, potser cal establir un *timing*, potser cal establir unes transitòries per a l'efectivitat dels traspàsos aconseguits.

Aquesta recuperació, repeteixo, sembla que ara se n'estigui canviant una mica el signe, però si certament es produeix, es produeix al cap de set anys de les transferències, dels quals, sis, Convergència i Unió està en el Govern. Jo no crec que sigui el major zel, la major dedicació i la major especialització de la seva Conselleria les causes que fan recuperar el temps perdut. Jo li haig de dir, i vostè, com a especialista, ho coneixerà, que sortosament per a casa nostra, està baixant la conflictivitat laboral, i això ho palesa el menor nombre d'assumptes que hi ha en les magistratures de treball i, per què no dir-ho?, el menor nombre d'assumptes que hi ha en molts despatxos d'advocats especialitzats en aquesta branca del dret.

Ara bé, a què obeeix aquesta disminució de la conflictivitat? A la reactivació del país? Potser sí, potser també és que hem tocat el fons, i abans els problemes laborals que afecten, doncs, un nombre fix d'empresaris i treballadors, ara hi ha menys empresaris i menys treballadors, i això pot explicar que s'estigui recuperant l'endarreriment que es ve observant.

Jo trobo molt sospitos —i ho dic en terreny estrictament dialèctic— que, davant de la meua pregunta, en què només li demano una sèrie de dades, vostè, a més a més de donar-me les dades, dedica dues planes i mitja a explicar-me causes i a justificar endarreriments i a fer propòsits de futur. Jo poc que li ho preguntava, això! Jo només li'n preguntava les dades, valgui pel que valgui l'aforisme que tots coneixem de l'*excusatio non petita*...

Bé, però entrem ja en el fons vertader. No és cert, senyor Conseller, que es recuperi l'endarreriment. Miri, l'annex 1, servei de Barcelona, ordenació laboral, assumptes entrats en els anys 84, 85 i 86 —quan dic 86, em refereixo al primer trimestre, segons dades que ens ha lliurat vostè mateix. Assumptes iniciats : 4.231; resolts : 3.654; dèficit : 577, el 14% i escaig dels que han entrat. Anem per conceptes : mobilitat geogràfica : iniciats : 128; resolts : 126; dèficit : 2. Modificacions de condicions pactades : iniciats i resolts : 29, és clar, perquè en els pactats tots sabem que només vostès hi donen la benedicció. Però aquells no pactats, de modificacions, jornada, 298 d'iniciats; resolts : 285; dèficit, 13. Remuneració, aquest cas coincideix : 65. Altres : iniciats : 42; acabats : 13; dèficit : 29. I això, les modificacions, és allò que el mateix senyor Solchaga diu que s'ha de liberalitzar i que s'ha de ser àgil i dúctil —això ho diu el senyor Solchaga—, però és que, a més a més, també ho diu, em sembla recordar, el Fons Monetari. Diu : «Escolti, el que sigui mobilitat i flexibilitat en aquest sentit, la màxima cura i rapidesa», i, bé, em sembla que el Govern de Catalunya, que hauria d'estar en aquesta línia, no predica pas amb l'exemple.

No desconeixem, evidentment, el mecanisme del silenci positiu —en aquest supòsit—, però això no és de cap manera una idea de responsabilitat dels funcionaris. Denúncies, en el mateix període : 2.234; resoltes : 1.797; dèficit : 437. És a dir, pràcticament, el 20%. Servei de Barcelona, quant a sancions —servei territorial—, actes entrades en l'any 1984 : 773; resoltes : 607; dèficit : 166. En el 85, entrades : 1.381; resoltes : 807; dèficit : 574. El 86, entrades : 431; resoltes : 495; superàvit, 64, però resulta que el 86, el mateix any 86, que n'han entrat 431, només se n'han resolt 19; les altres són endarrerides. És a dir, que estem tapant el forat de fa dos o tres anys i estem deixant el forat nou. I això ho podem observar en la Direcció General de Relacions Laborals, en menor instància pel que fa a les sancions en primera instància, però sí pel que fa, sobretot, a ordenació laboral. A la Direcció General, que no té tampoc tants assumptes, l'any 85 n'hi entren 31, i en resol 16. El Conseller de Treball, el mateix Conseller, en primera instància o en alçada : 84, 85, **86. El 84, n'hi entren 24; resolts** del mateix 84, només 17. L'any 85 n'hi entren 11, senyor Badia, ja hi era, em sembla, vostè, tot l'any. Resolts en l'any 85 : ni un de sol, de l'any 85. L'any 86 n'hi han entrat 6; n'han resolt 4. Anem millorant. Consell Executiu : pràcticament és el mateix tarannà.

És a dir, estem fent un dèficit que anem eixugant —i això és

cert—, però que anem a eixugant, com que la bola és tan gran, de molt lluny, i això fa que descontentem no solament la gent que va començar una acció fa molt de temps, sinó també ara.

Jo no vull cansar l'atenció de la sala amb dades que no estan publicades, però recordin que en el *Butlletí* deia que estan en l'Arxiu a disposició de tothom, però, en definitiva, crec que certament aquests endarreriments provoquen un desencís envers l'autonomia que tant hem reclamat.

Segona, un desencís hauria de provocar també la mateixa coalició de Govern, de la qual és la responsabilitat en exclusiva, però, a més a més, això perjudica els legítims drets i les expectatives dels administrats, siguin patrons, siguin obrers. Tots sabem que al cap d'un any de l'alçada, l'administrat, senyor Badia, es veu constrenyit a interposar el contenciós administratiu, perquè si espera l'acte exprés, després l'Audiència li dirà que ja ha consentit un acte tàcit. I vostès, no n'hi ha gairebé ni un, que en alçada el resolguin, eh?, ni un! Eh, ho dic, i ho dic per experiència personal. No n'hi ha ni un que el resolguin dintre de l'any, la qual cosa obliga a anar al contenciós administratiu i, un cop al contenciós administratiu, et dicten un acte exprés, i llavors t'obliguen a una ampliació al contenciós administratiu o bé a iniciar un segon contenciós administratiu, si ja està resolt, perquè llavors has d'anar contra l'acte exprés. Això, evidentment, és col·laborar amb l'Administració de Justícia.

No respon a tot, deia, i no respon a tot perquè no ens dona cap dada de què passa amb els recursos de reposició, o és que oblidem que hi ha uns recursos de reposició, quan vostè resol en primera instància? I, quant als annexos, hem trobat a manca els llibres d'ordenació laboral pel que fa a la Direcció General i a la Conselleria.

Acabo ja dient que les irregularitats —i demanaria de la benvolença de la Mesa mig minut més, en funció de l'alleugeriment que he fet de l'altre tema. (*Remor de veus.*) No, si hi ha problema, ho faré en termes de rèplica, però em sembla que no el vull col·locar en una situació d'indefensió, sinó una visió global del mateix Conseller.

Senyor Conseller, llibre de registre de sancions del Servei Territorial de Barcelona : només a tall d'exemple, del número 20, de l'any 84, no hi ha resolució; hi ha constrenyiment de pagament. Jo no entenc com es pot obligar algú a pagar unes multes quan no hi ha resolució administrativa. El número 28, tres quarts del mateix. A títol d'exemple, la 31, es dicta resolució el 4 d'abril del 84 i no es notifica fins a l'11 de febrer del 85. I això són els principis de celeritat administrativa que ens ensenyaven a la facultat...

D'això en podríem fer una tirallonga que, si ho vol, crec que ara seria cansar als qui no hi estiguin interessats directament, però algun dia segur que en parlarem, vostè i jo. Però si vostè va als llibres, en els llibres resulta que veurem, en el llibre de sancions del Director General, per exemple, l'expedient 34, del 84, pertany al 16 de febrer del 84. L'expedient següent, que és el número 35, resulta que és de l'11 de maig del 82. El següent, del maig del 82, i l'altre, el juliol del 82, i tornem a recobrar el 84.

Què representen uns expedients del 82 intercalats dintre del 84? Doncs, no ho sé. Li'n demano una explicació, perquè una possible explicació és que aquí hi hagi algun forat buit, per guardar un número d'expedient amb un recurs que estigui fora

de termini. No dic que sigui així; dic que hi cap. I, simplement, per no cansar ja més l'atenció, sí que em remetré a altres llibres on li puc ensenyar amb molt de gust que hi ha números no atorgats, números duplicats, i en el supòsit de números no atorgats queda en blanc qui és l'administrat a qui afecta, la qual cosa vol dir que és un número, s'entendria un número reservat per atorgar *a posteriori*. I entenem, això, que, si més no, és una irregularitat de tipus administratiu, perquè guardar números per posar-los, per deixar, si més no, la possibilitat de posar-lo *a posteriori* en actes entrats fora de termini, tindria una altra qualificació, evidentment, al marge de les responsabilitats de tipus administratiu.

Senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Amb la vènia, senyor President. Senyores i senyors diputats, donaré la resposta a aquesta interpellació, començant per agrair a l'Illustre senyor Diputat la rectificació que ha fet quant a les seves afirmacions de greus irregularitats que deia que havia apreciat en els llibres de registre. Li ho agraeixo també, i valgui la redundància, el seu agraïment a la prolixa resposta que vam donar al seu dia.

Certament, que aquesta interpellació que s'acaba de formular és conseqüència de la resposta que va donar aquest mateix Conseller de Treball a la pregunta del mateix Diputat, en la qual sol·licitava dades de tots els expedients administratius incoats durant els anys 84, 85 i els primers mesos del 1986, en el Departament de Treball.

Comprendran, senyores i senyors diputats, l'extraordinari volum que això significava, com s'ha referenciat? són milers d'expedients, dels quals es donava expressió de les dates, de l'escrit d'iniciació i de la resolució administrativa de cadascun d'aquests expedients, tant pel que es referia als del Servei Territorial de Barcelona, com als de la Direcció General de Relacions Laborals, del Conseller, del Consell Executiu, així com dels expedients de recursos interposats i de les resolucions que hi haguessin recaigut.

Tenint en compte l'elevat nombre d'expedients i les dades que sol·licitaven, i amb la finalitat d'evitar que contestar una pregunta tan àmplia pogués implicar una minva de la tasca habitual administrativa dels diferents òrgans del Departament de Treball afectats, es va optar per fer sengles relacions als expedients incoats i resolts als diferents òrgans d'aquest Departament, en els anys 84, 85 i 86, en el qual constava el nombre d'expedients registrats, o registrats i resolts el mateix any, o registrats i els resolts els anys anteriors, o els resolts pendents de notificar, amb indicació del nombre total d'expedients resolts.

Amb aquestes dades es podia veure l'evolució que havia sofert, al llarg del temps, la resolució dels esmentats expedients.

Així mateix, s'acompanyava còpia diligenciada dels llibres de registre dels diferents expedients i òrgans del Departament de Treball, corresponents als períodes de temps que sol·licitaven, als efectes de poder ser consultats pels senyors diputats.

Tot i haver intentat abreujar la resposta, el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* no la va publicar íntegra, sinó que es va veure, crec, en la precisió de publicar la següent nota de redacció : «Es fa avinent a les il·lustres senyores diputades i als

il·lustres senyors diputats que els annexos a aquesta resposta són a llur disposició per a ésser consultats a l'arxiu del Parlament.»

Amb tot, sembla ser que encara no es va aportar prou documentació, ateses les consideracions del diputat interpellant. Segurament que ell i nosaltres ens hauríem estalviat molta feina, i probablement aquest debat fóra avui innecessari, si ens hagués circumscrit una mica la pregunta. Però, és clar —com ens diu en el text escrit de la interpellació que avui ha formulat—, el diputat sotasignat només demanava unes dades objectives, sense dir amb quina finalitat, ni anunciar encara cap tipus de valoració d'aquestes dades.

Comprenquin que es fa bastant difícil i realment puc invocar, amb tota precisió, el principi d'indefensió, quan es reserva, per a aquest acte, concretar algunes del que ell n'ha dit irregularitats.

Naturalment, si hagués formulat en el seu degut temps aquesta concreció, em trobaria en condicions de poder rebatre al detall cadascun dels casos que vostè ha mencionat, però que haig de considerar jo d'una gran insignificança, si no és que vostè pogués demostrar-me el contrari.

L'Illustre interpellant diu que no hem donat resposta a totes les qüestions formulades. Si ell mateix ens diu que només demanava dades objectives, jo demano als il·lustres senyors diputats que es prenguin la molèstia de veure la nostra resposta publicada al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 132, en les pàgines 6447 i següents, així com els annexos que es troben a la seva disposició, com he dit abans.

Pel que fa referència als recursos de reposició, que l'interpellant posa com a exemple de qüestió no contestada, cal assenyalar que, segons que es desprèn del punt cinquè de la pregunta, en relació amb l'apartat c) del punt quart de la mateixa pregunta —i perdonin, senyores i senyors diputats, aquesta prolixa referència, però és que era així de minuciosa i complexa la pregunta—, haig de creure que no devia ser degudament interpretada, atès que ha motivat part de la present interpellació, però, a això, després m'hi tornaré a referir.

És evident que, tant la interpellació com les preguntes dirigides al Govern, amb contestació oral o escrita, i les mocions sobre un tema determinat, constitueixen una de les tècniques parlamentàries utilitzada per al control, fiscalització i crítica de l'activitat contínua i específica que cada dia va desenvolupant el Govern i l'Administració.

Sens dubte, per aquesta raó, el Diputat interpellant —de la mateixa manera que qualsevol altre diputat d'aquesta Cambra— gaudeix de les més àmplies facultats per formular la interpellació en la forma que cregui més adient; no obstant això, no és menys evident que la crítica d'una suposada situació anòmala, estranya o irregular —com la que és objecte de la present interpellació—, s'ha de portar a terme d'una manera clara, perquè es pugui aconseguir la finalitat perseguida que ha de ser, crec, la correcció de les irregularitats que es diuen observades.

Quan es fan afirmacions negant de manera absolutament generalitzada el que ha dit l'Administració, en resposta a les preguntes efectuades, i al mateix temps es fan velades acusacions sobre suposades irregularitats administratives, qualificant-les de greus i de serioses, sense especificar-ne cap d'elles, sembla que, més que buscar la correcció d'aquestes deficiències, el

que es pretén és el descrèdit pur i simple de les institucions, ja que és evident que no es pot contestar adequadament unes imputacions que no s'expliciten gens ni mica, almenys en el moment adient per poder donar la resposta més puntual.

Malgrat tot, podem afirmar, amb tota fermesa i rotunditat, que no existeix en la tramitació d'expedients administratius del Departament de Treball ni una sola irregularitat administrativa greu i seriosa —per utilitzar els termes qualificatius emprats pel Diputat interpellant.

Per cert, en relació amb aquests llibres de registre, en els quals vostè observa irregularitats, cal remarcar que en la pregunta no se sol·licitava la seva aportació, sinó que va ser el Departament de Treball que, *motu proprio*, en va aportar fotocòpia, a fi de donar la més completa resposta a la pregunta.

Respecte a la recuperació o endarreriment en la tramitació i resolució dels expedients, que ha reconegut —i li ho agraeixo— l'advocat, l'excel·lent advocat il·lustre Diputat d'aquest Parlament, que havia canviat de signe, també li haig de puntualitzar que no hi ha cap expedient pendent de l'any 1982 —almenys en aquests moments, no sé, jo, ara, la referència exacta d'aquesta prolixa documentació a què vostè em feia referència.

Podríem entrar, en aquest tema ara, en una, realment, guerra de xifres, però jo no voldria que això semblés, una mica, el que s'està produint aquests dies a la premsa amb les eleccions sindicals; voldria evitar entrar en aquesta prolixa també manifestació de dades.

Però, amb tot, em sembla que li puc donar algunes que, almenys, podran reforçar ja el seu criteri manifestat, que havia canviat el signe, pel que feia referència a la resolució d'expedients.

Quant a recursos d'alçada al Director General de Relacions Laborals, tenim, per exemple, que de l'1 d'octubre del 1985 respecte a la mateixa data de l'any 1984 es van resoldre 307 expedients. Això, un any més tard, ha passat a 556 expedients. Per tant, 249 expedients més que l'any anterior.

I, contràriament al que vostè ha dit, que havia minvat la conflictivitat —realment, ha minvat la conflictivitat laboral, i això ho celebro, sembla que és molt positiu—, però, tot i això, no s'ha notat, sinó que molts d'aquests expedients —entre els quals, aquests— han anat, encara, incrementant-se.

Així, per exemple, entre l'any 1984 i l'any 1985, va augmentar... o sigui, eren 262 l'any 1983, 369 l'any 1984 i 336 el 1985; per tant, es manté aquests dos últims anys, una equiparació, però en relació amb els anys anteriors hi ha un sensible augment.

Pel que fa..., lamento haver d'abreujar; podria seguir, ja dic, amb la referència de xifres, però potser més val que ho deixem per no insistir en qüestions que crec que els il·lustres senyores i senyors diputats poden consultar a la documentació aportada.

Ara, el que sí que vull donar és resposta definitiva, final, d'una manera ben clara, i és que l'endarreriment dels expedients administratius del Departament de Treball està bàsicament recuperat i, amb tot, és propòsit del Consell Executiu aprofundir en la línia que manté aquest Departament, d'accelerar la tramitació i resolució dels expedients administratius, sense minva dels drets dels treballadors i dels empresaris, i dins de les coordenades i els límits que estableix l'ordenament polític vigent.

En altres paraules : els propòsits de capteniment del Consell Executiu i d'aquest Conseller de Treball és d'administrar els interessos generals de la comunitat catalana en el camp laboral, amb objectivitat i eficàcia, tal com ordena l'article 103 de la Constitució i amb submissió plena a la llei i al dret.

Pel que respecta a les suposades irregularitats administratives, jo voldria insistir que, són irrellevants les que ha mencionat el senyor Diputat; però, amb tot, prendré nota i posaré la màxima cura que ni aquests, jo diria, petits detalls que pot haver observat, es produeixin d'ara endavant, si és que evidentment s'han produït en el passat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre el pagament de subvencions atorgades pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre senyor Diputat vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) No.

Bé, aleshores podem donar ja per substanciada aquesta interpellació i passar, no a la següent, perquè ha estat retirada, sinó a l'altra, o sigui la número 13, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el pagament de subvencions atorgades pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Josep Maria Santacreu, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta interpellació, que fou formulada el mes de juliol, avui potser no tindrà massa sentit, perquè l'Il·lustre Conseller d'Agricultura, —no sé si ha estat pels meus precis i per tantes vegades, en aquesta tribuna, esmentar-li el mateix—, crec que ha agilitat molt ja el que afecta els nostres ramaders catalans.

Dels nostres ramaders catalans, tots sabem, que l'entrada al Mercat Comú ha estat un gran cop, un cop molt fort per a les seves finances. La llet ha baixat un 6 o un 7% i fa quatre anys que no ha estat apujat el seu preu. Per tant, passen per uns moments crítics per aguantar aquest sector, i es necessiten totes les ajudes vitals, i el nostre Conseller —crec que m'estava escoltant en el seu subconscient— en el que va d'aquest any ha agilitat molt els pagaments, i pel que fa a sanejament, la seva consciència crec que li ha fet eco i ha pagat molts dels pagaments endarrerits.

Per tant, el sanejament del nostre bestiar tots sabem que és vital, que porta i comporta moltes malalties i que si no agilitem aquests tràmits, ens podem trobar, en un moment, que les nostres matèries no siguin útils per al consum.

Per tant, crec que és molt vital que s'hi posi atenció i que aquests sanejaments, en què avui no marxem d'un 40% i que ja som el vagó de cua d'Europa, ja queda l'últim país que tenim només un 40% sanejat, crec que la Conselleria d'Agricultura ha de prendre cartes en l'assumpte, a veure com es pot eradicar d'una vegada. I, per tant, li demanaria, des d'aquesta tribuna, que faci un esforç més per posar-se al corrent d'aquests pagaments, que aquests agricultors nostres necessiten per tirar endavant.

La segona és que en els regadius —que també estan emparats amb la mateixa parentela dels nostres ramaders— es van fer

uns ajuts; aquells ajuts han hagut de ser acompanyats per uns plànols visats i segellats pel Col·legi d'Enginyers Agrònoms, i que això comporta un 20 o un 25% d'aquests pagaments, d'aquests desemborsaments vitals que els demanen.

Llavors ens trobem que, si això tarda un any, o en tarda dos, aquest 20% o 25% que costen aquests plànols, quan es cobrin aquests ajuts, si calculem els interessos des del primer dia que han estat pagats, resulta que aquest ajut és molt poc, ja que la Conselleria d'Agricultura fa un gran esforç de pagar aquests cèntims i que sabem tots que li són escassos i que en té molt pocs.

Per tant, em sembla que s'hauria també de fer un esforç, senyor Conseller, perquè aquests pagaments fossin fets al més aviat possible, per poder donar la marxa de les bones empreses que encara estan resistint.

I, tercerament, hi ha el problema dels tancs de la llet, que aquest sí que està endarrerit, senyor Conseller; aquest hi ha pagès que el 84 encara ha de cobrar.

Això sí que li demanaria, també des d'aquesta tribuna, molt humilment, molt modestament que mirés a veure si podem fer-los útils aquests pagaments d'aquesta nostra pagesia que ho necessita.

Per tant, res més, només demanar-li aquesta interpellació a veure si es pot complir i a veure si es pot fer vital com més aviat millor.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : De l'escó estant, senyor President. Senyor Diputat, la seva interpellació té tres parts : la primera fa referència al retard en el sanejament, la segona fa referència als tancs de llet, la tercera fa referència als regadius.

En relació amb la del sanejament, constatada per vostè mateix l'actualització que ha fet el Departament d'Agricultura quant a posar-se al dia en els pagaments no tinc res més a afegir, n'hi ha prou amb la seva intervenció. En relació amb el segon punt, el que fa referència als regadius, aquí em voldria estendre, perquè és necessari, donat que cal comprendre la mecànica de la Resolució del 27.6.85 modificada per la Resolució del 14 de novembre del mateix any, a través de les quals es van concedir cent dinou ajuts per un import total de 264 i escaig milions de pessetes de subvenció, d'acord amb el que exposava el Decret 361/84, de 22 de novembre, que s'havien de pagar en tres anualitats, la primera de 117 milions; la segona de 73 i la tercera, també de 73.

Dins l'any 85 es varen acabar les inversions corresponents als vuitanta ajuts concedits i es van tramitar les pertinents certificacions amb l'ordre de pagament de la primera anualitat d'aquestes, per un import total de 74 milions de pessetes de subvenció que ja fa temps que han cobrat tots els interessats.

El 31 de desembre de 1985 varen quedar pendents de certificació —i per tant de proposta de pagament en la primera anualitat— trenta-sis expedients per un import de 39.000.707 pessetes, per no haver acabat encara les persones, les empreses interessades, les inversions objecte de l'ajut atorgat i, en conseqüència, i d'acord amb el Decret i les ordres que el despleguen, la impossibilitat de fer efectiva la primera anualitat.

Enguany s'han certificat i proposat el pagament de la primera

anualitat de vint-i-un expedients, amb un import de subvenció de 13.200.000 i escaig, part de les quals s'hauran cobrat en la primera anualitat i els altres s'estan fent al llarg d'aquests dies i fins a final d'any.

D'altra banda, s'ha proposat la denegació de tres expedients, amb un import, de primera anualitat de subvenció, de 5.885.000 pessetes, pel fet de no haver completat la documentació pertinent, malgrat el temps transcorregut. Per tant, en el moment actual, senyor Diputat, només resten pendents de certificació, en relació amb els regadius, dotze expedients per no haver comunicat encara que han finalitzat les inversions per a l'execució de les quals se'ls va concedir l'ajut, és a dir, per causes alienes a la voluntat del Departament. Com és lògic, la segona anualitat dels trenta-tres expedients que no es van certificar l'any passat —la primera anualitat dels quals s'ha pagat o es pagarà amb càrrec al Pressupost del 86—, es farà efectiu l'any vinent, com correspon un cop més, en relació amb el procediment, als terminis que estableix l'Ordre.

I, finalment, en relació amb els ajuts per la reestructuració del sector lleter, com bé sap el senyor Diputat, aquesta és una línia suportada mitjançant una dotació pressupostària del Ministeri d'Agricultura, que es paga en la mesura que realitza la certificació de l'obra i que es percep per trimestres, enviats des del Ministeri d'Hisenda al Departament d'Economia, és a dir, a la Generalitat.

En aquest sentit, puc precisar-li, primer, no resta pendent cap pagament del 84; en relació amb l'any 85 la situació és la següent. Es van iniciar tres-cents vuitanta-dos expedients, dels quals se n'han abonat dos-cents setanta-tres; de la resta, n'hi ha vint-i-vuit que estan pendents de certificació i, per tant, de pagament. Sobre aquests vint-i-vuit hi ha, per tant, un retard, i els altres vuitanta-un expedients és, senzillament, que no s'ha dut a terme la inversió compromesa i, en conseqüència, no poden rebre la subvenció.

Per tant, tampoc en aquest cas contemplo que hi hagi un retard quantios o greu, sinó, senzillament, el fet no pagar allò que no es pot pagar, excepte aquests vint-i-vuit expedients que li he apuntat.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. SANTACREU : Senyor Conseller, referent als tancs de llet, no hi estic conforme. Jo tinc dades que li puc demostrar que el 84 encara s'ha de pagar, i referent als regadius, hi ha molt a pagar del 85. Per tant, aquestes dades les puc confrontar, les puc portar en el moment que el senyor Conseller cregui oportú i convenient.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (Pausa.)

**Interpellació al Consell Executiu sobre
l'Ordre del 7 d'agost de 1986 del
Departament d'Agricultura, Ramaderia
i Pesca, sobre Reconstrucció de Terrenys
Afectats per Incendis Forestals**

Passem ara a la interpellació darrera, la número 14, que és la que formula al Consell Executiu sobre l'Ordre del 7 d'agost del 1986 del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca,

sobre Reconstrucció de Terrenys Afectats per Incendis Forestals, l'Il·lustre Diputat senyor Josep Maria Santacreu, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SANTACREU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta Ordre del 7 d'agost del 86, senyor Conseller, crec que va ser una ordre precipitada, crec que va ser sense meditar-la, en un moment de nerviosisme d'aquelles circumstàncies d'un estiu tan dolent i que crec que no en tindrem potser cap més a la història tan lamentable —i així ho espero, i així suposo que tots vostès també ho esperen— i aquest nerviosisme a vostè el va portar a fer aquesta Ordre, que aquesta Ordre és una ordre que no es pot complir, i com jo li vaig dir un dia des d'aquesta tribuna que en la petita i mitjana empresa tampoc no cuallaria —i no ha cuallat— aquesta Ordre, també li dic igualment, que això no tindrà validesa i això no podrà tirar endavant.

Per què? Perquè tota persona que ha estat afectada, tot propietari d'un bosc, d'uns boscos, d'unes finques, d'una propietat, i a aquell senyor ara se'l penalitza que estigui ell repoblant aquella finca en un 50 i en un 75% de la seva butxaca. Això és impossible. És impossible perquè, senyor Conseller, aquest Diputat que els parla, les sabates, les té molt enfangades d'anar pel bosc; aquest Diputat que els parla, parla cada dia amb aquests pagesos, amb aquests homes del camp, i estant parlant cada dia sobre com ells replantaràn aquests boscos, sobre com ho faran, perquè aquesta nostra atmosfera, aquest nostre oxigen de Catalunya pugui tornar algun dia a poder ser com era. Tenim 100.000 hectàrees cremades, senyor Diputat. Vostès, Convergència i Unió, des que estan en el poder, s'han oblidat que això a Catalunya és vital, és vital la repoblació, és vital, perquè si nosaltres no repoblem ens tornarem com a Castella, ens tornarem com aquelles províncies que ja al seu temps no sé què va passar d'una guerra, o què va ser, però es va cremar i no s'ha repoblat. Si això anem aquí d'aquesta manera, ens trobarem igualment. I amb aquest Decret que vostè va fer, del 7 d'agost, no repoblarem, ningú no repoblarà, o, si no, senyores i senyors diputats, en tornarem a parlar, des d'aquesta tribuna, i veurem com d'aquí un any, d'aquí dos anys, aquestes 100.000 hectàrees encara estaran per repoblar.

I un altre apartat. Amb la informació informativa que ens va donar vostè l'altra dia, que ens l'ha va donar molt ben feta, i que ens va tenir dues hores donant xifres i dades, i que, veritablement, era d'elogiar, jo li vaig dir que no es podia repoblar si no hi havia planter de pins —i ho retinc. Avui, amb els vivers de Catalunya, no podem 1.000 hectàrees; no hi ha existència. I avui, quan es planten els pinyons per planter són quatre o cinc anys abans no es poden arrencar i es poden plantar. Llavors, jo no entenc com vostè vol repoblar, si no té mercaderia per repoblar. Vostè em va dir que hi havia la resta d'Espanya que en tenien, però és que a la resta d'Espanya també es troben com nosaltres, que també tenen cremada mitja província i està cremada mitja Espanya i necessiten aquell planter.

Els temps passats, que Convergència i Unió se n'oblida, els temps passats, dels règims passats, agafàvem les finques i estaven en la mateixa finca i l'arbre que hi anava bé en aquella finca, el replantaven i el vigilaven i, els mateixos pagesos ho feien i costava molt pocs diners. Agafaven aquells arbres i els replantaven, i els replantaven i d'aquesta manera s'anava replantant i es van replantar milers d'hectàrees. Ara bé, aquí no

hi ha cap cas, aquí s'ha oblidat aquesta fórmula que anava tan bé i que era una manera molt vital..., doncs això s'ha oblidat, aquí ja no es fa, aquí s'ha acabat; tenim 100.000 hectàrees per repoblar i que es fa una llei que, en lloc d'agilitar i a més d'ajudar perquè es replanti, és al contrari, senyors diputats i senyores diputades, és al contrari. Aquí no es fa una agilitació, no es dóna quelcom essencial perquè es pugui fer, i, per tant, això és una preocupació, perquè si no repoblem aquestes hectàrees i altres que en vindran, senyor Conseller, pobre Catalunya! A Catalunya necessitem arbres, necessitem vegetació, necessitem que ens plogui i no tenim arbres no ens plou. La «lluminicitat» és la vegetació, i això és vital. I si no posem una atenció molt forta i no parem una atenció d'aquest assumpte tan vital de la repoblació, Catalunya, la podem veure dintre d'uns anys —que ho lamentarem—, que la gent de fora, els que ens han votat, diran, quin Parlament, no es van encarregar de l'essencial, del més essencial, que és la repoblació forestal, que és la nostra vegetació, la nostra forma de vida, el nostre oxigen.

Per tant, jo crec que aquests 1.500 milions que hem aprovat, si no els administrem molt bé, no n'hi ha per a res, d'això. Es necessiten molts diners. Aquests 1.500 milions, senyor Conseller, els haurà d'habilitar, molt bona part, d'aquests 4.000 quilòmetres de carretera que ha fet de bosc, que ja sap que per conservar aquestes carreteres, si no es conserven, als dos anys, ja no hi ha res. Això és vital.

Ja sé, senyor Conseller, que diu que me'n vaig a una altra cosa, però és la veritat, és la veritat. Nosaltres, aquests diners que avui hem aprovat, si aquí no s'administren i no es posa molt d'interès no repoblarem res, i, per tant, crec que això és molt lamentable, que jo estic molt apenat perquè veig que no es posa l'atenció que s'hauria de posar, amb unes fórmules tan vitals i, per tant, senyor Conseller, espero que em doni solucions, que les espero amb gran anhel i gran satisfacció, si vostè em vol donar satisfaccions i em convenç que això tirarà endavant i que aquestes 100.000 hectàrees, en quatre o cinc anys, les tindrem repoblades, que és el menys que es pot esperar : en quatre o cinc anys, repoblar-les.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol intervenir?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Sí, des de l'escó mateix, senyor President. Senyor Diputat, jo diria que en la seva intervenció hi ha un punt de confusió, o almenys jo no he aconseguit entendre'l bé. L'Ordre a què fa referència la seva interpellació i l'escrit no guarden una relació directa amb la repoblació directa amb la repoblació ni amb els ajuts per a la subvenció a la repoblació. L'Ordre aquesta, li ho recordo, senyor Diputat, és una ordre que obliga els propietaris forestals que han tingut bosc cremat a reinvertir una part del valor de la fusta en repoblació.

Per tant, la mesura no té res a veure amb els ajuts del Departament; la mesura guarda relació amb una actitud que obeeix a una opció política del Departament, que es pot anunciar en els termes següents : eliminar tota possibilitat d'interpretació malèvola —penso jo— que es podia produir i que pogués intentar lligar el fet que hi hagués incendis o determinats incendis a determinades expectatives de guanys pels propietaris forestals.

En definitiva, és una ordre que no fa res més que aplicar la le-

gislació vigent, per això, pot ser una ordre i no hi ha necessitat d'utilitzar un altre instrument normatiu, a fi i efecte de deixar ben clar això : que no hi ha possibilitat de treure cap expectativa de benefici perquè els boscos es cremin.

Ara bé, com que al mateix temps que complíem aquesta obligació de caràcter social i de previsió, hi ha la voluntat —perquè aquesta és la política del Departament— de no crear problemes innecessaris als qui tenen explotacions de boscos, l'Ordre estableix mecanismes perquè aquesta obligació sigui una obligació poc feixuga si el propietari efectivament vol repoblar.

Li demano, senyor Diputat, que pensi en el sentit següent : l'Ordre estableix que si una persona s'acull a les subvencions del Departament, ja no ha de pagar el 75% —que és el cas màxim, si l'explotació és més gran de 250 hectàrees—, sinó que disminueix al 50%. És a dir, què fa l'Ordre? L'Ordre intenta estimular que hi hagi, en el transcurs dels propers dos anys, una voluntat d'acollir-se, per part de molts antics propietaris, a les subvencions per a la repoblació; primer fet.

Segon fet. En el cas que s'hagin produït costos amb motiu dels incendis, aquests costos —també ho diu l'Ordre— són descomptats dels diners que s'han d'aplicar a la repoblació, 50% menys el que resulti d'això.

Tercera qüestió. A més de la subvenció, el Departament d'Agricultura pot facilitar la planta i/o la llavor necessària, si així li ho demana el propietari.

Quarta qüestió. L'Ordre no s'aplica a les explotacions forestals que s'acullin als convenis de repoblació amb la Direcció General del Medi Rural, és a dir, els convenis a través dels quals la Direcció General del Medi Rural estableix quin tipus de repoblació s'ha de dur a terme. Això també encaixa amb la política del Departament : estímulen que es produeixin aquest tipus de convenis, que són els que ens permeten orientar el tipus de repoblació que s'ha de produir en el nostre país, des d'una perspectiva que va més enllà de la visió o la recerca d'un benefici immediat, que en molts casos és contradictori amb la funció protectora que es realitza al bosc. En altres termes, no desitgem que un bosc cremat de pins s'acabi convertint en una plantació d'arbres de creixement ràpid; intentem mantenir unes determinades condicions de preservar dintre del possible un determinat equilibri amb el que són les forests de Catalunya.

Per altra banda, no s'obliga a repoblar aquelles finques en què, pel caràcter de les seves espècies i la seva situació especial, és factible la reforestació natural. És a dir, no té operativitat,

incidència, aplicació l'esmentada Ordre en el cas de tot el que siguin suredes, d'alzinars o d'alguns tipus concrets de pinedes. En aquest cas, l'únic treball que es demana és eliminar les restes de les cremades.

I, finalment, com és prou conegut, la interpretació i aplicació que fan d'aquesta Ordre les seccions de cada servei territorial, les seccions forestals, és prou flexible, perquè el que cerca és el compliment de la finalitat; he anunciat al principi el compliment de l'esperit i no l'aplicació de la lletra estricta d'aquesta.

En definitiva, doncs, aquesta és una ordre que té com a objectiu donar claredat a una situació que, d'altra banda, podria donar lloc a pensaments o a interpretacions que a llarg termini serien contraris als mateixos interessos del sector forestal, a preservar una determinada política, determinar una determinada política, que és la nostra, que vostè podrà compartir o no, això és evident, però que és la nostra, i en cap manera a crear problemes ni dificultats a la repoblació, sinó a estimular-la.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol replicar?

El Sr. SANTACREU : Sí, senyor President, només per recordar-li, a l'Illustre Conseller, que la fusta de paper, abans de les cremades tan fortes, anava a 4.600 posat a fàbrica, a Ripoll o a Solsona, i amb aquestes cremades de tantes hectàrees, hi ha tant excés de fusta, que ha baixat a 1.000 pessetes. O sigui, que quan s'han comptat els jornals, s'ha comptat el transport, queden molt pocs diners al pagès, gairebé li diria que no queda per pagar la contribució, que aquest any —no sé si ho sap el senyor Conseller— ha augmentat el 100%.

Per tant, aquesta fusta que vostè creu que els pot ajudar a repoblar, no hi compti gaire perquè aquests cèntims són els cèntims de la lletera : la lletera anant pel carrer s'ha trencat i s'ha quedat sense llet. O sigui que, senyor Conseller, li desitjo molta sort amb aquestes ordres seves, perquè pugui tenir èxit, i ho desitjo però molt, perquè seria un gran bé per a Catalunya, però li faig la maledicció dels gitanos (*rialles*), com a l'altre Decret que va fer vostè, que també li vaig dir que no resultaria. Doncs, ara, també li dic que d'aquí quatre anys, encara tindrem els boscos per repoblar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar? (*Pausa.*)

Bé, aleshores, hem acabat per avui. Procedirem a suspendre la sessió, per reprendre-la demà, a tres quarts de deu.

Se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de nou del vespre i cinc minuts.*)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(en / taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3